

Giới thiệu Mùa Xuân Của Tiểu Trư

Truyện Mùa Xuân Của Tiểu Trư, tình cảm nếu thật sự đã tới thì ta nên chấp nhận vì đó là duyên phận không nên thay đổi bản thân chỉ vì người đòi ý kiến mà phải tự tin chứng minh cho họ thấy rằng mình có thể vượt qua chính mình.

Cô là con gái út của gia đình luôn nhút nhát khôn dám tiếp xúc với ai, thua kém chị mình về mọi mặt và đặc biệt là e ngại về thân hình của mình nên quyết định giảm cân, nhưng mỗi người đều ngăn cản ngay cả cậu con trai gần đây cô mới quen biết cũng phản đối. Anh thích cô chính vì cách cư xử cô đối với mọi người rất tự nhiên không giả dối nịnh nọt và yêu luôn bản chất của cô có tính thẳng thắn.

Anh một công tử nhà giàu ghét sự nịnh nọt, chẳng mấy thích mấy các tiểu thư công chúa. Nhưng khi gặp cô thì anh có cảm giác đây mới thật sự là người anh cần được quan tâm là người anh sẽ bảo vệ cho cô. Chính vì cô không có những khuyết điểm đó và anh cũng không ngại thân hình củ khoai của cô bởi vì anh yêu là con người thật hiện tại không biết giả dối.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Tiểu Trư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nóng.....

Chu Thiện Chi vì nóng mà tỉnh dậy.

Không thể như vậy, bởi vì nàng rõ ràng đã mở điều hòa, cũng dễ nhiệt độ thích hợp, không lý do gì lại nóng như vậy.

Là mất điện sao?

Nàng chậm chậm mở mắt ra, trước mắt nàng là đôi mắt gấu mèo siêu lớn hại nàng tưởng thấy quỷ, nếu không có đôi tay kia ôm nàng gấu gao như bạch tuộc ôm dính vậy khôn, chỉ sợ nàng sẽ trực tiếp bị dọa đến nổi lăn luôn xuống giường. Hoàn hồn lại, Chu Thiện Chi nhận ra chủ nhân của đôi mắt gấu mèo là ai thì chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

“Đại tì”

“Z.....ZZ.....ZZZ.....”

“Đại tì, chị tại sao lại ngủ ở phòng em?” Đáng giận, nàng nhớ rõ ràng đã khóa cửa phòng rồi mà.

“Z.....ZZ.....ZZZ.....”

Đối với đại tì ngủ giống như người chết, Chu Thiện Chi tránh tránh nhưng tư thế ngủ của đối phương tựa như luyện qua kỹ thuật bắt người, làm cho người bị quán chế là nàng chỉ có thể lâm vào chán nản, “Để em đứng dậy, thật nóng quá!” nàng cố gắng nấp mấy kháng nghị.

Điều hòa trong phòng vẫn chạy như cũ, việc là tối hôm qua để hai mươi tư độ là một mình nàng thoải mái đi vào giấc ngủ, nếu trên người lại gia tăng thêm nhiệt độ một người nữa thì nhiệt độ này với Chu Thiện Chi chuyên sợ nóng mà nói đã không đủ dùng. Về mặt nàng đau khổ, điều khiển từ xa đặt đầu giường gần ngay trước mắt nhưng cô cũng lấy không được, làm cho Chu Thiện Chi càng thêm bức mình.

“Đại tì, chị muốn ngủ thì cũng để em lấy cái điều khiển điều hòa rồi hẵng ngủ tiếp!”

“Z.....ZZ.....ZZZ.....”

Đối với người ngủ đến bất tỉnh nhân sự kia, nếu Chu Thiện Chi can đảm thì thật sự muốn liều mạng dùng đầu đập vào tường để hết buồn nản trong lòng. Nhưng nàng không có can đảm, hơn nữa lại sợ đau, cho nên cuối cùng cũng chỉ có thể nhắm nghĩ, sau đó tiếp tục cuộc cách mạng chưa thành công, mấp máy, chậm rãi nhẹ nhàng rút một tay ra cầm lấy điều khiển từ xa ở đầu giường, chỉnh điều hòa xuống 3 độ nữa. Cái người vừa kêu nửa ngày vẫn không tỉnh kia bởi vì thanh âm bầm bầm ầm ầm điều khiển mà có chút động tĩnh.

“Tiểu Trư, đừng ầm ỹ” Mồm miệng Chu Nghi Chi lẩm bầm không rõ, ôm cánh tay trắng trẻo của em gái, theo bản năng cọ cọ hai cánh tay mềm mại giống cánh tay kia mà ngủ tiếp.

“.....” Chu Thiện Chi có thói quen mặc áo ngủ đáng yêu khá mát mẻ, bức mình đến nói không ra lời. Là sao đây?

Nàng tồn tại bao cảm xúc, nàng bạc nhược đến ngay cả bấm chỉnh điều hòa cũng không thể phát ra tiếng sao?

Nhìn khuôn mặt dài xinh đẹp đang ngủ của đại tì, trong lòng Chu Thiện Chi cảm thấy thê lương, so với diện mạo bình thường cùng tính cách bạc nhược

của mình, nàng không thể không cảm thấy bị thương.

“Tiểu Trư? Tiểu Trư? Mau dậy đi!” Đột nhiên cửa phòng phang một tiếng, bị đẩy ra thô lỗ.

“....” Chu Thiện Chi nhìn cửa phòng gần như bị đá văng, lại nhìn nhị tì cầm một cái bánh mỳ Pháp to vung vẩy, nàng ngay cả lên tiếng kháng nghị cũng lười nói.

“Chỉ chi biết đại tì nhất định chạy tới nơi này” Lão nhị của Chu gia – Chu Ngạc Chi cầm cái bánh mỳ ăn còn một nửa, cũng không quan tâm mồm có phun hay không phun mà vừa cắn vừa nhai vừa thốt lên: “Tuồng độc chiếm Tiểu Trư? Không có cửa nào đâu!”

Chu Thiện Chi nhìn người được nhiều phiếu bầu nhất cho danh hiệu đệ nhất tình nhân trong mộng liên tục 3 năm qua, ở bên ngoài thì nhị tì tuyệt đối là mỹ nữ khí chất trăm phần trăm. Nàng nhớ là cái bánh mỳ Pháp mới mua tối qua dài hơn nửa mét, nhưng nay ở trên tay chị chỉ còn lại chưa đến một phần ba. Nàng rất khó tưởng tượng xem nếu các chàng trai mê đắm mà thấy mặt chân thật này của nhị tì nhà mình, không biết lúc đó sẽ có nháo loạn hay bạo động như thế nào?

“Tiểu Trư” Chi Ngạc Chi treo lên giường, chị những lúc trước mặt tiểu muội nhà mình không cần cẩn thận giữ hình tượng mà như quả bom bằng người lao thẳng ngay mặt đến.

Chu Thiện Chi kêu một tiếng thảm thiết bởi vì lực kia đánh vào người.

“Tiểu Trư, Tiểu Trư” Chu Ngạc Chi thân ái, nóng nóng, hô theo hướng đổ bộ sang bên cạnh, sau đó ôm lấy cánh tay trắng trẻo còn lại mà cọ cọ. Đương nhiên chị trong cơn đói khát không quên mở mồm cắn khẩu phần ăn bữa sáng, bộ dáng bên ăn bên cọ dường như giống kẻ biến thái, mặc dù cho ai liên tưởng cũng chẳng ra cô gái trước mắt không hề còn chút hình tượng mỹ nữ mà nên nói là quái nhân, dĩ nhiên lại là ngôi sao sáng được xưng tụng như thần tiên ngọc nữ.

Ngoài nhị tì là kì bên này đầu, bên đầu khác là đại tì ngu chết khiếp, dựa vào bản năng mà tránh đi trái bom người mà vẫn nhắm mắt, Chu Nghi Chi lui lại một chút, lát sau theo bản năng xích lại gần, ôm chiếm lĩnh cánh tay bên kia, tiếp tục vù vù ngu tiếp. Chu Thiện Chi không nói gì làm cho hai tì một phải một trái ôm mỗi bên, rất giống xúc xích (hotdog) kẹp nóng hổi, hơn nữa còn có vẻ mặt đau khổ như cẩu (dog) đang phát hỏa nữa. Nóng, thật sự rất nóng.

“Các con gái....” Mẫu nghi (mẹ) của Chu gia anh minh thần võ nữ cường nhân xuất hiện.

Buông tha cho công cuộc tìm điều khiển từ xa lần nữa, Chu Thiện Chi cầu cứu trước rồi la ó sau: “Mẹ, mau cứu con.”

“Các con chỉ biết toàn đến phòng Tiểu Trư, thật là đáng yêu.” Chương Thanh Mi có tai như điếc, cười meo meo giống mèo nhìn ái nữ thứ ba của nhà mình – Tiểu Trư. Thân là chủ duy nhất trong gia đình mở còi cha, bà nhìn những nữ nhi nhà mình một đám thân thể khỏe mạnh, tình cảm gắn bó như keo sơn rất tốt với nhau, cái loại cảm giác đạt thành tựu còn thỏa mãn hơn cả khi ký kết được tiếp hợp đồng quảng cáo lớn.

“Mẹ?” Nhìn vẻ mặt vừa lòng của mẫu thân nhà mình, vừa lòng đến vô ý thức nhẹ nhàng lại gần đây, Chu Thiện Chi có dự cảm chẳng lành, lên tiếng ngay: “Đừng. Mẹ. Đừng. A!” Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên.

Chu Thiện Chi muốn ngăn lại, nhưng nghĩ người vốn nên đến giải cứu như nhị tì của nàng - Chu Ngạc Chi lại giống bom người phóng đến người nàng, tiếp theo mẹ nàng dang đôi tay ôm luôn đại nữ nhi cùng nhị nữ nhi bên phải bên trái, một nhà bốn người liên gân sát nhau ở trên giường toàn đụng đến Tiểu Trư.

Là sao đây?

Phòng của nàng, giường của nàng, thân thể của nàng... thành trung tâm thử bom người sao?

Về mặt đau khổ, đối với hai đại mỹ nhân bên phải giữ, bên trái ôm lại thêm mẹ xinh đẹp ở chính giữa, Chu Thiện Chi thở dài, thực dùng sức thở dài một hơi. Aizzz.

Ước chừng nửa giờ sau, Chu Thiện Chi cố gắng thử cuối cùng cũng thoát thân khỏi khối bom bằng người này.

Đương nhiên, giường là để lại cho đại tì đến gần hừng đông mới xong việc đi vào giấc ngủ, về phần nhị tì mỗi sáng sớm đều giống quỷ chết đói đầu thai thì nàng dĩ nhiên hôm qua đã mua hai cái xúc xích đạibury để dự chị đang trong trạng thái có nhu cầu cực độ về đồ ăn. Còn phần mẹ thì nàng chính là đánh vào tình thương cố gắng muốn cho các con cảm thụ ấm áp.

Phần cuối là dễ dàng nhất bởi chỉ cần mặt nàng đáng thương hề hề (cực kì) nói nàng đói bụng, mẹ với tình thương tràn đầy sẽ vui tươi phóng đi làm bữa sáng. Cũng nhờ đó nàng rửa mặt chải đầu xong, thay áo ngủ rồi ngồi vào bàn ăn, ở trước mặt nàng ngoài trứng tươi luộc qua nước sôi gần chín như nàng thích còn có 4 miếng thịt muối nóng hằm hấp mà thơm ngon, thêm hai cái lạp xườn Đức. Nàng xem bữa sáng phong phú, lại nhìn nhìn đầu kia của cái bàn, dĩ nhiên là nhị tì đang ăn sồn sột.

“Ngạc Ngạc tì” Lý luận logic hẳn là đáng tin hay không đây, nhưng nhìn một người cuồng ăn như vậy mà luôn gầy dơ xương chẳng có mỡ, Chu Thiện Chi vẫn cảm thấy kỳ quái, quái đến nhìn không được muốn hỏi: “Chị không phải vừa mới ăn một cái bánh mỳ Pháp cùng hai cái xúc xích sao?”

“Chị vẫn đói thôi!” Chu Ngạc Chi nhắm mắt nuốt chỗ lạp xườn Đức đầy trong miệng, về mặt vô tội, nói: “Em nói xem hôm nay có nhiều công việc, nếu chị hiện tại không ăn no một chút, làm sao có thể chống đỡ được?”

“Chính là Ngạc Ngạc hôm nay có việc, hiện tại có thể ăn liền ăn đi, đợi tí nữa ra khỏi nhà Ngạc Ngạc bắt đắc dĩ mới được ăn này nọ đó, Tiểu Trư phải giúp nhìn xung quanh, đừng cho người khác thấy, biết không?” Chương Thanh Mĩ nhịn không được nên lên tiếng giành công đạo.

“Vâng, con biết.” Chu Thiện Chi biết loại bí mật gia tộc này mà truyền ra ngoài thì hậu quả nặng nề, đã nghĩ không phải dùng hai chữ đáng sợ có thể hình dung đủ.

“Tiểu Trư sao lại ngăn ra thế?” Chương Thanh Mĩ nói xong công đạo liền coi như không có việc gì, nhiệt tình tiếp đón tiểu nữ nhi: “Mau ăn, nhân lúc nóng mau ăn đi.” Chu Thiện Chi nhìn xuống bữa sáng phong phú trên bàn, mặt biến sắc.

“Làm sao vậy?”

“Con đang giám béo nha!”

Chữ này nói ra làm Chương Thanh Mĩ cùng Chu Ngạc Chi đều sững sờ.

“Giám béo?” Hai mẹ con trằm miệng một lời, miệng một người còn suýt chút nữa phun ra lập xurun.

Nhìn thoáng qua là mẹ nàng rất nhanh lấy được quyền ưu tiên đặt câu hỏi: “Vì sao?”

“Có phải có kẻ nào khi dễ em hay không? Chê em? Nói lời khó nghe với em?” Bởi vì là người thuộc hoàn cảnh công việc rất hiếm ác, Chu Ngạc Chi liên tưởng đến đầu tiên chính là việc không hòa hợp và bị người khác khi dễ.

“Tiểu Trư, nghe lời mẹ, con như giờ đều tốt lắm, thật sự tốt.” Chương Thanh Mĩ đến gần, còn thật sự nói: “Mẹ vẫn xem sức khỏe của các con là quan trọng nhất, cho nên con trằm ngàn lần không cần miễn cưỡng chính mình, chỉ vì những người khác hùa theo nhau đặt tiêu chuẩn linh tinh, huống chi con lại không mập.”

“Đúng vậy, em lại không mập, chỉ là so với thể trọng tiêu chuẩn hơn 5kg mà thôi.”

“Hiện tại là 6kg” Chu Thiện Chi nghe mẩu thân cùng tí ti đồng dạng lên tiếng, nhịn không được thốt ra vài chữ.

“Thế thì có sao? Dù sao con cũng không phải biểu diễn, cho dù là đi biểu diễn, cũng không tất yếu phải so đo một, hai kg thịt, con như bây giờ cũng rất đáng yêu!” Chương Thanh Mĩ cảm thấy khó hiểu.

Cũng không phải làm mẹ nên coi con mình là nhất, mèo khen mèo dài đuôi, bà có ba nữ nhi a, đại nữ nhi biết tính toán, nhị nữ nhi thanh lệ, tiểu nữ nhi tuy rằng lớn lên giống ba nó, bề ngoài không giống các tí luôn làm cho người ta nhìn sáng cả mắt, nhưng nàng là một cô gái nhỏ nhắn, khá thanh tú, bộ dáng trắng hồng hơi mũm mĩm thật đáng yêu, là kiểu mà người khác muốn cắn vài cái. Lại càng không cần nói thêm, trong ba nữ nhi thì cá tính tiểu nữ nhi tốt nhất, chẳng những nhu thuận, lại vô cùng hiểu lòng người, không giống hai chị nó cái tật xấu quai quái gì đều có, nàng là đứa nhỏ mà bà yên tâm nhất. Nếu muốn nói về khuyết điểm của tiểu nữ nhi thì duy nhất có thể nói được chỉ là chút khuyết thiếu tự tin, bà cảm thấy tiểu nữ của mình thế cũng bình thường, bất quá so ra kém hai chị cũng chỉ có một khuyết điểm nho nhỏ, càng làm cho người nhịn không được muốn yêu thương nàng thêm một ít.

“A! Mẹ đã biết!” Bà mẹ đột nhiên vỗ tay hoan nghênh, chợt nghĩ ra một điều: “Tiểu Trư muốn giống Ngạc Ngạc cùng đi biểu diễn sao?”

“Thật vậy chẳng?” Về mặt Chu Ngạc Chi kinh hi.

“Con như vậy cứ nói ra.” Chương Thanh Mĩ nghĩ làm cho tiểu nữ nhi suy nghĩ thoáng, bắt đầu có tự tin vào chính mình, tiếp tục nói: “Hóa ra Tiểu Trư cũng muốn đi biểu diễn a, không có chi, mẹ sẽ giúp con an bài.”

“Không phải, con không có, không có muốn đi biểu diễn!” Chu Thiện Chi quả thực há hốc mồm, không biết kết luận này từ đâu mà đến.

“Nếu không phải đi biểu diễn, sao lại muốn vắt và như vậy?” Về mặt mẩu thân thật hoang mang.

“Mẹ, Tiểu Trư nhất định là bị khi dễ.” Chu Ngạc Chi cung cấp thêm lời giải thích.

“Con cũng biết trong giới nghệ thuật luan quần này trâu buộc ghét trâu ăn, một lũ rần rết ác độc đều có, có mấy kẻ chẳng có đủ bản lĩnh liền thích đâm bị thương người khác để thỏa mãn chính mình. Nhất định là những kẻ này xem Tiểu Trư tính tình tốt, dễ bắt nạt nên liền có ý khi dễ.” Chương Thanh Mĩ cảm thấy có lý, con tức đang thành bão táp, hận nói: “Tiểu Trư, con nói đi! Là ai khi dễ con?”

“Đúng, em không phải sợ, nói nghe coi là ai, nói cho nhị tỉ biết, tỉ giúp em trút giận.”

Chu Ngạc Chi cũng cười lạnh, làm như có miệng kẻ nào dám nói năng lung tung cũng sẽ bị khí thế của chị làm cho không dám thốt ra nửa câu nữa.

“Không có, không có, không có!” Ngay cả nói ba lần không có, Chu Thiện Chi bắt đắc dĩ nhìn người nhà tràn đầy ý muốn bảo hộ nàng quá nặng nề, nói “Làm gì có ai nhảm chán như vậy lại vô cớ khi dễ một người hầu – tiểu trợ lý a?”

“Tiểu Trư, con cũng không nên che chở cho cái kẻ khi dễ con nha, nói cho mẹ biết, mẹ tuyệt đối sẽ làm cho kẻ đó không còn ngóc đầu lên nổi trong làng giải trí này.”

“Đúng, hai ti nhất định tìm ra biện pháp làm cho kẻ đó không còn đường sống.” Chu Ngạc Chi cũng mãnh liệt cam đoan.

Chu Thiện Chi trợn to mắt, trực tiếp cầu xin tha thứ: “Làm ơn, cả nhà trăm ngàn lần đừng cho mọi người biết là mẹ và ti ti của con, con muốn sống bình thường, không hy vọng mọi người dùng ánh mắt quái dị xem con.”

“Tiểu Trư....” Chu Ngạc Chi há hốc miệng, giống như đang muốn khóc.

“Ti chỉ nghĩ em ghét bỏ nhị ti chỉ biết bán rẻ tiếng cười....”

“Mẹ làm con cảm thấy thật mất mặt sao?” Chương Thanh Mĩ cũng có vẻ mặt như mây mù che phủ.

“Vi sao không muốn họ biết mẹ là mẹ của con?”. Đối mặt với trận này, Chu Thiện Chi cảm thấy đến là may mắn.

May mắn người giỏi nhất mấy việc này trong nhà thì đang ở trong phòng nằn ngủ khi ngon lành, bằng không bệnh nghề nghiệp của đại ti bộc phát sẽ nháo loạn hết lên, lúc đó nằn giường hồng có đường chạy thoát thân.

“Con thực yêu cả nhà mà, thật sự, cho nên cả nhà không cần loạn tưởng như vậy!” Nàng cường điệu. “Con chỉ muốn sống bình thường như bây giờ, có thể vui vẻ cùng mẹ, còn có đại ti và nhị ti nữa.” Chu Thiện Chi dùng một chút rồi còn thật sự nói: “Cả nhà ngấm lại đi, nếu người ta biết nữ mình tính nổi danh Diêu Dao cùng biên kịch vương hậu Nghi Chi là ti ti ruột, người đại diện siêu sao Thanh Mĩ hô phong hoán vũ trong ngành giải trí là mẹ con, đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều người quấy rầy con hoặc so sánh cùng mẹ và hai ti ti a!”

“Chúng ta là người một nhà đều giống nhau, so cái gì chứ?” Chu Ngạc Chi – nghệ danh ‘Diêu Dao’ hừ một tiếng, nói: “Tiểu thư ta đây không thêm sợ.” Chị không sợ, nhưng Chu Thiện Chi sợ.

Không nói cái gì, chỉ cần ở bên ngoài vấn đề này cũng đủ làm nàng ủ rũ.

Cũng không phải nàng muốn khoa trương, mẹ cùng hai ti ti của nàng, ba người như hoa như ngọc, dường như đều có thể sánh bằng mấy mỹ nữ thì tuyển hoa hậu. Cho dù mẫu thân nàng ă hơn năm mươi, nhưng thân thể bảo dưỡng rất tốt, thoát nhìn còn không đến bốn mươi tuổi, luôn là đại biểu tốt nhất cho giới phụ nữ, người theo đuổi cho tới bây giờ vẫn không phải không có. Thượng đế đối xử tử tế với mẹ và hai ti còn không chỉ có vậy!

Ngoài vẻ ngoài xinh đẹp, ba người đều thể chất thon gọn, dáng người cao gầy, mặc kệ ăn như thế nào, ngủ như thế nào thì không béo, sẽ chỉ là không béo được, không giống với thể chất cùng trọng lượng của nàng. Ba mẹ con nếu đứng cùng với nhau, hình ảnh ấy muốn nói bao nhiêu đẹp cũng thiếu, nhưng nếu có thêm nàng, đột ngột thành.... Ngay cả chính nàng thường thường còn hoài nghi nàng có phải được nhận nuôi hay không? Đây không phải nói giỡn hay chơi đùa, nàng thật sự vẫn hoài nghi, còn vụng trộm chú ý qua nhóm máu của mọi người, hoài nghi năm đó có phải ở bệnh viện ôm nhầm tiểu hài tử (con)? Bằng không sao mẹ và hai chị đều là mỹ nhân siêu cao, siêu chuẩn, mà tại sao một mình nàng bình thường như thế, xấu xí như thế? Huống chi vấn đề không chỉ riêng về bên ngoài, nói tiếp đến khác biệt về thành tựu sự nghiệp lại làm cho nàng muốn lui lui lui thẳng một đường ra điểm xa nhất đi. Như là mẹ của nàng hơn mười năm trước kế thừa sự nghiệp của chồng, lăn lộn trong giới điện ảnh và người mẫu, nằn đỡ không ít ngôi sao sáng giá, kinh doanh ra không ít tiền bạc mà tạo dựng không ít thế lực, dù người trong ngành giải trí nhiều đến thế nào cũng đều biết bà, thấy mẹ nàng đều xoay người gọi mọi tiếng ‘chào Thanh Mĩ ti’. Về phần đại ti hiện tại đang ngủ mê mịch trong phòng nằn, tài hoa của ti làm cho cả giới biên kịch và nhiều người biết tới, hơn nữa mỹ mạo hiếm thấy lại làm cho ti đạt được danh xưng hoa hậu của giới biên kịch, nổi tiếng kinh người. Còn nếu nói đến nhị ti của nàng.... Điều này còn phải nói sao?

Diêu Dao! Là Diêu Dao nha!

Tên này nói ra thì từ người già đến trẻ con ba tuổi có ai không biết?

Nhớ lại nhị ti của nàng khi mới xuất hiện, bắt đầu biểu diễn lần đầu đã nổi tiếng ngay, đến nay thanh thế vẫn tỏa sáng như mặt trời ban trưa, xưng nàng là ngôi sao nữ được yêu thích hàng đầu cũng không có sai.

Chu Thiện Chi nghĩ đến mẹ là nữ cường nhân xinh đẹp, đại ti tài hoa đào đạt, nhị ti khí thế ở mức lũy thừa chỉ có thể dùng từ đại mỹ nhân để hình dung; nhưng nàng chỉ tốt nghiệp xong đại học hạng bình bình chuyên ngành không dùng được, đáng bỏ đi, sau khi tốt nghiệp cũng không tìm được công việc nào tốt tốt, nhân rồi không có việc làm liền đi theo sau mỹ nhân nhị ti làm tiểu nhân vật - người hầu.... Chính nàng nghĩ có vẻ thế, cảm thấy nghĩ vậy không tốt, lại càng không muốn tưởng tượng người ngoài sẽ xoi mói nàng không đủ mỹ miều, không đủ tự tin, ngay cả tài trí thông minh cũng không có, thành tựu của nàng chỉ là nữ tử ăn không ngồi rồi chờ chết sao? Cho dù người nhà yêu thương nàng, hơn nữa còn bao dung quá mức, gần như là cung chiều sủng ái nàng, có thể giống như mù không nhìn ra những điều này. Nhưng nàng không thể, bởi vì có nhiều điểm tự mình hiểu lấy, cho nên nàng thấy thật sự không ổn.

“Ngạc Ngạc ti, ti cũng biết mà em cũng có thể nói lại, dù đầu óc em không đủ thông minh.” Chu Thiện Chi thật sự nghiêm túc nói về chuyện này: “Nhưng nghĩ nếu thực sự làm cho đám phóng viên như chó săn phát hiện quan hệ của chúng ta, viết ra báo những lời tổn hại chúng ta, thương tổn em là chuyện nhỏ, nhưng nếu làm hại hay bêu xấu mẹ và hai ti ti thì em không muốn tí nào.”

“Tiểu Trư, em không cần tự chuốc khổ sở vào mình a!” Chu Ngạc Chi vừa nghe đã thấy khó chịu, vẻ mặt liền như muốn khóc.

Chương Thanh Mĩ nghĩ đến đám nhà báo lền giận dữ một trận. “Bọn chúng có thể làm hại cái gì? Chúng ta là người một nhà đều trong sạch thanh bạch, làm việc đều quang minh chính đại, sợ cái gì? Họ muốn khiêu chiến liền đấu với bọn họ đến cùng!”

Đối mặt với hai mẹ con cùng nhau đồng giọng lên tiếng, Chu Thiện Chi không nói thêm các gì, chỉ là bình tĩnh nhìn mẹ đang phát hỏa, dùng sự trầm mặc để gọi ly trí của mẹ nhất thời chạy khỏi người mà trở lại. Thực tiêu cực nhưng đối mặt cảm xúc mãnh liệt của người nhà như vậy, Chu Thiện Chi chỉ còn cách

lặng im không nói gì.

Chương Thanh Mĩ dù sao cũng là người đã lăn lộn quá xã hội thượng lưu lịch lãm, tiểu nữ nhi chú mục không nói gì, mà lý trí thoáng khỏi phục, cuối cùng nhớ tới người trong một nhà ngoài tiểu nữ nhi có vẻ bình thường một chút thì một đám đều giống như tâm thần phân liệt, lấy cửa nhà làm ranh giới tính cách khi ra ngoài cửa làm việc hoàn toàn bất đồng.... “Ách..... Nếu có thể, vẫn nên không cần khiến cho đám nhà báo là cái chú ý kị.” Bà đột nhiên sửa lời.

“Mẹ!” Chu Ngạc Chi kinh ngạc trước trận phản chiến (lui không đánh) của mẫu thân.

“Ngạc Ngạc, việc này Tiểu Trư nói đúng, chúng ta hẳn là nên nghe Tiểu Trư.” Chương Thanh Mĩ quay ra khuyên bảo nhị nữ nhi: “Con chuyên tâm tập trung vào kế hoạch mới đi, đây là lần đầu tiên con ra đĩa nhạc, rất nhiều người chờ xem....”

“Làm ơn, đó đều giống mấy công việc kia, thời điểm bình thường cũng rất nhiều phóng viên phỏng vấn, chụp ảnh a!” Chu Ngạc Chi không cho là đúng.

“Đúng vậy, đều là biểu diễn nghệ thuật, nhưng kế hoạch mới lần này hấp dẫn, tập trung sự chú ý của phóng viên không chỉ vào riêng mình con.” Chương Thanh Mĩ nhắc nhở. Dù không giải thích rõ, nhưng mọi người ở đây đều biết Chương Thanh Mĩ ám chỉ ai.

Bởi vì coi trọng lần ra đĩa này, công ty đĩa nhạc đặc biệt đề ra và tiết lộ một phần của kế hoạch là mời một khách mời tài năng, nổi tiếng vô cùng, siêu sao thiên vương tới diễn xuất cùng với nhị tử trong MV (Music Video hay clip nhạc) của bộ tác phẩm mới này. Hai ngôi sao sáng chói đều có mặt, có thể nghĩ đề tài này tuyệt đối là không chỉ quan trọng, mà là mức cực kỳ quan trọng, đến lúc đó phóng viên đưa tin tức nhất định nhiều hơn bình thường, dĩ nhiên làm việc cũng càng phải cẩn thận hơn bình thường nhiều mới được.

“Nghe lời đi, đừng để mẹ lo lắng.” Bởi vì nửa năm trước đã hứa hẹn ấn định với bạn bè đi du lịch bằng du thuyền xa hoa một tháng, Chương Thanh Mĩ nào biết việc kế hoạch tuyên truyền của nhị nữ nhi ra sao, bà kỳ thật có chút phiền não.

“Mẹ, con sẽ quan tâm nhị tử Ngạc Ngạc cùng đại tử, mẹ yên tâm cùng các bác đi chơi đi!” Biết mẫu thân trong lòng lo nghĩ, Chu Thiện Chi tự nhận trách nhiệm coi chừng hai vị tử ti.

“Nói loạn, là con sẽ chiếu cố chăm sóc tốt cho Tiểu Trư cùng đại tử.” Chu Ngạc Chi sửa chữa.

Cách nói của nhị nữ nhi làm cho Chương Thanh Mĩ bật cười: “Con a, chỉ cần cố gắng giữ hình tượng cho tốt là được rồi.”

“Có a, con thực sự vẫn cố giữ hình tượng a, nhưng điều này có liên quan gì đến quan hệ với Tiểu Trư? Tiểu Trư vốn là muội muội của con a, cho dù bọn phóng viên báo lá cải có phát hiện cũng sẽ chẳng có chuyện gì đâu.” Chu Ngạc Chi vẫn còn bất mãn.

“Ngạc Ngạc tử, vấn đề không phải ở đó, nếu bọn họ vì đào móc ra quan hệ tử muội của chúng ta mà làm cho họ phát hiện bộ dáng chị không đúng hình tượng ngôi sao như trước, vài năm khổ tâm làm việc một nhọc giữ hình tượng của chị liền thành hư không, liền xong đời, chị biết không?” Chu Thiện Chi theo trật tự chỉ ra vài điểm mù nhị tử không biết.

“.....” Chu Ngạc Chi nghe thấy nhiều năm chịu đói vất vả như thế sẽ thành đã trắng xe cát nên trầm mặc.

“Kia, Tiểu Trư nói đúng, trọng điểm ở đó, hơn nữa giờ con cũng biết không phải sao? Trong ba chị em các con thì Tiểu Trư giống cha các con nhất.” Chương Thanh Mĩ hỗ trợ thêm, muốn nhị nữ nhi không để tâm vào chuyện vụn vặt nữa, “Chẳng những bộ dáng giống, cả cá tính cũng giống, đúng thật là người lo nghĩ chu toàn.”

“.....” Chu Ngạc Chi tiếp tục trầm mặc.

Tuy rằng trong trí nhớ của bà người chồng đã mất hơn chín năm qua mà có chút mơ hồ, nhưng hình ảnh nhân ái, từ tốn, hiền lành vẫn còn khắc sâu trong tim, làm cho bà đột nhiên nhớ đến, cảm thấy muốn hoài niệm. “Tiểu Trư a, thật giống như cha các con tính tình tốt, không thích náo động, nhất là bị người khác chú ý liền cảm thấy không thoải mái, nếu Tiểu Trư thật sự bị bọn chó săn đó đuổi kịp thì trong lòng nhất định không thoải mái.” Nhưng kỳ thật Chương Thanh Mĩ nghĩ là nếu bọn phóng viên chết bầm phá hoại, phát giác biểu hiện giả dối bên ngoài của cả nhà thì quá nguy hiểm rồi.

“Àn, con không thích bị người khác chú ý.” Chu Thiện Chi bình tâm nhẹ giọng phụ họa.

“Tốt, Tiểu Trư đừng sợ.” Chu Ngạc Chi nóng nảy nói xong, trong mắt mang theo ánh sáng, cho dù sau lưng không có một vầng thái dương tỏa sáng làm phong nền hay bối cảnh thì vẫn thật nhiệt huyết tuyên thệ: “Nhị tử sẽ bảo vệ em.” Nếu không phải chưa ăn xong bữa sáng, chỉ sợ nhị tử không chỉ nói đơn giản như vậy mà sẽ tiến lại gần giang tay ôm chầm lấy.... Chu Thiện Chi chỉ nghĩ hình ảnh thân tình như trong phim làm cho nàng âm thầm run lên một chút. Kỳ thật có vài điểm nàng vẫn không hiểu, tại sao đề tài nói chuyện lại chuyển thành thế này?

Bất quá nàng vì nhận được thông báo rằng một tháng sau có tổ chức họp mặt các bạn cùng khóa mời tham gia, nàng không muốn đến lúc đó nàng quá béo mà mang theo một đồng thịt tham dự cho nên muốn giảm vài cân để tham gia họp mặt cho tốt mà thôi. Sao không có chờ nàng giải thích đến chuyện này, sự tình tự nhiên diễn biến thành nhị tử nhiệt huyết tuôn trào mà tuyên thệ?

“Mẹ cũng sẽ bảo hộ các con.”

Mất đã đủ tròn trịa, Chu Thiện Chi không nghĩ tới mẫu thân một nhà cùng nhập vai diễn, cũng thốt ra một câu tuyên thệ nhiệt huyết như vậy, nàng không nói gì chỉ có thể âm thầm nhủ mình may mắn, may mắn có người còn đang ngủ như chết trong phòng nàng. Bằng không cái đặc thù nghề nghiệp của đại tử sẽ làm trường hợp này càng trở nên không thể văn hời, tuyệt đối là so với tuyên thệ nhiệt huyết như hiện tại còn hơn trăm lần. Mới nói..... nhà này..... rồi

cuộc sao lại thế này?

Chu Thiện Chi nhìn không được tự hỏi mình vấn đề này.

Mẹ là nữ cường nhân, đại tỉ tài hoa dạt dào, nhị tỉ thanh thế tuyệt đối sẽ lưu danh trong lịch sử điện ảnh, ở mặt ngoài thoát nhìn hẳn là bình thường, hơn nữa sẽ được mọi người cực hâm mộ. Nhưng sự thật cổ tình lại không phải bình thường như vậy, thường thường biểu hiện rất ăn khớp, cổ quái đến nỗi làm cho nàng sinh nghi chuyện kia. Đây..... Rốt cuộc là làm sao xảy ra chuyện đây?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Tiểu Trư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2

“Vân Thâm, Vân Thâm!”

“Vân Thâm, nhìn bên này!”

“Vân Thâm!”

Vào thời điểm nhân vật thần thánh kia xuất hiện, một giây sau những tiếng gọi này bị chìm trong âm thanh la hét chói tai cùng đèn nháy loang loáng chói mắt không thể không chế được.

Nháy mắt, từ chỗ nhập cảnh hiện ra một ngôi sao Oscar sáng chói bước đến mà tiếng hoan hô cùng tiếng hét điên đầu như ọc lại vang lên như muốn dờ cả nóc nhà.

Vân Thâm tung hoành ngang dọc trong làng điện ảnh hơn mười năm, là người được xưng tụng nam nhân truyền kỳ, tuy rằng đeo kính râm to to đen đen nhưng vẻ anh tuấn vẫn làm cho người ta thét chói tai mà trên mặt cậu còn mang nét cười thân thiết, trấn định như mặt nước phẳng lặng ký tặng liên tiếp trận này đến trận khác cho đám đông gần như bạo động.

Chỉ thấy cậu ưu ưu nhả nhả, tự tự nhiên quay đầu cười, hướng đến đám đông mê điện ảnh đang bị đội bảo vệ hộ tống cản lại....

“A ~ ~”

“Vân Thâm! Vân Thâm!”

Đám đông nhất thời không khống chế được lại thét chói tai cùng một loạt đèn nháy lên loang loáng.

Có kính râm bảo vệ mắt, nữ nam hướng đến quần chúng duy trì vẫy vẫy tay thân thiết, đương nhiên lại khiến cho một tràng âm thanh liên tiếp điên cuồng phát ra, phối hợp với ánh sáng chớp loáng chói mắt kinh người, bộ dáng suất mà bình dị gần gũi kia lại tiêu hao dung lượng bộ nhớ, thẻ nhớ của mấy cái máy chụp ảnh.

“Thật có lỗi, xin phiền chút, xin hãy tránh đường.” Không giống Vân Thâm thanh thoi, người bên cạnh anh phải làm hết phận sự, cố gắng xông lên phía trước chen chúc đẩy nhóm phóng viên báo đài để mở một đường máu thoát thân.

Không thể so với vòng ngoài bảo vệ ngăn chặn đám người hâm mộ, khu các phóng viên truyền thông thì một đám như khoác hoàng bào nghênh ngang, ngăn cũng chẳng ngăn nổi, chắn cũng chắn chẳng xong, một khi ngòi bút quyết trận sinh tử, nói tội nghiệt cái gì cũng không thể thoát ra.

“Vân Thâm, lần này tiến quân Hollywood hợp tác cùng đạo diễn quốc tế, cảm giác như thế nào?”

“Thâm ca, suốt hơn một năm không trở lại Đài Loan, anh có nghĩ đến khán giả Đài Loan không?”

“Vân Thâm, Vân Thâm, xin hãy phát biểu một chút cảm tưởng lúc tiến quân Hollywood.”

“Vân Thâm.....”

Mồm năm miệng mười ằm ằm xung quanh, thiên chi kiều tử (đứa con kiều hãnh của trời) bị làm khó dễ, bị vây quanh nhưng tính tình vẫn tốt, ôn hòa đối mặt một rừng Microphone bất ngờ xuất hiện trước mắt.

“Ha ha ha, thiên tài! A Thâm thật sự là một thiên tài a!”

Đêm khuya một tiếng cười to tuôn ra bừa bãi, Dịch Thiếu Điện – người đại diện đại ma vương trong truyền thuyết, một tay cầm chai bia, một tay làm càn

vỗ vỗ cái lưng người ngồi bên cạnh tống khen ngợi.

Ở màn hình tivi to cực đại treo trên tường, tin tức hình ảnh đó được truyền phát đi không biết là bao nhiêu lần, dĩ nhiên oanh tạc Đài Loan cả một ngày dài.

Ở giữa đám phóng viên thô bạo kích động phồng vãn, mỹ nam tử đeo kính râm kia càng thể hiện sự bình tĩnh hiếm có như châu báu, ở giữa màn hình suất ca lo dâng biểu lộ một cỗ khí phách ung dung hùng dũng thiên hạ.

“Hào! Góc độ này. Suất! Thật sự là rất suất.”

Người được ca ngợi cũng không giống trong màn hình kia ôn hòa thân thiết cười như vậy, mà là tương phản, tuần nhan cực kỳ suất kia làm cho ngàn vạn cô gái phun máu mũi lại đang có vẻ nghiêm túc. ...Nói nghiêm túc kỳ thật cũng không phải chính xác.

Thật muốn chuẩn xác thuyết minh lại lời nói kia là vì khuôn mặt anh tuần được trời ban ân đang gắt gao cứng ngắc, chỉ có thể thường thấy mặt mày không chút thay đổi, bởi vì mặt không có tí ti biến đổi liền có vẻ giống như nghiêm túc, thậm chí có một chút trống rỗng khiến người ta kinh hãi.

Dịch Thiếu Điển nhìn tivi, quay đầu sang muốn tán tụng thiên tài bên cạnh chợt trong nháy mắt liền chấn động thấy biểu tình của người gỗ trống rỗng kia, hại hắn hoảng sợ như gặp phải quỷ.

“Oa thôi nào, A Thâm, cậu không cần làm anh sợ như vậy được không?” Dịch Thiếu Điển ôm ngực, nhin không được oán giận kêu lên.

Người bị oán giận nọ bình tĩnh nhìn anh một cái, ngay cả tiếng đáp lại đều không có.

Đối với người như tượng gỗ kia làm người ta cảm thấy thần thái âm trầm lạnh lẽ, đối chiếu với hình ảnh trên tivi thân thiết thật khác lạ, bản thân là người đại diện nên Dịch Thiếu Điển cảm thấy cần nhắc nhở cậu tỉnh táo, tỉnh ngộ một chút.

“Kia, tuy rằng mười hai năm qua anh đã nói với cậu vô số lần, bất quá hiện tại lũ chó săn tin tức nhan nhản đầy rẫy, cho nên anh hơi cường điệu với cậu một chút, A Thâm, chỉ cần ra khỏi cửa nhà này, cậu chính là nhân vật của công chúng, là siêu sao thần tượng cứu thế của ngàn vạn cô gái, cậu trăm ngàn lần không thể lộ ra khuôn mặt như người chết, cái loại ma quỷ ăn mày này được, nếu bị chụp hình thì sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của cậu lắm đó.”

“Em không có.” Đại minh tinh thế kỷ cuối cùng cũng mở cái miệng tôn quý, dù lời ít mà ý nhiều, ngữ khí cũng thật sự lãnh đạm.

“Không có cái gì?” Đỗ Tử Khiêm mua đồ ăn khuya trở về, vừa vào cửa đã chợt nghe biểu đệ hiếm khi mở miệng nói câu này.

“Không có ma quỷ ăn mày.” Đại minh tinh kia kiêu lời ngoại lệ thuyết minh.

Đỗ Tử Khiêm không hiểu ra sao.

“Không có gì, mình nhắc nhở A Thâm rằng trăm ngàn lần cũng đừng để người hâm mộ thấy bộ dáng ở nhà thế này, không để người ta phát hiện bộ mặt như ma quỷ ăn mày này.” Dịch Thiếu Điển bị kích động từ đầu tới cuối giành công đạo, thuận tiện đưa tay nhận đồ ăn khuya từ Đỗ Tử Khiêm cũng là bạn học trước đây của anh.

“Ma quỷ ăn mày a?” Đỗ Tử Khiêm nhìn biểu đệ, không khó lý giải cách nói này tại sao lại có.

Cậu em từ nhỏ bộ dáng đã đặc biệt đẹp trai, tính cách trời sinh vẫn chính là lạnh lùng thần nhiên như vậy, trước đây rất lâu còn bị đem đi khám thì được kết luận đây là khuynh hướng tự kỷ từ nhỏ.

Biện pháp phục hồi tâm lý là không thể thiếu được, nhưng sự thật là có một số việc dù miễn cưỡng cách nào cũng không được.

Cho dù đã chữa trị nên tình trạng tự kỷ cũng được cải thiện đến chẳng biểu hiện quá rõ ràng, cũng bảo đảm không ảnh hưởng năng lực hay trí tuệ của cậu nhưng tính tình lãnh đạm thì không có biện pháp nào để biến đổi hơn.

Khuôn mặt tuyệt đỉnh cũng thần nhiên lạnh lùng không biểu cảm, trên gương mặt tuần tú khuyết thiếu cảm xúc làm cho hơi vẻ tức giận, tạo cảm giác người gỗ này thật giống quỷ ma yêu linh, mà cá tính như vậy lại vẫn có thể đi diễn phim?

Nhớ ngày đó, Dịch Thiếu Điển đến gặp, bảo muốn an bài vị biểu đệ này một suất diễn viên, lúc đó suýt nữa hại cả nhà lớn bé ngã, ngắt một loạt.

Sau đó không biết có phải mèo mù vớ cá rán không, hay là ánh mắt Dịch Thiếu Điển thực độc đáo?

Tóm lại tiểu biểu đệ này thật đang đứng ở địa vị thiên vương, lúc trước cậu ngay khi chân ướt chân ráo vào nghề đã nổi tiếng làm cho cả gia tộc kinh ngạc cảm mọi người thiếu chút nữa đều rớt xuống đất. Hồi tưởng lại chuyện xưa, Đỗ Tử Khiêm nhin không được hai mắt ngó khuôn mặt tuần lãnh nghiêm túc của một người và nhìn một người bên cạnh đang gấp đồ ăn.

Nếu không phải sự thực xảy ra trước mắt, hẳn thật khó tin tưởng người trước mắt này ở bên ngoài thật sự sẽ thân thiết, tươi cười, nổi tiếng đến hơn mười năm không dứt, đến nay vẫn đang là siêu sao thiên vương, thần tượng của ngàn vạn cô gái.

“Vài năm nay mày thật sự vất vả rồi.” Đỗ Tử Khiêm vỗ vỗ vai bạn học cũ, là cảm tạ từ đáy lòng với người có thể khai sáng con đường đi cho tiểu đệ tự kỷ này.

“Cũng không có gì, nhìn từ ngoài vào thì A Thâm thật sự là một nghệ sĩ giỏi, tài năng hiếm có.” Hạ đưa xuống một chút, Dịch Thiệu Điền như vừa lòng vừa dạ, khen: “Tuy rằng lên tự kỷ, nhưng ưu việt là cậu không có một người yêu nào, chỉ cần đưa lệnh, chỉ dẫn cậu liền có thể nhập vai nhân vật diễn rất tốt.....”

“Mày hiện tại đang nói biểu đệ của tao đó.” Đỗ Tử Khiêm nhắc nhở anh.

“Ta biết A Thâm là biểu đệ của ngươi à!” Dịch Thiệu Điền có chút phản ứng hơi thái quá.

“Kia có thể phiền toái mày một chút hay không, làm ơn không cần đem cậu ấy là một người bằng xương bằng thịt biến thành con rối gỗ?” Đỗ Tử Khiêm tức giận.

“Con rối?” Dịch Thiệu Điền sùng sốt một chút, tiếp theo vỗ tay tán dương. “Ha ha ha! Kỳ diệu, này đúng, ngươi thật có ý như lời kia thì kỳ thực ta cũng không có phản đối.”

“Uy uy, mày hiện tại đang cười người kia là biểu đệ của tao đó.” Tuy rằng bộ dáng đương sự không đếm xỉa đến nhưng Đỗ Tử Khiêm là biểu ca sẽ cảm thấy nên lên án công khai cái ý tứ này một chút.

“Ta không phải cười cậu ấy, ta chỉ cảm thấy cách nói ấy thật sự rất tuyệt diệu, A Thâm thật có khuynh hướng con rối nha!” Dịch Thiệu Điền vẫn cười ha ha, hơn nữa càng nghĩ càng thấy giống, nói: “Bằng không chính ngươi ngắm lại xem bộ dáng cậu ở nhà cùng bên ngoài thì biết.”

Đỗ Tử Khiêm nhìn về phía biểu đệ nhà mình, không cần nghĩ lại cũng biết, anh không thể phủ nhận cách nói này.

Chỉ cần ra khỏi cửa liền nhất định nghe theo chỉ thị, sắm vai nhân vật thần tượng thật hoàn mỹ.....

Năng lực này còn thể hiện ra ngoài từ lâu nay, mặc kệ nhận được kịch bản dạng gì luôn có thể nhập vai vào nhân vật nhanh hơn những người khác, bởi vậy anh còn cầm vài bức ảnh về nhà treo lên để thưởng thức.

Nhưng còn lại Phó Vân Thâm khi bỏ qua nghệ danh một bên sau đó thì sao?

Một Phó Vân Thâm chân thật sau khi vào cửa thì biểu hiện giả dối, về ngoài thân thiết liền hoàn toàn bị tháo bỏ, cảm xúc cũng theo đó mà bị hút ra, cậu bình tĩnh..... Chân tướng một người gỗ bình tĩnh như pho tượng không cảm giác, tình cảm

Đỗ Tử Khiêm thở dài một hơi.

Một người sống khỏe mạnh, nhưng rất giống một con rối ngẫu hứng, anh đương nhiên cảm thấy đây không phải chuyện tốt, nhưng sự thật bức bách cả người, anh thật sự không có năng lực nào có thể thay đổi việc này.

“An tâm, A Thâm như vậy, tốt lắm, ngươi không cần lo lắng!”

“Mày coi cậu ấy như thương phẩm (hàng hóa mua bán kiếm lời) đương nhiên cảm thấy không thành vấn đề, nhưng cậu ấy là biểu đệ của tao, tao dĩ nhiên phải lo lắng.”

“Uy, bạn học cũ, ngươi nói như vậy thực không có tình cảm gì nha, cái gì thương phẩm với không phải thương phẩm, đừng nói giao tình trước kia chúng ta lúc học chung, biểu đệ của ngươi chính là biểu đệ của ta, chỉ cần lấy thân phận đồng nghiệp mà nói, A Thâm mười bảy tuổi lập nghiệp, ước chừng theo ta mười hai nm, cảm tình mười hai năm là giả sao? Cậu ấy giống như đệ đệ của ta vậy, làm gì dùng cách nói thương phẩm này để làm bẩn cảm tình của ta với cậu ấy chứ?”

“Làm bản? Mày có thực sự lo nghĩ đến A Thâm không?”

“Ta đâu như ngươi nói.”

Hai kẻ từng là bạn học khi xưa giờ cãi nhau nháo loạn cả lên, về phần đương sự..... Đương sự giống như không có nghe vào tai chút nào, không đếm xỉa đến, vẫn luôn trầm mặc, im lặng..... cậu muốn gấp mấy viên bánh mận ăn thử.

Gấp..... cậu gấp.....

Cảm xúc cũng không tương đương với suy tưởng.

Cá tính Phó Vân Thâm lãnh đạm, khó thấy cậu biểu lộ cảm xúc, nhưng dù không nhắc tới thì không phải cậu không suy nghĩ.

Nghĩ, cậu gần đây luôn luôn suy nghĩ một việc, chỉ là cậu không có biểu hiện nó ra ngoài.

Nhưng nói lại, bộ dáng cậu lén lút cũng vẫn vậy, muốn từ bản mặt cứng nhắc như người chết kia tìm hiểu cảm giác cảm xúc thật không khỏi quá ép buộc.

Tóm lại, cậu nghĩ..... Yên lặng nghĩ..... Cho dù tươi cười khi diễn xuất, đều giống nhau, cậu vẫn âm thầm suy nghĩ.....

“Thâm ca, có thể..... mời anh ký tên hay không?”

“Còn có em, còn có em, em cực kỳ yêu mến Thâm ca.”

“A! Em cũng muốn, Thâm ca, cũng giúp em ký một chữ.”

Bình thân như lệ thường sau khi được nghỉ giữa các cảnh quay, chuyên gia hóa trang, nhà tạo mẫu tóc, nhân viên phim trường nhàn rỗi, đợi chờ nhân viên ánh sáng cùng đạo diễn bận rộn chỉnh sửa chút, liền vây quanh Phó Văn Thâm muốn xin chữ kí, tạm thời ngăn lại dòng suy nghĩ của cậu.

Việc loại này đã quá quen thuộc trong suốt mười hai năm sự nghiệp biểu diễn kiếm sống, bởi vậy cậu không cần cố sức, có thể dễ dàng bảo trì nụ cười chuyên nghiệp đối mặt.

Đám đông vây quanh cậu bất luận là xin chữ kí cho họ, đồng nghiệp, bạn bè, cháu gái hay cô em hàng xóm rồi đưa đến poster, ảnh chụp, CD của cậu hay là tùy tay đưa ra laptop, trang giấy gì cậu một mực không hề cự tuyệt ai, vẫn. Mãi đến thời điểm trên tay người trước mặt trống trơn, về mặt khuôn nhìn cậu.

“Tiểu Chu, mau a, khó có được cơ hội, nhân lúc Thâm ca đang rảnh, nhanh nhanh xin chữ kí a!”

“Đúng vậy, em nhanh lên, nếu không liền đến lượt chị.”

Đối vật với người khác thúc giục, Chu Thiện Chi vô cớ bị cuốn vào trận kí tên của nhóm người này, đầu óc nàng còn chưa hết bàng hoàng.

Nàng chính ra. chỉ là đi ra ngoài mua thêm đồ ăn lót dạ mà thôi a!

Nào biết rằng thời điểm trở về không khéo như vậy, chưa chi đã bị cuốn vào đoàn người xếp hàng chắn đường đi? Nàng thấy đường đi bị ngăn lại nên thực ra chỉ thử xông qua bức tường người này, để nhanh vụng trộm đem đồ ăn tiếp tế đưa đến phòng hóa trang riêng của nhĩ tí mà thôi.

Làm sao mà biết sẽ. mới bước chân đến đã bị đẩy đến trung tâm của trận địa?

Muốn kí tên?

Nàng đâu có chuẩn bị gì a, muốn kí cái gì a?

Sự tình đột nhiên phát sinh như vậy, Chu Thiện Chi suýt nữa muốn phản ứng lại thật nhanh.

Bất quá nếu nàng là cô gái cá tính, tự tin một chút, có lẽ có thể trước nhiều người như vậy khí phách lên tiếng rằng: “Tôi căn bản không muốn xin chữ kí.” Để biểu hiện tính cách cá nhân độc đáo của mình.

Nhưng thực tình nàng không phải cái loại người vội vã muốn dùng phong cách cá nhân để chứng minh con người mình; mà nàng biết, còn thông suốt là đa số nghệ sĩ thường có lòng tự trọng hơn hẳn người bình thường.

Hơn nữa nàng suy từ bụng ta ra bụng người, nàng cũng không mong nhĩ tí nhà mình gặp phải cái tình huống dở khóc dở cười từ người hâm mộ kiểu này; cho nên nàng rất nhanh trấn định sự bối rối nhất thời, quyết định nhanh chóng làm giống như mấy người hâm mộ, tháo ba lô to nặng trong đựng đầy đồ ăn tiếp tế mới mua, đưa ra phía trước mặt.

“Thâm ca, thật ngượng quá, muốn phiền anh kí tên.” Nàng nghe theo lời giục, biết nên mở miệng một vài câu.

Kỳ thật nếu có thể nàng cũng muốn lấy thứ gì khác để thay thế, nhưng nàng thực không muốn mở balô để người khác phát hiện bao nhiêu túi bao nhiêu hộp đồ ăn đầy ngập trong đó, cũng không muốn hy sinh quần áo mình đang mặc để trên đường đi rêu rao quần áo này có chữ kí của ngôi sao.

Cho nên không còn lựa chọn nào khác, ba lô trước mắt là vật thể thích hợp nhất, đương nhiên muốn cũng không nghĩ sẽ liền khoe cái ba lô này ra ngoài.

Đối với đồ vật nàng như giữ kỹ trong đôi tay đưa thẳng ra xin kí tên, Phó Văn Thâm chần chờ trong ba giây.

Cho dù thời gian cực ngắn ngủi nhưng trong chớp lát đôi mắt tròn tròn kia hiện lên ánh mắt bối rối, cậu quả thật thấy vậy.

Chuyện này chưa từng phát sinh với cậu, hơn nữa cậu nhìn trong mắt nàng không thấy nhiệt tình như điên mà những người tiếp cận cậu luôn luôn ít nhất đều có cảm xúc như vậy.

Phó Văn Thâm rất nhanh phán đoán ra: Căn bản người này không phải fan hâm mộ của cậu!

Cho dù ánh mắt của nàng trong treo có thần, mang theo ánh sáng ấm áp thân mật, nhưng nàng căn bản không phải vì cậu tặng chữ kí mà đến.

Nội tâm bởi vì nhận thức điều này mà có chút dao động. Cho dù ngoài mặt vẫn trấn định như thường, 100% tươi cười thân thiện, không thay đổi ánh mắt trong suốt đủ để hòa tan lòng người, vẫn chống đỡ và giữ thái độ nhất quán kí tiếp người này đến người khác, sau hết giờ nghỉ ra diễn tiếp, rồi lại kí, lại kí, lại kí.

Không có người nào phát hiện sự gập gờ tương phùng đầy nhẹ nhàng của hai người chỉ ngăn ngui tại đây, cả quá trình kí tên có mấy chục giây này, và đôi bạn trẻ đã từng trải qua tâm tư gì. Trên đường sinh mệnh chuyện này nhìn như một khúc nhạc đệm ngăn ngui lơ đãng cất lên, nhưng lại làm cho Phó Văn

Thâm càng thêm xác định rõ, càng suy nghĩ sâu xa hơn, sự kiện kia càng thêm phức tạp với cậu.

Thanh thế ngôi sao ngọc nữ vang danh vừa diễn vừa chuyên cần tham gia ca hát làm cho mọi người chờ mong muốn xem nghe giọng ca của cô; đĩa nhạc được lùi ngày phát hành đến đúng ngày trung thu như tỏ vẻ thận trọng, đột nhiên đề tài cho cả khúc chủ đề chuyển, nhà sản xuất chẳng những lợi dụng sự xinh đẹp của ca sĩ, còn mời một khách mời đặc biệt, vị thiên vương đã không lộ diện ở Đài Loan hơn một năm nay.

Thậm chí công ty đĩa nhạc còn chi rất hào phóng mời cả đạo diễn ca nhạc nổi danh cả nước, hy vọng nhanh tạo lập tổ hợp 3 người – kim tự tháp hoàng kim (vàng), có thể làm cho đĩa nhạc này bán cực chạy.

Nhưng mọi việc không phải theo đúng kế hoạch mong đợi, việc quay MV kia đang lâm vào tình trạng khó khăn.

Dường như bị cái gì nguyên rủa, video âm nhạc này vốn theo kế hoạch thì trong 3 ngày sẽ hoàn thành, nhưng thời tiết không tốt, hiệu quả ánh sáng không đạt, nếu không thì màu sắc chiếc ghế sofa không đúng, cuối cùng đến cả cây cối làm phông nền trang trí cũng không đẹp.

Chờ thời tiết, chờ điều chỉnh ánh sáng, chờ đổi sofa, ngay cả cái bồn hoa cây cảnh thì cửa hàng hoa cũng thay cây mới, thời gian có được cũng cứ như vậy: một lâu la. Hai đợi lát nữa. Ba chờ. Chờ không ngừng, không ngừng.

Ngôi sao kia trước nay luôn mỹ miều, khí chất ngời ngời, trên mặt hay hiện ra ý cười tao nhã nhẹ nhàng như ngọc nữ mà tính nhẩn nại cũng đạt mười điểm (trên mười), từ lần này đến lần khác nhiếp ảnh gia chửi ầm lên hay chờ đợi thay đổi cảnh vật, phông nền thì cô không biểu hiện khó chịu gì, đối xử tốt với chuyên gia trang điểm đã vài lần trang điểm lại, cũng tùy ý nhà tạo mẫu tóc rảnh không có việc gì liền lại chỉnh đồng sửa tây trên mái tóc của cô.

Đối với vẻ đẹp bên ngoài chẳng tí vết thì tùy, nhưng ai cũng sẽ gờn ngón tay cái lên thầm khen: Vẻ đẹp nội tâm còn đẹp hơn, khí chất cùng dung nhan như vậy trong làng điện ảnh đây giả dối thật trần quý giống như hoa sen trên núi tuyết (son tuyết liên) từ xa xưa.

“Không được, chị như sắp chết, chị thật sự phải chết đói rồi.”

Người nào đó, cũng chính là mỹ nhân đầy khí chất bị ảo tưởng cả ngày như hoa sen trên núi tuyết kia, đang ai oán, không hề giống hình tượng kia mà mềm nhũn như con sứa, bám vào người muội muội thân ái nhà mình.

“Đừng, đừng như vậy.” Chu Thiện Chi căng các dây thần kinh lên nhìn quanh bốn phía.

Tuy rằng mới vừa nghe nhị tì nhà mình mượn có đi toilet cũng lôi kéo nàng đi đến chỗ cầu thang bộ vắng người, nàng liền chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng thấy mỹ nhân duyên dáng yêu kiều đột nhiên than thở, biến thành sứa ôm dính người nàng, thì nàng vẫn hoảng sợ, rất sợ đức hạnh kiều này sẽ bị người khác nhìn thấy.

“Nhị tì Ngạc Ngạc, em biết tí nhất định đang đói bụng.” thờ dài, nhịn không được nên ân cần dạy bảo một phen. “Nhưng tí phải biết rằng chưa có xong công việc thì tí chính là thần tượng ngọc nữ Diêu Dao nổi danh, vì hình tượng, vì công ty cũng là vì chính tí, chị nhất định phải bận tâm đến hình tượng, nếu đức hạnh này để người ta thấy thì làm sao bây giờ?”

“Nơi này không có người.” Vẫn như con sứa, Chu Ngạc Chi không muốn nhúc nhích, mềm nhũn nói: “Em vừa nãy cũng thấy đấy, chạy qua kho hàng cũng như cho đến cửa cầu thang trốn đi đâu thấy ai, mà đây lại ở tầng mười ba, ai rảnh không có việc gì ngó qua đạo cụ của bối cảnh trong kho, còn muốn đến cầu thang đây à?”

“Cẩn tắc vô áy náy, đi đêm lẩm cũng có ngày gặp ma, cẩn thận một chút thì tốt hơn.” Chu Thiện Chi nói thì nói thế chứ tay đã lần mò mở túi thức ăn ra, khi nàng vừa mới bị kêu đi cùng thì nhanh trí mang theo túi đồ cứu mạng này.

“Tiểu Trư. Chị đói. Chị đói quá.” Chu Ngạc Chi cọ cọ cánh tay mồm mồm của bảo muội, cả người như rơi vào trạng thái hấp hối thì thảo nói, chị đã đói đến mức bần rùn tay chân, cả người nhanh đói đến phát run.

“Ngaoan.” Lờn trấn an tự nhiên nói ra khỏi mồm, Chu Thiện Chi lấy từ trong túi ra hai thanh sô cô la và hai cái bánh bông lan, cổ vũ: “Em chuẩn bị điểm tâm còn thừa một ít, chị ăn trước bổ sung thể lực một chút.”

“Lại sô cô la nhân lạc?” Chu Ngạc Chi tiếp nhận đồ ăn, nhịn không được kháng nghị nho nhỏ.

Tuy rằng dù nghe thấy được ăn thì chị sẽ cười trộm nhưng chị cả ngày hôm nay đã ăn sáu thanh sô cô la như thế, cũng ăn hơn bốn cái bánh bông lan rồi.

“Nhẩn nại một chút, chị còn phải chụp vài cái ảnh nữa thôi, chụp xong sẽ về nhà, đến lúc đó muội sẽ mua cho tí món chị thích ăn nhất về nhà ăn.” Đánh rần phải đáng gấp đầu, Chu Thiện Chi không chút do dự nói vào trọng điểm.

“Thật vậy chẳng? Tí muốn ăn hai suất nha!” Mỹ nhân khí chất trong truyền thuyết vừa ăn bánh vừa bóc thanh sô cô la ra, không quên để tâm gọi món ăn.

“Hảo! Hảo! Hảo! Hai suất, một mình tí hai suất, còn có thể mua thêm giúp tí món thịt viên, được không?”

Vị được xưng mỹ nữ khí chất kia gạt đầu, gạt đầu cật lực, nghĩ đến mùi vị món ăn kia thì nước miếng suýt nữa muốn chảy khỏi miệng.

“Vậy tí nhịn một tí nữa, đợi chút nữa xong việc chúng ta có thể về nhà cùng ăn.” Chu Thiện Chi quăng mồi lần cuối cùng.

Mộng ước đẹp nhất.

Thịt bò tươi ngon đậm đà gia vị, cùng những viên thịt to tròn thơm ăn kèm thêm dưa chuột rau củ muối chua.... Chúng nó hóa thành động lực làm Chu Ngạc Chi phấn khởi lên, thoát khỏi cơn đói khát mà mất đi động lực làm việc.

Nữ thần khí chất mà người ngoài cảm nhận đang cố ăn ngấu nghiến như hổ đói phần lương thực dự trữ đó, đợi một chút mới có thể hồi lại sức lực tái chiến giang hồ (ra phim trường làm việc tiếp ^^).

Tắt! Tắt!

Thanh âm kỳ dị phát ra, chị dùng hình ảnh như mảnh hồ găm môi lại, ngay cả Chu Thiện Chi thường ngày bình tĩnh cũng liên kinh sợ.

Cái loại thanh âm điện tử này....

Ân.... Nếu nghĩ không làm....

Giống như.... là đang..... nhấn tin điện thoại báo cho người khác biết?

Hai tí muội nhìn lẫn nhau, đồng thời cảm thấy sự thật kinh hãi –

Gặp quý rồi, có người!

Cái cầu thang hình như lâu nay chẳng ai dùng đến, lại đang ở trên tầng mười ba, thế nhưng thật sự có người?!

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Tiểu Trư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chu Nghi Chi buồn ngủ, mắt như có sương mù, đang kéo valy hành lý của cô ra cửa phòng, vừa lúc thấy tiểu muội....

“Đại tỉ?” Chu Thiện Chi la lên, cả người cứng ngắc mất tự nhiên.

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý khi bước qua cửa nhà nhưng nàng không dự đoán được vừa vào cửa không lâu sẽ đối mặt luôn; một chuỗi, một chuỗi lý do để lấy cớ đều còn đang chen chúc trong đầu nàng, chưa để ý đến trình tự, không biết phải nói thế nào....

“Em đã về rồi!” Chu Nghi Chi ách xì một cái, cả người giống như âm hồn lờ lững thối đến, người mềm nhũn thuận thế ngã vào người bảo muội, chính là bộ dáng hoàn toàn chưa ngủ đã giấc làm cho không có tâm lực chú ý phát hiện cái gì đó khác thường.

Nàng bị biến thành chiếc giường, Chu Thiện Chi biết bởi vì kinh nghiệm bị trở thành ‘giường’, chuyện này đã tự nhiên chuyển thành thói quen, nàng ngay cả lời oán giận cùng kháng nghị cũng lười nói.

“Đại tỉ muốn đi ra ngoài một chuyến sao?” Thay vì tốn sức lực để oán giận, Chu Thiện Chi tình nguyện nghiên cứu ngó cái vali chuyên dùng để du lịch lần này đột ngột được dùng tới.

“Ân” Mơ mơ màng màng cọ cọ ôm ôm thân thể mồm mồm kia, Chu Nghi Chi muốn ngủ, cực muốn ngủ....

Chờ đến nửa ngày không nghe thêm câu nào, Chu Thiện Chi chỉ có thể lay người đang ngã trên người nàng, truy vấn (hỏi): “Tỉ muốn đi đâu?”

“Ân? A!” Biểu tình trên mặt hoàn toàn là bị bùng tỉnh, thế cũng biết mới hơn mười giây ngắn ngủi vừa qua Chu Nghi Chi thật đúng là đang ngủ.

Chu Thiện Chi đưa mắt tròn trắng đầy xúc động nhìn đại tỉ, cũng chẳng có tỏ vẻ hay có ý kiến gì chuyện ngủ ấy cả, nhắm thẳng hỏi luôn vào trọng điểm “Tỉ muốn đi đâu?”

“Bằng hữu ở Hồng Công gặp tình hình khó khăn....” Ngáp một cái, Chu Nghi Chi dụi dụi xoa xoa đôi mắt, nói: “Nhóm của bạn chị có nhiều ý kiến không hợp với biên kịch gia cùng đoàn nên người đó đập bản bỏ đi rồi, hại cô ấy đương trong lịch trình quay phim mà muốn bệnh đến nơi, cho nên tìm chị qua cứu mạng.”

“Tỉ đi bao lâu?”

“Không biết, chắc mười ngày hay nửa tháng, chủ yếu là giúp trong khoảng thời gian chưa tìm được người thay thế.” Chu Nghi Chi bởi vì chưa thanh tỉnh hẳn nên không thực để ý vấn đề thời gian.

“Vé máy bay thì tính thế nào?”

“Àn, đều đặt xong rồi, không chỉ có máy bay, ngay cả xe cũng đã gọi, đang ở dưới lầu đợi.”

“A? Như vậy thì nhanh lên, tí thật đã gọi xe tác xi thế thì tốt rồi, nó ở dưới lầu đợi sao?” Chu Thiện Chi bắt chọt giật mình.

Trong nhà vừa vặn một giây sau liên vang lên tiếng chuông điện thoại khá ít lần được nghe thấy ở gia đình này, sau hai hồi thì phát hai tiếng rinh rinh báo hiệu hộp thư thoại tự động trả lời được sử dụng –

“Uy?”

“Uy? Uy uy?”

“Xin hỏi tìm ai?”

“Tôi tìm Chu tiểu thư, Chu tiểu thư có nhà không?”

“Không có ở nhà.”

“Không có? Đã xuống dưới lầu sao? Tôi ở dưới lầu chờ cô lâu rồi nha, a cô.....”

“Tôi cũng không có ở nhà.”

“A?” Thanh âm oán giận vì câu này mà dừng lại.

“Trên cơ bản là không có ai ở nhà.”

“Thật là!” Đầu kia điện thoại rõ ràng đang tức giận, bật thốt lên mắng: “Không nên nói giỡn.”

“Cho nên đây là phần ghi âm của điện thoại, xin hãy đợi sau tiếng tít hãy.....”

“X! Nay cô? Chu tiểu thư a, cô rốt cục là có cần đi xe không, chúng tôi.....”

“Thật ngại quá!” Chu Thiện Chi nhất thời tiếp điện thoại, đầu tiên là xin lỗi rồi giải thích.

Sự tình rõ ràng không cần làm đến mức khó coi như vậy, nhưng đại ti vẫn ngả nghiêng trên người nàng thấy thế thật hài hước kỳ quái, nói cái gì cũng cứng rắn không cho nàng tiếp điện thoại, bởi vì muốn nghe đến hết đoạn nhắn lại trên điện thoại thú vị quái ác rất hiệu quả này.

Hậu quả đương nhiên chính là nàng lên sân khấu chịu tội với người kia.

Chẳng những xin lỗi luôn mồm như bắn liên thanh, còn phải thêm cam đoan người gọi xe đang lập tức đi xuống, cuối cùng mới trấn an được người lái xe dưới lầu đợi rất lâu lại còn bị chinh, tài xế suýt nữa nổi trận lôi đình.

“Nhanh chút, nhanh chút, người ta đang đợi, hơn nữa đã đợi lâu rồi, tí mau đi xuống đi.” Biết có người chờ, Chu Thiện Chi so với người đang cười xấu xa vì cái trò đùa dai thành công kia còn khẩn trương hơn.

Không có tâm tình để làm việc vô nghĩa hay đùa cợt, Chu Thiện Chi quyết định thật nhanh cầm lấy hành lý, phụ giúp đại ti ra cửa mà về mặt vẫn còn cười xấu xa.

Mãi cho đến khi người đã lên xe, nàng mới nhớ tới chuyện của chính mình, kinh hoàng vội vàng tức tốc chạy về nhà chỗ người đó.....

Mẹ ơi, có làm không a, nàng bị điên rồi sao?

Một người to lớn như vậy, thế nhưng đại ti cứ như vậy không nhìn thấy cậu sao?

Hay phải nói..... mắt đại ti cũng mù rồi sao?

Rõ ràng một người lớn như vậy ngồi ở một bên thế nhưng không phát hiện ra?

Chu Thiện Chi lòng nóng như lửa đốt, thật vất vả chạy đến trước cửa nhà, tốc độ lao đi cực nhanh, quả thật giống như đang bị chó đuổi sợ bị đại mà chạy như điên, cửa mở ra, nhắm thẳng bên trong phóng chạy tiếp.....

Thân hình người nọ cao ngất gầy gò ngồi trên ghế sofa, trên đầu đội cái mũ rộng vành như của mấy người đi đánh cá làm cho người ta khó thấy rõ diện mạo của cậu, cho dù nghe thấy thanh âm nàng mở cửa thì cậu vẫn như cũ, không động đậy cũng chẳng nói gì.

Chu Thiện Chi không xác định rõ có phải chính mình thừa hơi rồi sức hay không, nhưng giờ khắc này trong hoàn cảnh vậy với cậu chắc tuyệt đối lạ lẫm mà thân hình ngồi ở sofa tự dưng làm cho người ta cảm thấy..... Àn..... Tịch tịch?

Chu Thiện Chi lắc đầu muốn đá ý tưởng không thực tế này ra, bởi vì nghĩ nàng nhất thời bị điên loạn khiến chính mình lâm vào tình trạng mặc danh kỳ diệu (không thể tin được) trước mắt, mà không thể cũng muốn lên đại máy bay trốn đi.

Tưởng thì tưởng thế thôi chứ vào thời điểm người kia ngẩng đầu, gương mặt anh tuấn cùng ánh mắt trống rỗng nhìn thấy nàng, thì nàng cảm thấy ngực như bị phang mạnh một cái, cảm giác chân yếu xỉu lại xuất hiện.

“Tiểu Trư, Tiểu Trư, nhanh chút, nhanh chút, chị mua canh với thịt bò hầm nướng về rồi đây.” Thanh âm kêu la kí động phối hợp với tiếng cửa lớn bị mở tung cùng nhau truyền đến.

Chu Thiện Chi nhắm hướng từ đề dếp, ý đồ muốn ngăn lại một hồi bị kịch sẽ phát sinh, nhưng lại đã chậm thêm lần nữa.....

Hai chân quen thói đá một cước mở cửa, chưa đến hai giây đã đem ghế giấy vãi ra, đại mỹ nhân theo hành lang đi vào giữa phòng khách, hai tay đều đang giơ cao cao hai túi đồ ăn lớn như giữ vật quý, trên mặt nở một nụ cười ‘tươi xán’ vui sướng có thể dùng từ ‘hơi ngốc’, là hình tượng không đáng nói gì thêm.

Kết quả nụ cười kia vì người ngồi trên sofa kia mà cứng đờ. Lại một lần nữa.

Có phải gặp quỷ rồi hay không?

Chu Ngạc Chi vẫn cứng ngắc, chỉ có ý niệm này trong đầu.

Bởi vì chị dù thế nào cũng không nghĩ tới người đã bắt gặp được cái vẻ không hình tượng của mình nên bất ngờ e sợ không kịp biết phải làm gì nữa, thế nhưng người đó sẽ xuất hiện trong nhà chị, một lần nữa nhìn thấy bộ dáng đáng xấu hổ này của chị?

Chuyện này. làm sao không khiến cho chị không ít nhất một lần cứng ngắc cả người đây?

Quay lại thời gian ba tiếng đồng hồ trước đây.

Hai tí muội Chu gia cứng ngắc đứng im tại chỗ.

Đặc biệt cái vị thân là thân tiên ngọc nữ kia hai má đang phồng lên, một tay cầm cái bánh bông lan đã cắn một nửa, một tay cầm một nửa thanh sô cô la còn sót lại, miệng nhồi đầy bánh sô cô la, biểu tình gần như xuân ngốc đến mức tận cùng, động tác bị đơ giữa không trung.

Thế giới hình như trong một giây bị hủy diệt tại đây.

Chu Thiện Chi khôi phục lại nhanh nhất, cũng là người nhanh nhất đối mặt với sự thật kia trong hai tí muội.

Tiếng ‘Tắt tắt’ từ hướng cầu thang trên truyền đến, cho nên nàng nghiêm mặt đến cứng đờ rồi tiến lên hai bước, kéo cái cổ dài nhìn hướng cầu thang lên tầng. Bởi vì người đang ngồi trước mặt mà nàng lại ngây người một chút.

“Thâm, Thâm, Thâm. Thâm ca?” Nàng cà lăm (nói lắp), bởi vì chuyện này không có cách nào tồn tại như thế này được.

Thâm ca?

Chu Ngạc Chi có vẻ hoang mang.

Đơn giản là vị khách mời siêu sao thiên vương thân thiện, nửa giờ trước đã nói chuyện cùng người đại diện rồi lấy cớ xin phép rồi đi, khi đó chị còn âm thầm hâm mộ rất nhiều, còn than thở với Tiểu Trư vài câu.

Cho nên điều này sao có thể?

Thời gian là lúc này, địa điểm là tại đây, lại xuất hiện cái người mà nửa giờ trước đã đi mất?

Ngay khi Chu Ngạc Chi còn hoang mang, cái người không có khả năng cũng hấn không nên hiện diện tại đây tỏ vẻ giật mình đứng dậy trước mặt Chu Thiện Chi, chậm rãi bước xuống cầu thang.

“Ngạc Ngạc tí!” Chu Thiện Chi lấy lại tinh thần, nâng mi mở to hai mắt, thấp giọng cảnh báo.

Chu Ngạc Chi kinh hoàng thấy động tác của mình bất nhã, hóa tốc đem hai tay đang cầm đồ ăn ra sau lưng, cố hết khả năng làm cho hai gò má không quá phồng, có thể cứu giúp cho chị một ít nguy cơ nguy ngập, hay vớt vát chút hình tượng ngọc nữ sớm đã không còn tồn tại.

“Lúc này. Thâm ca, Ngạc Ngạc tí. Không phải, em nói là Diêu Dao, bình thường Diêu Dao không phải như thế đâu.” Đạo đức nghề nghiệp của Chu Thiện Chi làm cho nàng muốn cứu vớt lại vài điểm gì đó, mà cái khó ló cái khôn: “Là vì hôm nay quản lý gọi cơm hộp không hợp khẩu vị của chị ấy nên cơm trưa chưa có ăn gì cả.”

Nói dối!

Này tuyệt đối là nói dối!

Bởi vì giữa trưa nay, nhị tì như quái vật háu đói thực sự ăn đến hai phần cơm hộp đầy ứ ự, còn ăn thêm nửa phần cơm sườn của nàng, nhưng trước thời khắc trước mắt như thế này, nàng cho dù chết cũng phải nói dối thành sống mới được!

“Vốn nghĩ sẽ nhanh kết thúc công việc, nhưng không nghĩ tới hôm nay việc lùi lại lâu như vậy, tốn cả một ngày nên chị ấy thực sự đói bụng lắm, bằng không chị ấy bình thường không phải như thế, thật sự đó!” Nếu không phải đạo đức nghề nghiệp, Chu Thiện Chi thật sự rất khó tưởng tượng chuyện ma quỷ này được phát ra từ miệng nàng tự nhiên như thế.

Với lời nói dối to đùng hôm nay, Chu Ngạc Chi đứng một bên gạt đầu, dùng sức gạt đầu, đương nhiên cũng thừa cơ nuốt nuốt vài cái, đem đồng đồ ăn trong miệng cô nuốt hết vào bụng.

Đối mặt với hai người đang lo lắng, thực tế vị thiên vương cao có một mét tám hai kia chính là nhẹ nhàng cười.

“Không có việc gì, anh cái gì cũng chưa nghe, cái gì cũng chưa thấy.” Bưng thái độ thân thiện cùng nụ cười chuyên nghiệp, Vân Thâm mở miệng.

“.....”

Đối mặt với cả hai biểu tình hồ nghi không tin, nụ cười chuyên nghiệp vẫn không thay đổi, nói: “Bất quá.....”

Thảm! Xong rồi! Chi biết sự tình sẽ không giải quyết êm đẹp được.

Tri nhân tri diện bất tri tâm (biết người biết mặt không biết lòng), cho dù kính nể ngôi sao thiên vương, cho dù tất cả đánh giá của mọi người đều nghiêng về cậu nhưng không phải ai cũng biết lòng dạ của cậu có phải ôn hòa giống như hình tượng cao quý.

Trước mắt họ chính là đồng loại!

Nói thì tốt thế, nói thì thật tuyệt mỹ thế, đầu tiên là nói sẽ không vạch trần chuyện này nhưng sau còn phải bỏ thêm vào cái phần ngoại lệ.

Thật không biết Vân Thâm muốn nói đến cái gì.....

“Bất quá như thế nào?” Chu Thiện Chi dùng ánh mắt trấn an nhị tì bất an, quyết định đối mặt với trận tai nạn này đến cùng.

“Có một điều kiện trao đổi.” Nam tử thần tượng của ngàn vạn cô gái nói.

Đối mặt to tròn dần híp lại, Chu Thiện Chi cảm thấy bất an.

Trong đầu lập tức có rất nhiều ý niệm để gió chiều nào che chiều ấy, tất cả đều nghĩ theo chiều hướng xấu nhất có thể.

Đã muốn hạ quyết tâm nếu siêu sao có vẻ ngoài tô vàng nạm ngọc kỳ thật bản tính trong người cũng chỉ hạ lưu hám sắc, hấn dám can đảm nói gì đó làm nhục đến tí ti nhà mình, vọng tưởng yêu cầu ra hầu ăn, hầu rượu, hầu ngủ linh tinh lung tung gì nữa thì nàng tuyệt đối bất cứ giá nào cũng không chịu.

Trước mắt còn không xác định được nên làm thế nào, nhưng trước hết luôn nghĩ đến điều tệ nhất để tính, tóm lại dù kém đến thế nào cũng ít nhất cố gắng tìm được giải pháp nào vẹn cả đôi đường làm cho hấn không chiếm được tiện nghi.....

“Đều là vì công việc a.....” Đối với vẻ như hồ rình mồi của nàng, Vân Thâm chỉ thốt ra một câu không đầu không đuôi này.

Chu Thiện Chi sững sốt, bởi vì đột nhiên cậu nói thế, còn bởi vì nàng phát hiện ra trong mắt cậu một môi cực độ.

Ánh mắt kia mang theo điểm ủ rũ, bàng hoàng, có chút bất lực, giống như không biết nên đi con đường nào, càng giống như một cậu bé tự nhiên thấy mình lạc đường, thần sắc yếu ớt; điều này đột nhiên đánh trúng ngay giữa trái tim của Chu Thiện Chi.....

“Cái gì?” Chu Ngạc Chi đứng một bên, vắt vẻo nuốt xuống đồ ăn đầy miệng xong, hỏi thăm: “Tiểu Trư, Thâm ca nói cái gì?”

“Không có việc gì đâu.” Vân Thâm phục hồi lại chút tinh thần, phát giác có điều không ổn, cậu giả tạo vẻ bình an vô sự, nhắc lại đề tài vừa nãy mà nói tiếp: “Chỉ cần giúp một việc, anh có thể làm như chuyện vừa mới cũng chưa phát sinh.”

Đối với biểu tình của Chu Ngạc Chi hồ nghi không tin, cậu lại nói: “Anh biết, nghệ sĩ thôi.....”

Câu nói mịt mờ, chưa nói rõ là biểu hiện trên mặt trang nghiêm thanh thoát kia chính yếu vì công việc, còn chuyện đòi tư kỳ thật không có lộ điều gì.

Đối với nét cười ôn nhã hoàn mỹ yếu ớt, cậu giờ phút này bình tĩnh, trưởng thành, chỉ làm cho Chu Thiện Chi càng cảm thấy hoang mang.

Vừa mới nãy..... là nàng hoa mắt sao?

“Thâm ca muốn chúng em làm việc gì? Chu Ngạc Chi hoàn toàn không phát hiện tình trạng dị thường ở đây, thậm chí muốn thật nhanh biết nội dung điều kiện trao đổi.

“Xuất nhập cư trái phép.”

“A?” Há hóc mồm, Chu Ngạc Chi nghĩ mình nghe lầm.

“Có thể nghĩ ra cách nào để bắt luận kẻ nào cũng không phát hiện anh xuất nhập cư trái phép ra ngoài?”

“Thâm ca, cái kia..... Chuyện trái pháp luật.....”

“Không phải xuất cảnh nhập cư trái pháp luật.” Vân Thâm biết chị hiểu sai, sửa chữa lại: “Anh chỉ muốn rời khỏi tòa nhà này, có thể giúp anh hay không, đưa anh ra khỏi đây không cho bất luận kẻ nào phát hiện?”

Chuyện Vân Thâm đưa ra điều kiện trao đổi bất quá đã cách đây ba giờ trước, Chu Ngạc Chi tưởng vấn đề lớn nhất đã được giải quyết xong êm xuôi, nào biết khi mua thức ăn chúc mừng thời điểm an toàn hết khó khăn, lúc về vừa vào cửa đã thấy người đáng lẽ nên vừa vận phải biến mất rồi chứ.

Nổi kinh hách này trong ba trăm chữ không thể nói hết?

Tự nhiên chị lấy lý do đi nấu ăn mà dắt tay muội muội đến phòng bếp, danh nghĩa là thể chứ đương nhiên là trình diễn một tiết mục bức cung nho nhỏ.....

“Tiểu Trư, Thâm ca không phải đã nói khi trao đổi điều kiện là chỉ cần thần không biết, quỷ không hay đưa anh ta xuất nhập cư trái phép ra khỏi đài truyền hình, liền giúp chúng ta giữ bí mật sao?”

“Ân..... Anh ấy quả thật..... Ân! Là đã nói như vậy.” Chu Thiện Chi nhìn nhiti nhà mình thờ hồn hển, nàng chỉ có thể âm thầm sờ sờ cái mũi.

“Vậy s em đưa người này về nhà a?” Chu Ngạc Chi ảo não xả tung mái tóc ra.

Khi về nhà chị sống yên phận, đây là nơi an nhàn nhất tránh gió tránh mưa nhưng nay có người ngoài đến, chị làm sao có thể an tâm thỏa thích ăn no bụng đây?

Chị đói!

Rất đói bụng rất đói bụng!

Món canh nóng hổi cùng thịt bò thơm ngát đang chờ chị, kết quả là chỉ được nhìn chứ không được ăn đến.....

Ngay cả trong nhà mình mà chị cũng phải giả dối giữ khí chất sao, thật là muốn bức điên chị đây mà?

“Chị muốn ăn canh, Tiểu Trư..... Chị muốn ăn!” Chu Ngạc Chi nhẫn nại đã đến cực hạn.

Nhìn nhiti sắp tức điên, Chu Thiện Chi trong lòng có nổi khỏ không nói nên lời.

Nàng đương nhiên biết, nhà là cảng tránh gió riêng tư của mọi người trong gia đình, là nơi mà hần đã mời pháp sư phong ấn lại, tuyệt không thể cho người ngoài bước vào không gian riêng tư này.

Nếu có thể thì nàng cũng không nghĩ sẽ đem Vân Thâm mang về nhà, nhưng cố tình.....

Quay lại khoảng thời gian cách đây hai giờ.....

“Cái kia.....” Nàng vững vàng không chế tay lái, mở miệng hỏi người vừa theo mưu kế thoát khỏi tòa nhà đó: “Ra khỏi đài truyền hình rồi, Thâm ca muốn đi đâu?”

Trên xe thoát nhìn không còn người khác, nhưng ở ghế sau có một đồng quần áo hỗn độn đột nhiên động đậy, hình ảnh tựa như mỹ hầu vương phá núi chui ra, một người ngồi dậy từ núi quần áo..... Không phải ai khác, chính là người không lâu trước đây đưa ra điều kiện trao đổi muốn xuất cảnh trái phép ra khỏi đài truyền hình – Vân Thâm.

Cho dù cậu không nói rõ, Chu Thiện Chi kỳ thật cũng có thể tự lý giải vì sao cậu lại cần người khác giúp đỡ để có thể êm đẹp rời khỏi đài truyền hình.

Phải biết rằng, Vân Thâm, cậu là Vân Thâm nha!

Không có người hỗ trợ, cái khuôn mặt kia mỗi người đều biết nên nếu muốn không kinh động bất kỳ kẻ nào, không bị phát hiện rồi đi, chuyện này quyết không có khả năng thành công.

Nhưng nói về trước đó, cậu vì sao muốn làm như vậy?

Còn nữa, đem cậu xuất cảnh trái phép ra ngoài rồi, nhưng đi đâu tiếp?

Chu Thiện Chi đầy bụng nghi vấn nhưng không khí cố tình trầm mặc, không có ai mở miệng thật giống như nàng chưa từng đặt câu hỏi kia vậy, nhưng nàng liền rõ ràng thông hiểu vấn đề.

Chu Thiện Chi tự nhận mình không phải kẻ thích chõ mõm vào chuyện của người khác, nhìn nhìn qua gương chiếu hậu trong xe..... Cũng không phải ảo giác, càng không phải hoa mắt! Tuấn nhan hấp dẫn tới ngàn vạn cô gái lâm vào tình trạng điên cuồng giờ thật sự lộ vẻ mờ mịt, có vẻ cô tịch không biết nên đi con đường nào làm cho nàng rất khó giả bộ không phát hiện.

“Thâm ca..... Có việc gì phiền lòng sao?”

Nam nhân này chỉ nhìn nàng, nhưng lại không giống đang nhìn, biểu tình trống rỗng, làm như đang suy tư vấn đề nàng vừa hỏi đến

Hình ảnh kia đối với Chu Thiện Chi mà nói thì thật sự quá mức khác thường.

Cho dù nàng không thực quan tâm chuyện trong làng giải trí, nhưng cũng biết nam nhân trước mắt trừ bỏ khuôn mặt anh tuấn đến không thể hơn, cá tính cũng luôn được mọi người khen ngợi, lấy hình tượng ôn nhã cùng thân tình nổi tiếng hậu thế (khắp mọi nơi).

Nhưng hiện tại vị thiên vương trong truyền thuyết lại hé ra khuôn mặt trắng trẻo, vẻ mặt trống rỗng nhìn người khác, thần kinh của nàng lại giật giật cho biết sự tình không phải như thế.

“Thâm ca công việc gần đây không thuận lợi sao? Giận nhau với Dịch ca sao?” Vấn đề vừa thoát ra khỏi miệng mà Chu Thiện Chi nuốt nửa muốn cắn luôn đầu lưỡi của mình, nhanh nhanh bổ sung: “Em không muốn tham dự chuyện riêng tư của anh, chỉ là nhìn tình trạng anh không tốt.....”

Phút chốc không nói gì nữa.

Sâu kín trong ánh mắt chăm chú nhìn kia như phát ra một chuỗi cảm tưởng mà tự động làm nàng im tiếng, ngay cả Chu Thiện Chi cũng không hiểu được vì sao.

Im lặng lái xe..... Lái xe..... Nàng lái xe.....

“Thâm ca, rốt cuộc em nên đưa anh đi đâu a?” Nàng nhin không được lại đánh võ sự trầm mặc trong xe.

Cho dù Chu Thiện Chi được cả nhà công nhận là người siêu cấp nhanh thích ứng trong mọi tình cảnh, sau khi ở nội thành Đài Bắc đi lòng vòng khoảng một giờ, nàng chung quy vẫn không nhìn được, cũng cực muốn hỏi ra mục tiêu đích xác cần đi đến.

Nam nhân ngồi ở ghế sau ngắm cảnh sắc bên ngoài cửa sổ rồi nhìn về phía nàng.....

“Em không nghĩ thúc giục anh, thật sự.” Chu Thiện Chi không nghĩ làm cho đối phương có cảm giác bị nóng lòng muốn thoát nạn nên thử nói nhẹ nhàng: “Chính là anh cho em một mục tiêu chính, em sẽ đưa anh đến nơi muốn đến.”

“Anh không biết.”

Người đó từ khi lên xe đến nay luôn trầm mặc đã mở miệng, cũng lại đưa một đáp án rất khó lý giải.

Chu Thiện Chi chớp chớp đôi mắt tròn tròn, hoài nghi chính mình nghe lầm, còn đem xe hướng đến ven đường ngừng lại, xác nhận lại một lần.

“Thật có lỗi.” Nàng xoay người, trực tiếp đối mặt với kẻ thần bí ngồi sau xe, siêu sao lại cực kỳ cổ quái đến không hiểu được kia, nàng hỏi: “Anh vừa mới nói gì? Anh muốn đi đâu?”

Thần tượng của ngàn vạn cô gái lớn nhỏ thốt ra lời nói thật.

Ban đầu cậu trốn ở cầu thang chính là vì chán ghét nghe mấy lời nịnh hót, cùng mấy lời tán hươu tán vượn khách sáo cho nên lấy cớ muốn yên lặng một mình đôi chút, để Dịch Thiếu Điển một mình ứng phó với đồng người kia.

Nhưng ngoài ý muốn là cô gái này cùng nữ ngôi sao thanh thế nổi tiếng đó xông vào không gian có một mình cậu.

Cậu nghe được đoạn đối thoại của hai nàng, cũng phát hiện chân tướng hai nàng muốn che dấu, làm cho cậu nghĩ tới chính mình cũng biểu hiện giả dối giống thế lừa người đời, đột nhiên cậu cảm thấy chịu không nổi, đối với những gì cậu sở hữu được đều cùng một dạng không chịu nổi.

Thoát khỏi đây, đó làm cảm giác đột nhiên tới trong cậu, nghĩ đến đường lui nên cậu đưa ra điều kiện trao đổi là không kinh động bất kỳ ai mà chạy thoát khỏi thế giới cậu sinh tồn đã mười h năm qua.

Nhưng..... Kế tiếp đâu?

“Anh không biết.” Cậu nói, nhìn vào ánh mắt điều tra của nàng, một đôi mắt đẹp tràn ngập hoang mang, bất lực, giống như đứa trẻ lạc đường tìm không thấy nơi để đến.

Liền bởi vì một cái liếc mắt này mà Chu Thiện Chi bị đánh bại.

“Tiểu Trư, Tiểu Trư, muội thật sự là thiên tài!” Từ đầu than thở sợ hãi, nghe đến cuối thì Chu Ngọc Chi bày ra vẻ mặt sùng bái, đôi mắt xinh đẹp sáng lóe ánh sáng Tinh Tinh, dễ nhìn ra được sự hưng phấn.

“....” Chu Thiện Chi sững sốt một lúc, chần chờ hỏi: “Phải thế không?”

“Muội nhất định là lo lắng, sợ rằng Thâm ca không tuân thủ lời hứa sẽ nói ra chuyện sức ăn cực đại của tì cho nên thừa dịp lúc anh ta tâm thần không yên dẫn về nhà, chỉ cần có thể thừa dịp này tạo cơ hội đào ra bí mật của anh ta, có được nhược điểm của anh trong tay, sau này sẽ không cần sợ anh ta bán đứng chúng ta nữa, đúng không?” Chu Ngạc Chi hưng phấn vùng thẳng cái thìa to bự trong tay.

“A?” Chu Thiện Chi ngẩn người, không biết nhị tì lấy từ đâu ra được cái kết luận này.

“Hảo, liền giao Thâm ca cho em, chúng ta phân công hợp tác.” Mặt khác Chu Ngạc Chi vác ra một cái nồi, đem chỗ canh chia làm hai phần để hâm nóng, thịt đương nhiên cũng hâm nóng hơn nửa hộp to....

“Kìa, tì trở về phòng để ăn, không ảnh hưởng tới em dò hỏi tình hình kẻ địch, Thâm ca mà hỏi thì bảo tì không thấy thoải mái là được.” Xong công việc, chị không nói hai lời liền bụng nổi chạy lấy người.

Nhìn nhị tì lén lút trốn trốn tránh tránh về phòng, Chu Thiện Chi há hốc mồm.

Sự tình.... sao lại biến thành như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Tiểu Trư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Phù phù, thổi phù phù....

Ngồi trước nồi lẩu nghi ngút khói trên bàn ăn, Phó Vân Thâm có một cảm giác mơ mơ hồ hồ không chân thực.

“Thâm ca, anh ăn a!”

Cô gái trước mặt cậu tiếp đón, nàng đồng thời còn bỏ thêm một nắm nắm kim châm vào trong nồi lẩu, mà cậu chỉ biết lẳng lặng, lẳng lặng nhìn, mê man suy nghĩ.

Kỳ thật cậu có chút hoang mang, vì sao cậu đi theo cô gái này?

Cậu nhận ra nàng, ở trong gian cầu thang ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng cậu liền nhận ra nàng là cô gái không phải fan hâm mộ của cậu khi đó vì muốn giữ mặt mũi cho cậu nên rất phối hợp đem ba lô ra để cậu kí tên.

Phó Vân Thâm thừa nhận tình trạng lúc ở cầu thang thực cổ quái, mà cậu có thể nói là đã lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Chuyện lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn thật không giống việc cậu vẫn thường làm, nhưng lần này cậu làm, hơn nữa còn quán triệt hoàn toàn thực hiện.

Thật sự vì cậu gấp quá, vội vã muốn tìm câu nào đó nói ra, cái loại cảm giác hỗn loạn làm cho cậu thực mờ mịt, mà cậu không nghĩ chuyện còn tệ hơn lúc xưa nữa.

Chuyện năm mươi bảy tuổi ấy kỳ thật được cho là sai sót ngẫu nhiên....

Năm đó, người này không giỏi giang, cảm thấy tương lai là một mảnh mờ mịt, ngay cả đến trường cũng chẳng muốn, cả người đều trong cảm giác kiểu như không biết nên đi con đường nào vậy.

Bởi vì tay lái không điều luyện lợi hại, cô di và cả nhà lo lắng cho cậu, lại không biết như thế nào mà thành chuyện, kết quả là bạn học của biểu ca – Dịch Thiệu Điền nhảy đến nói cho cậu biết thế giới diễn viên thú vị lại rất nhộn nhịp, cậu hẳn sẽ gặp gỡ nhiều dạng người, có lẽ có thể giúp cậu tìm được phương hướng cuộc đời.

Cậu tiếp nhận lời đề nghị, trải qua nhiều kỳ huấn luyện liên tiếp rồi được an bài một vai diễn, ngay sau đó cậu nổi tiếng luôn.

Cũng quả thật trong ngành sản xuất giải trí, kiến thức về cuộc sống, sự vật, con người càng nhiều làm thái độ cậu cũng thành bình thường với mọi việc, nhưng việc tìm kiếm phương hướng cuộc đời của cậu lại không được giúp ích nhiều, bởi vậy làm cho cậu bắt đầu sinh ra ý muốn rút lui khỏi công việc diễn xuất.

Ý niệm này trong đầu cậu vẫn liên tục đến khi Dịch Thiệu Điền nói với cậu một câu –

“Ngẫm lại cậu cũng dốc bao nhiêu lòng dạ vào diễn xuất, trở thành thần tượng làm trụ cột về tinh thần cho người say mê điện ảnh có lẽ chính là phương hướng cuộc sống của cậu đó.”

Trường hợp ngay lúc đó là phút chuẩn bị bắt đầu buổi biểu diễn trước hơn chục ngàn khán giả.

Với sự dẫn dắt của Dịch Thiếu Điền, cậu cảm thấy với sự nghiệp nghệ sĩ rồi hứng thú mà cậu bị nhốt và bị khống chế bên trong nó, khi liền thấy trên màn hình là hình ảnh ở dưới vũ đài bao khuôn mặt tràn ngập vui sướng cùng chờ mong cậu.

Cho dù chỉ ngắn ngủi xuất hiện, hé ra khuôn mặt trẻ tuổi tuấn lãng làm cho khán giả cuồng nhiệt cùng ánh sáng chói lóa và chuyển ánh sáng đèn chớp truy đuổi là hai loại khác nhau, nhưng khi đứng dưới dàn đèn sáng nóng bỏng này cậu cảm thụ được thỏa mãn đầy đủ.

Khi đó cậu mới cảm thấy chính mình có lẽ cũng làm được điều gì đó.

Cho dù cậu không rõ nhưng khi biết chính sự tồn tại của mình lại làm cho bao nhiêu người cảm thấy sung sướng thỏa mãn, điều này làm cho cậu tìm được một phương hướng, khẳng định giá trị nghề nghiệp này.

Cứ thế mà trôi qua một cái đã mười hai năm trôi qua, sau đó..... Vào hơn một năm trước, sự khẳng định ấy không hiểu sao có dao động, mỗi ngày một chút ít, một chút ít, làm cho sự hoài nghi lại xuất hiện trong đầu óc cậu.

Cậu không xác định cậu vì mọi người mà tồn tại và sống như vậy có phải là lựa chọn chính xác hay không, chỉ biết mỗi ngày cậu hoài nghi mình, mỗi ngày thêm một chút, lại một chút, càng ngày càng tăng.

Cậu luôn luôn nghĩ suy, cho dù cậu làm cho đông đảo người hâm mộ yêu thích cậu cảm thấy khoái hoạt, thế thì như thế nào đây?

Cậu đâu?

Cảm giác của chính cậu đâu?

Còn nữa, nếu những người hâm mộ của cậu không còn là người hâm mộ của cậu nữa, vậy cậu..... Rốt cuộc còn lại cái gì?

Vấn đề này tự dung làm cho cậu cảm thấy hoảng hốt, bởi vì cậu không có ý tưởng gì, không cảm giác thấy chính mình đang tồn tại.....

“Có thể..... Chính là bệnh nhầm lẫn công việc hay không a?” Cô bé kia vẫn luôn nhìn hướng đến cậu muốn cậu mở miệng nói chuyện nên mới hỏi như thế.

Phó Văn Thâm nhìn cô gái được gọi là Tiểu Trư này, nhìn thật sâu, thật sâu, bỗng cảm thấy hoang mang.

Ngay cả chính cậu cũng không biết vì sao, rõ ràng lý trí biết nàng là một người xa lạ, hơn nữa cách đây không lâu cậu vẫn còn hoài nghi sự tình làm sao lại diễn biến thành ra vậy, sao có thể theo nàng về nhà này?

Làm sao hiểu được khi không nghĩ ra nguyên do nào cả, trước nỗi lầu bốt hơi nghi ngút cùng nàng giờ này không nhanh không chậm đưa ra câu hỏi, thế nhưng cậu đem vấn đề luôn canh cánh vây chặt trong lòng lâu nay cũng nói với nàng?

Điều này làm cho cậu hoang mang.

Cậu không hiểu, không hiểu chính mình làm sao vậy, chỉ biết là nàng..... Ân, thực kỳ diệu.

Bộ dáng cũng không phải đặc biệt xinh đẹp nhưng nét thanh tú làm cho người ta cảm thấy thuận mắt, đặc biệt đôi mắt tròn tròn, ánh mắt tràn đầy cảm xúc ôn nhu làm cho quanh nàng đều có cảm giác ấm áp.

Điện mạo ấm áp, thanh âm nhu thuận, cách nói chuyện ôn hòa, cả người nàng toát ra một không khí làm cho người ra cảm thấy như về đặc biệt của lộc non mùa xuân, làm cho người ta nhìn không được muốn thân cận, cũng nhìn không được mà thả lỏng đi theo bước chân của nàng.

Mà lời cậu giấu kín trong nội tâm đầy bí mật không muốn người khác biết, cứ tự nhiên như vậy bị nhìn thấu mà nói ra, vui sướng trôi mắt làm cậu không thể không cảm thấy buồn bực.

Cô bé Tiểu Trư trước mắt này có ma pháp sao?

“Kia, em suy đoán thôi, có lẽ là công việc vất vả quá lâu nên tinh thần cảm thấy mệt mỏi, mới có thể khiến anh cảm thấy hoài nghi chính mình.” Cũng không biết cậu lúc này trăm mặc là nghĩ cái gì, Chu Thiện Chi ôn nhu từ tốn giúp cậu thông suốt thêm vấn đề này.

Thấy cậu không nói chuyện, nàng đành phải cố gắng không ngừng nói: “Anh có thể nói chuyện với Dịch ca nhiều một chút, làm cho anh ấy sắp xếp công việc cho anh rảnh rỗi hơn, nghỉ ngơi một trận thật tốt thì hẳn là sẽ cải thiện được sự hoài nghi chính mình này.”

Đương nhiên cũng cần đưa ra bằng chứng, ví dụ một chút.

“Giống như Ngạc..... Ách, em nói Diêu Dao nha, chị ấy vì chán diễn xuất hoặc khi bị đặt điều cùng một lô rắc rối theo sau, câu ‘Tôi muốn rời khỏi

ngành điện ảnh' này sẽ tùy lúc mà sắp thốt ra khỏi miệng, nhưng kỳ thật.” Thanh âm phút chốc dừng lại, lời bị bỏ dở, cặp mắt tròn tròn đưa ánh mắt nhìn xuống.

Phía trước, người mà muốn nàng nói dối họ đã lấy cớ giả rằng chị mệt mỏi nên trở về phòng nghỉ ngơi nhưng đã chạy ra đây?

Mà lại đang cầm một cái nồi không đi ra, thế là như thế nào đây?

“Đang nói chuyện gì thế?” Chu Ngạc Chi thoát khỏi trạng thái đối khất ôm cái nồi trống trơn, thoát nhìn tâm tình chị vô cùng tốt, ánh mắt ngập nước đưa đi đưa lại, kỳ thật đang hỏi bằng mặt mà Chu gia lời chưa nói ra khỏi miệng: Như thế nào? Hỏi ra chuyện hay ho gì không?

“Không có gì.” Chu Thiện Chi bình tĩnh mà chống đỡ, nói: “Thâm ca hình như có khuynh hướng chán nản công việc, em đang nêu ví dụ về chị, đang muốn nói chị chỉ cần nghỉ ngơi một trận cho đã sẽ không việc gì nữa.”

Thể hiện cảm xúc bình tĩnh, lấy mặt m Chu gia để giải mã, ý tứ là không có, chưa có chuyện hay ho nào cả.

“Chán nản công việc sao? Có phải Dịch ca sắp xếp công việc quá gặt gao hay không. A! Tiểu Trư có nấu cả nắm kim châm! Còn có cả nắm hương! Tí cũng muốn ăn.” Chu Ngạc Chi phát hiện nồi lẩu nóng hổi trong đó đầy thức ăn và nắm làm mất chị liền sáng rõ, bị kích động cầm lấy nồi đi nhanh vào phòng bếp, tay cầm một bộ bát đĩa đi ra.

Đôi mắt trong trẻo như mặt hồ phẳng lặng chợt hiện lên một chút dị sắc, Phó Vân Thâm không biểu cảm gì ra ngoài, âm thầm đánh giá mối quan hệ giữa hai người bọn họ, nhìn không được nhớ lại lúc ở cầu thang trong đài truyền hình nghe được đoạn ngắn.

Chu Thiện Chi biết cậu đã muốn nghỉ ngơi.

Tuy thần sắc cậu bình thường, vừa rồi thần sắc không có thể hiện mê hoặc như một Vân Thâm đã hỏi phục cử chỉ hoàn mỹ trước ống ngắm của giới truyền thông như ngày thường, nhưng nàng biết không phải thế, cậu đã thấy có điều khả nghi rồi.

Cũng bởi vậy nàng muốn thẳng hướng chị mà xúc động muốn tung hô hết cái kế sách của nhị ti nhà mình.

Không phải đã nói muốn Vân Thâm tiết lộ gì sao?

Tình huống này xem ra chỉ sợ không tìm được cái quý gì, kế sách nhị ti sẽ đem bán đứng (lộ hết bí mật) gia đình mình ra hết!

“Ngạc. Diêu Dao tử” Cái tiếng ‘ti’ kia được nhấn mạnh chút, Chu Thiện Chi thử nghĩ lời nhị ti vào trong cuộc đối thoại, cố ý hỏi: “Chị vừa nãy không phải đã nói muốn nghỉ ngơi sao?”

“Aiz, Ngạc Ngạc liền Ngạc Ngạc đi, đều đang ở nhà mình, làm chi còn gọi ti là Diêu Dao a?” Chu Ngạc Chi toang hoác cái mồm muốn được dễ gọi tên, hoàn toàn không phát hiện muội muội nhà mình dĩ nhiên đang run lên.

Phó Vân Thâm để ý đến câu ‘đang ở nhà mình’ kia.

Quả nhiên không phải ảo giác, hai người hẳn là không chỉ là quan hệ đồng sự trong công việc bình thường mà thôi, các nàng trong lúc đó. Thân mật, thân mật quá mức mà cũng thực tự nhiên biểu lộ không khí thân mật, không phải như ăn ý trong công việc.

“Cái kia.” Bị Phó Vân Thâm nhanh nhìn chằm chằm, Chu Thiện Chi có chút khốn quẫn, giải thích không được tự nhiên: “Vừa rồi em hình như đã quên giới thiệu, Diêu Dao tử là chị của em, chị ấy vốn tên là Chu Ngạc Chi, là nhị ti của em!”

Cánh tay ngọc đang gấp thức ăn chợt dừng lại, dường như đến lúc này chị mới nghĩ đến hình như mình nói lời không nên nói.

“Ti, ti. Ti vừa vận hình như quên tắt bàn là, ti trở về phòng kiểm tra lại.” Chu Ngạc Chi tự biết mình gặp rắc rối nên tùy tiện tìm lấy một cớ, cũng không quan tâm xem có đang nói quá hay không, vừa nói xong liền cầm cái bát nhỏ đang đầy thức ăn mới gấp từ nồi lẩu, hóa tốc thoát ra hiện trường vừa gây án.

Hai người còn lưu lại ngồi với nồi lẩu, đôi mắt to với đôi mắt nhỏ.

Trầm mặc, một trận trầm mặc.

Từ bao lâu nay khó gặp gỡ được cảnh Dịch Thiểu Điện đầu đầu nhức óc.

Trước kia Phó Vân Thâm quá gờ lam cho hấn đắc chí, tự tin hấn là người đại diện thoải mái nhất trong cả giới nghệ sĩ, có thể đem hành tung ngôi sao ấy nghiêm mật lại hoàn toàn nắm giữ trong tay – bởi vì người quá gờ kia ngoài đi ra ngoài làm việc, và ở nhà ra cũng liền chỉ đến cái cửa hàng tiện lợi 24/24 giờ gần đó mua đồ.

Nào đâu biết rằng ‘thành cũng vì người, bại cũng vì người!’.

Nay người biến mất không thấy, lúc ấy hấn nghĩ ngoài trong nhà và cửa hàng đó ra, không biết con quỷ tự kỳ Phó Vân Thâm còn có thể chạy đi đâu?.

Đúng vậy, biến mất, chính là chữ này, không thấy Phó Văn Thâm đâu.

Dịch Thiệu Điền thực không muốn thừa nhận nhưng sự thật đã chứng minh rằng Văn Thâm mất tích, ngay trong đài truyền hình cao tầng hân cũng có mặt ở đó, thời điểm đám đông lôi kéo tình cảm cậu thì vị thần tượng vạn người mê cứ như vậy cổ họng không buồn phát ra âm thanh, giống như bốc hơi biến mất khỏi nhân gian này.

Điện thoại di động dĩ nhiên là không có người trả lời, nhưng điều này như gặp phải quỷ, bởi vì bảo vệ đài truyền hình tỏ vẻ cũng không thấy Văn Thâm rồi đi, hân cùng vài người đã tìm khắp toàn bộ đài truyền hình từ trong ra ngoài đến tám lần nhưng không tìm được người.

Như vậy thì Văn Thâm biến đi đâu đây?

Mà cậu rút cuộc bằng cách nào rời khỏi đài truyền hình?

Vấn đề từng bước từng bước lao hướng Dịch Thiệu Điền làm hân hết đặc chí, trước tự nhận cá tính quái gở là hay, lúc này trái ngược lại làm cho hân gặp hạn lớn.

Gấp quá, thời gian mất tích càng kéo dài, Dịch Thiệu Điền có lẽ phải báo cảnh sát.

Nhưng hân càng sợ kinh động đến giới truyền thông, sẽ cố tình đem vụ việc càng ngày càng lớn, vì thế dù diễn biến tình hình ra sao, cho dù hân lo lắng sắp học cả máu cũng chỉ có thể buồn rầu tìm kiếm, đỡ phải phức tạp.

Rốt cuộc..... Là vì nguyên nhân gì mà Văn Thâm luôn im lặng nghe lời giờ đây cho hân một cú sốc là vụ mất tích rất ngoạn mục này chứ?

Dịch Thiệu Điền dù thế nào cũng không hiểu được, càng tệ hơn là trong biển người rộng lớn lại mờ mịt không có đầu mối gì, hân rốt cuộc phải đến chỗ nào để tìm người đây?

“Tiểu Chu hôm nay hơi trễ nha!”

“Ân, bởi vì tắc đường.”

“Kia, nhanh đi, Diêu Dao vừa mới quay xong một cảnh, đang ở phòng nghỉ riêng đó.”

“Ân.” Thân là tiểu trợ lý nghe lời, Chu Thiện Chi chỉ có cố trả lời đầy nhu hòa với mọi người.

“Đúng rồi, nếu có thể thì khuyên nhủ Diêu Dao, thân thể muốn có sức thì đừng chỉ ăn mỗi rau quả.” Nhân viên ở đây có lòng tốt nhìn hộp thức ăn có nắp trong suốt kia chỉ đựng rau quả tươi nên nhin không được nhin này lại.

Vừa vặn có nhân viên khác cũng quan tâm thêm “Lượng công việc của Diêu Dao không phải ít, chỉ riêng buổi chiều hôm nay còn phải đóng hai cảnh lớn nữa, huống chi đâu chỉ có thế, tiếp theo cô còn có công việc khác phải làm thì chỉ ăn rau quả như thế sao duy trì thể lực được?”

“Ân, em sẽ khuyên nhủ Diêu Dao tí.” Bởi vì là tiểu trợ lý nghe lời, Chu Thiện Chi vẫn trả lời đầy nhu hòa.

“Đúng, tuy rằng đáng người rất quan trọng, nhưng thân thể cũng nên chăm sóc.”

“Tiểu Chu em a, ăn ít một chút, một chút ấy để cho Diêu Dao ăn là tốt rồi.”

“Ha ha ha, chính là a, nghe A Khai nói một lần em muốn ăn đến hai suất cơm hộp.”

Chu Thiện Chi đương nhiên không thể làm sáng tỏ điều này, trước kia lấy nhiều suất cơm hộp kỳ thật là nhị tỉ của nàng ăn, nàng cũng chỉ có ăn đận khoái, cho nên chỉ cười..... Nàng chỉ có thể cười thôi.....

“Diêu Dao tí còn đang chờ, em đi trước đưa tí cơm trưa nha.”

“Nhanh đi nhanh đi.”

Chu Thiện Chi đến lối ra, nhanh bước đến phòng chuyên hóa trang riêng cũng là phòng nghỉ của nhị tỉ nhà mình, còn lọt vào tai nghe thấy phía sau nói chuyện -

“Làm ngôi sao ngọc nữ cũng thật vất vả, muốn bảo ta mỗi bữa cơm giống như trâu bò gặm cỏ ăn rau xanh, ta nhất định chịu không nổi.”

“Không có cách nào khác, vì duy trì đáng người a!”

“Làm ơn! Đáng người Diêu Dao đủ đẹp rồi.”

“Đẹp thì đẹp, nhưng luôn muốn ‘duy trì’ thôi!”

Hai gã nhân viên bí mật nói chuyện phiếm cách cánh cửa lớn rất nặng của phòng nghỉ, đối với cảnh ở trong phòng nghỉ thì Chu Thiện Chi lắc đầu luôn.

Lời nói thật lòng của nàng là kỳ thật có chút điểm thấy kì kì, trước mắt nàng là đồ lười biếng nằm úp sấp mềm oặt như sứa. Bộ dáng này muốn cho những người bên ngoài đó thấy, phát hiện nữ thần trong cảm nhận của họ kỳ thật là đức hạnh như thế này, bọn họ không biết sẽ có cảm tưởng gì?

“Nhị tì, ăn com.” Suy nghĩ miễn man bị quăng một bên, vẫn nên gọi người đó dậy ăn com mới được.

“Tiểu Trư.....” Thấy bảo muội, hai mắt Chu Ngạc Chi sáng lên, vẻ mặt đang uể oải cơ hồ bỗng muốn tỏa ánh sáng, chỉ là vẫn không nhúc nhích, bởi vì đối đến không động đậy, muốn tiết kiệm sức lực.

“Khải tì đâu?” Chu Thiện Chi đặt com lên bàn rồi nhìn xung quanh, phát hiện không thấy bóng người bảo mẫu chuyên tuyên truyền (tức là quản lý) cho nhị tì, đồng thời cũng là người trong công ty duy nhất biết Chu gia bí sử của các nàng.

“Khải tì đi lấy com hộp, thuận tiện xác định lại chút thời gian khởi chiếu. Hôm nay ăn cái gì?” Câu hỏi cuối cùng mới là điều Chu Ngạc Chi quan tâm.

“Hôm nay giúp tì mua món sushi của cửa hàng nổi tiếng hôm trước tì thích nhất đây?” Hộp rau quả trong túi chính là thủ thuật che mắt, Chu Thiện Chi lấy từ trong ba lô đồ ăn tiếp tế tiếp viện – hai hộp lớn sushi của cửa hàng Nhật Bản nổi tiếng.

“A! Hảo hảo nha, vừa lúc tì muốn ăn món này.” Chu Ngạc Chi bị kích động mở một hộp ra, tháo lớp bọc những miếng sushi nhiều loại, toát ra màu sắc tươi ngon hấp dẫn, chị ngọam một cái là hết luôn một miếng sushi.

Làm bộ như không phát hiện tướng ăn giống quỷ đói chết kia, Chu Thiện Chi lại lấy từ ba lô ra một ly nước hoa quả tươi nằng nặng, đem cầm ống hút đưa đến trước mặt chị như đang tiến công: “Dạ, còn có đồ uống của nhà làm mà tì thích đây ạ, vừa mới làm nên nhân lúc tươi mới hãy uống luôn bằng không vitamin đều chết sạch.”

Nghe thấy tiểu muội dặn dò, hai mắt Chu Ngạc Chi ứa ra ánh sáng đầy tình yêu, ôm cổ nàng hôn hai má, khen kiểu buồn nôn hề hề (cực kỳ): “Tiểu Trư, Tiểu Trư..... Muội đối với tì thật tốt.”

“Dạ, dạ, dạ, em đi trước đây.”

Chu Thiện Chi đáp lại sự nhiệt tình kia bằng phản ứng có chút lãnh đạm, đang định đi đến lối ra.

“Đi?” Lôi Khải Thiên đi lấy hai suất com hộp trở về, vừa vào đến cửa thấy lão tam của Chu gia sao đã phải rời khỏi, nghi vấn hỏi: “Tiểu Trư phải đi sao?”

“Aiz, bởi vì còn có việc bận.” Chu Thiện Chi sờ sờ cái mũi, trả lời kiểu ba phải thế nào cũng được.

“Thân thể con mèo nhỏ còn yếu ớt không?”

Chu Thiện Chi không quen nói dối nên rất khó ngay trước mặt người khác trả lời vấn đề này. Tất cả đều tại nhị tì quái đản nhà nàng xả ra lời nói dối như vậy, còn nói nhất được một con mèo nhỏ đang bị bệnh. Cái đầu ý! Làm sao là mèo được a!

Rõ ràng chính là không biết gì là tà tâm, đầu óc nhị tì cứ tưởng đào ra nhược điểm của Vân Thâm thì tương lai nếu có bất trắc sẽ uy hiếp lại, liền vì ý niệm ‘uy hiếp lại’ trong đầu nên chẳng những tự quyết định cho Vân Thâm sống cùng còn lên an bài nội dung công việc của nàng, muốn nàng tận dụng hết mọi khả năng để ở nhà làm ‘giám thị’ của cậu.

Không thể tin được, thật sự rất không thể tin được!

“Con mèo nhỏ chỉ là còn chút sợ người lạ, Tiểu Trư trở về chăm sóc nó thì sẽ tốt thôi!” Chu Ngạc Chi biết tiểu muội nhà mình rất thành thật, chị cắn miếng sushi, vẻ mặt thỏa mãn giải quyết thay vấn đề này.

“Con mèo này nghe qua cũng không quá yếu ớt đâu, chỉ sợ rất sùng (nuông chiều) nó quá cũng không tốt.” Lôi Khải Thiên nhú mày, cảm thấy không thể sùng vật cưng quá.

“Không có cách nào khác, vừa nhặt về thôi nên cần nhiều thời gian để nó quen thuộc dần.”

“Đã nên i khám thử bác sĩ thú y rồi nha!”

“Không có cách nào a, con mèo này thực sợ người lạ, thật sự đáng thương nha.”

Nghe thấy hai chữ đáng thương, thân là người yêu mèo nên trong lòng Lôi Khải Thiên tưởng đây là con mèo con mới sinh liền bị vứt bỏ, chịu đói lại chịu lạnh, còn chút hơi sức mới được nhặt về nên bất giác hồn nhiên thốt vài chữ “Thật đáng thương” cũng chính là mấy chữ Chu Ngạc Chi thuận miệng quăng ra.

“Cũng phải.” Tình yêu mèo được khơi dậy làm cho Lôi Khải Thiên thờ dài một cái, hiểu điều đó nên nói: “Hơn nữa đã nói nó là mèo con, thì nên cần thời gian cho nó quen thuộc con người và hoàn cảnh mới.”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Nghe hai người bọn họ đàm luận, nói chuyện về mèo, Chu Thiện Chi chỉ có thể cười gượng, sau đó không nán lại nữa, vội vàng chào tạm biệt liền chạy nhanh rời khỏi đó.

Nàng không đi không được vì rất sợ lại nghe khuyên nhủ thì biểu tình sẽ nhịn không được vắn vẹo chẳng biết làm sao, sẽ lộ đang nói dối.

Nàng cũng không có công lực nói dối vẫn tròn mắt như không của nhị tì, có thể đem một nam nhân lớn như vậy nói thành con mèo nhỏ mà mặt vẫn không đổi màu.

Nhưng nói về điều này, nếu đương sự biết nhị tì ở ngoài nói cậu như thế này thì không biết sẽ có cảm tưởng gì?

Nhớ tới vị thực khách kia cũng không có giống người bình thường. Chu Thiện Chi kỳ thật cũng không nghĩ nói cậu như vậy, nhưng người này thật sự, thật sự là có chút không bình thường.

Còn nhớ rõ ngày đầu tiên dẫn cậu về nhà, chính thời điểm ăn lẩu đó, nàng lúc ấy còn đang suy nghĩ nên làm gì với cậu bây giờ, nào biết nhị tì trong mắt chỉ có đồ ăn sẽ thốt ra mấy lời gọi luôn tên cún com ở nhà như vậy, không phòng bị chút nào liền vạch áo cho người xem lưng.

Nhị tì nói hớ xong còn biết chạy loạn, ôm đồ ăn rồi nhanh như chớp trốn về phòng mình, nháy mắt còn lại nàng cùng cậu, đôi mắt to với đôi mắt nhỏ nhìn nhau, trường hợp này thành một trận trầm mặc cỒ quá, nói có bao nhiêu kỳ quái còn nhiều kỳ quái hơn thế.

“Xin chào, em là Chu Thiện Chi, là em thứ ba trong nhà.” Không thể nề hà thêm, nàng mở miệng xem như tự giới thiệu.

Thật sự là đầu óc bị hỏng rồi.

Ngay lúc đó nội tâm nàng cảm giác hoàn toàn chỉ là cam chịu, chẳng biết lựa lời nói sao cho đúng lúc, thuận miệng nói ra tên của mình coi như làm theo phép tắc, bộ dáng ngu xuẩn này liền giống y như một đứa học sinh ngốc vừa khai giảng năm học vào lớp mới muốn tự giới thiệu vậy.

Nào biết đây.

“Xin chào, anh tên thật là Phó Văn Thâm, anh họ Phó.” Cậu mở cái miệng tôn quý dĩ nhiên là để đáp lại phần tự giới thiệu của nàng.

Nàng há hốc mồm, bởi vì mấy lời ngắn gọn kia nội dung giới thiệu có thể nói là đều xuẩn ngốc như nhau, càng làm cho người kinh ngạc hơn khi nàng phát hiện cậu còn đang thật lòng.

Cũng bởi vì như vậy, nàng phát hiện. bản thân cậu, ý nàng chỉ: khi ánh đèn (sân khấu) tắt thì cá tính chân thật cũng lộ ra. Tựa hồ có điểm cùng loại kỳ quái này.

Đây là số mệnh của nàng sao?

Dường như không phải ảo giác của nàng, người bình thường như nàng, bên người xuất hiện một ít sinh vật cực kỳ xinh đẹp và lóe sáng, mỹ nữ, nam suất (anh tuấn), một đám đều là long phượng trong bao nhiêu người, nhưng là một đám. Tính cách cũng không giống người bình thường gì cả.

Chẳng lẽ đây. Thật sự là số mệnh của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Tiểu Trư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Bầu trời. Thật xanh nha.

Phó Văn Thâm kinh ngạc nhìn trời xanh ngoài cửa sổ, im lặng không động đậy, cho dù nghe thấy cửa nhà mở ra vang đến đây nhưng cũng không tính sẽ cử động gì, duy trì nguyên tư thế bình thường mà ngắm nhìn, ngăn người với bầu trời xanh biếc ngoài cửa sổ.

Người vừa vào cửa thấy thế nhưng không thể trách cứ gì, liền thu xếp đồ ăn ngon tới trước mặt cậu—

“Thâm ca, mời ăn com.”

Phó Văn Thâm thu hồi ánh mắt ngăn người, nhìn nhìn hộp sushi để trên bàn, lại nhìn đến người ngồi ở đối diện, trầm mặc một chút rồi mở miệng: “Đây là sushi.”

“Ăn.” Chu Thiện Chi với lời sửa chữa của cậu nhưng thật sự không thể trách, nàng biết nghe lời nên phải chỉnh lại lời nói: “Mời ăn sushi.”

“Mời.” Một khẩu lệnh, một động tác, Phó Văn Thâm cầm lấy một miếng sushi thật cẩn thận tháo lớp bọc mỏng bên ngoài sau đó lại cẩn thận ăn một miếng nhỏ, sau khi chậm rãi nuốt xong vẫn thận trọng cắn một miếng nhỏ khác.

Chu Thiện Chi không hiểu nhưng muốn cười, khuôn mặt tròn tròn đã tự nhiên tươi cười luôn.

Nàng không quá hiểu rõ được cậu tại sao đến đây, rõ ràng là người lớn, thân hình bộ dạng đều thể nhưng không biết tại sao một thần tượng vạn người mê như vậy trong mắt nàng lộ vẻ trẻ con.

So với giờ phút này thì tốt rồi, khi cậu ăn cơm với cảm giác thận trọng, động tác thậm chí có thể nói là có nề nếp, vẻ mặt liền giống như bạn nhỏ ném thứ đồ ăn mới làm cho nàng cảm thấy thú vị, nhin không nổi mà hiểu ý cười.

Phát hiện ra cái nhìn chăm chú của nàng, Phó Văn Thâm dừng ăn, nhìn thẳng ngực ngắc đầu chống lại cái nhìn chú mục của nàng.

Đôi mắt tròn tròn nhìn lại đôi mắt cậu, sau đó đưa đi đưa lại, nhin không được lại lộ ra nụ cười.

“Ăn ngon không? Nàng hỏi, tâm tình sung sướng, cùng cảm giác như nuôi nấng tiểu thú cưng nho nhỏ, chính là không hiểu sao cảm thấy khoái trá.

“Em cũng ăn đi.” Cậu nói

Chu Thiện Chi cố kiềm chế một chút mới nhin xuống được niềm xúc động muốn sờ sờ tóc cậu, đơn giản là nàng nhìn biểu tình của cậu, cậu cực kỳ giống tiểu băng hữu muốn chia xẻ đồ ăn cùng bạn.

Cũng không phải ảo giác, chỉ cần trong phòng có nhiều người liền khác, thật sự tinh tế chuẩn xác một chút hơn sẽ thấy khi chỉ còn nàng cùng cậu ở chung, người trước mắt này nghe nói hấp dẫn ngàn vạn cô gái phải chảy máu mũi liền trở nên vạn người không mê như vậy.

Đương nhiên nói không người nào mê kỳ thật cũng không phải.

Dù sao ngoại hình vẫn là cậu, chỉ là toàn bộ cảm giác, ngay cả ánh mắt cùng thần sắc không giống với cậu trước ánh đèn sáng bình thường biểu lộ.

Cũng không biết có phải nên gọi là thả lỏng hay không?

Tựa như người nhà của nàng, khi ra cửa thì mỹ lệ nghiêm chỉnh, một đám đều là đại mỹ nhân đều thực hù người khác, nhưng chỉ cần vào đèn cửa nhà sau đó liền thả lỏng thì một đám đức hạnh chẳng còn, nàng có ý nghĩ gì cũng không tưởng sẽ nói ra điều này.

Mà cậu thật ra cũng chính là loại người có cá tính hai mặt này đi!

Chỉ tuy rằng cá tính cậu không hoàn mỹ chói lóa như khi được ánh đèn chiếu sáng, nàng lại bởi vì điểm không hoàn mỹ này mà bị hấp dẫn ngoài ý muốn, cuối cùng không tự chủ được muốn chiếu cố chăm sóc cậu.

Sự tình kiểu này càng nói thêm càng có điểm kỳ quái.

Dù sao trên thực tế mà nghĩ, cậu kỳ thật coi như là một người xa lạ, vẫn là người không cần thận phát hiện bí mật ‘đại thực quái’ (cái bụng không đáy quái lạ) của nhị ti Ngạc Ngạc nhà nàng, là người có ‘khả năng’ sẽ cùng với phóng viên truyền thông đưa ra yêu sách.

Lý luận đầu tiên là muốn cùng nhau hòa hoãn, gần đây muốn bắt được bí mật (điểm yếu) của cậu để uy hiếp lại, cho nên làm bộ nhiệt tình thu nhận cậu mà cậu hình như không có chỗ khác để đi, sau đó gần đây nàng thành ‘giám thị’ tốt để cho các nàng có thể tìm bắt được một ít nhược điểm nhỏ nhỏ của cậu.

Nhưng khi nàng cố tình phụng mệnh làm ‘giám thị’ mà thực chất chuyện gì cũng chưa làm để xông vào trận này, cậu không tính sẽ uy hiếp thấu đáo làm cho tâm nàng rất khó dựng lên rào cản cảnh báo; ngược lại, khi hai người hài hòa lại khoái trá ở cùng nhau, nàng tự cảm thấy có cảm giác với cậu như nuôi dưỡng chăm sóc tiểu thú cưng.

Cái loại tâm tình này rất là kỳ diệu, cho dù cậu rõ ràng là một pho tượng nam nhân cao hơn một mét tám mươi lại làm cho người ta không thể kháng cự muốn chiếu cố chăm sóc nuôi nấng cậu tốt thật tốt.

“Tiểu Trư.” Thấy nàng không phản ứng, Phó Văn Thâm đem hộp thức ăn đẩy gần nàng hơn, “Ăn.”

“Không cần.” Nàng lắc lắc đầu, lấy lại tinh thần mà đưa ra đáp án phủ định.

“Em đang giảm béo vì hội bạn học cũ.” Phó Văn Thâm gật đầu, nhớ rõ nàng có lúc đã nói qua.

“Đúng vậy, bạn học cũ.” Khi trả lời cậu, Chu Thiện Chi quyết định đến phòng bếp làm cơm trưa của nàng, cũng chính là nửa hộp rau xà lách cùng mấy quả dưa chuột còn lại.

“Bạn học cũ gặp nhau thôi, vì sao muốn giảm béo?” Bưng hộp sushi từ bàn lên, Phó Văn Thâm đi theo bước chân nàng tiến vào phòng bếp, bày ra thái

độ rất hứng thú đối với vấn đề giảm béo này.

“Kể cả không có người cùng nhắc quy định buổi gặp mặt bạn cùng khóa nhất định phải như thế nào, nhưng dù sao cũng là muốn đi gặp lại bạn học mà thôi.” Xé rau xà lách ra, Chu Thiện Chi tính tình tốt trả lời cậu: “Con người chính là kỳ quái như vậy a, thích ra vẻ, nhất là lâu như vậy không gặp người nào đó nhất định sẽ so sánh với gần đây.”

“Muốn so cái gì? Nháu này, Phó Vân Thâm chưa nghĩ tới trên đời có loại vấn đề này.

“Các phương diện a, có thể so sánh gì đều có thể lấy để so, như là ai béo a, ai xấu a, hiện tại ai đang làm công việc gì, tiền lương bao nhiêu a, có thành tựu gì hơn người đời không, cái gì đều có thể đem ra, cho dù về ngoài mặt mày không nói hay tỏ ra gì nhưng trong lòng cũng sẽ lên so sánh các kiểu a!”

Chu Thiện Chi tò mò hỏi: “Thâm ca không tham gia gặp hội bạn học cũ lần nào sao?”

Lắc đầu, Phó Vân Thâm trực tiếp đưa ra đáp án phủ định.

“Cũng đúng.” Mang dưa chuột rửa sạch xong cắt ra, Chu Thiện Chi nói: “Nếu là anh, muốn tham dự hội bạn học khả năng là khó khăn, không cẩn thận sẽ tạo thành bạo động, nháo loạn trên các trang báo tin tức giải trí. Em nghĩ, Dịch ca cũng sợ có nguy hiểm hoặc xảy ra chuyện gì nên mới không cho anh tham gia đấy!”

“.....” Phó Vân Thâm trầm mặc, không xác định rõ vấn đề này nhiều.

Kỳ thật cũng không có sự khác thường đặc biệt rõ ràng nào, vẫn làm Chu Thiện Chi dừng lại động tác cắt rau, hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Phó Vân Thâm nhìn nàng nhưng một mực vẫn trầm mặc.

Kỳ thật cậu có điểm không rõ là vì sao nàng đều biết mà nói ra những điều cậu muốn nói?

Việc này đã không phải là lần đầu tiên!

Cậu phát hiện nàng luôn chỉ cần một chút đã có thể hiểu cậu muốn biểu đạt cái gì, thậm chí đôi khi không cần mở miệng nói chuyện, gần như chỉ một động tác hay biểu hiện rất nhỏ thôi nhưng nàng có thể dễ dàng giải mã đọc ra được chuyện cậu đang suy nghĩ.

Điều này làm cho cậu có chút hoang mang.

Bởi vì bao gồm ngay Dịch Thiệu Điển làm việc với cậu từ rất lâu, hay cha mẹ cậu chia tay ngoài ý muốn, cả bà con họ hàng nuôi dưỡng cậu trưởng thành, bọn họ tận cùng nhất định phải để cậu giải thích từng câu một mới có thể biết cậu muốn biểu đạt gì, hơn nữa cậu lý giải cũng chỉ trên mặt chữ nghĩa mà thôi.

Nhưng nàng không giống với họ!

Ngoài việc nàng làm cho người ta cảm thấy thả lỏng, nhìn không được muốn nói chuyện với nàng, nàng luôn có thể dễ dàng phát hiện suy nghĩ trong lòng cậu, rồi trả lời, đáp lại chính xác.

Điều này..... Là vì sao đây?

“Làm sao vậy?”

Chu Thiện Chi thấy cậu đột nhiên trầm mặc, có chút không hiểu ra làm sao.

“Anh bị tịch thu hết rồi.” Cậu nói.

“Thiếp mời dự gặp mặt bạn đồng khóa sao?” Chu Thiện Chi đoán, đồng thời nói: “Kể gian ý xấu nhiều, có lẽ Dịch ca muốn chủ động lo nghĩ giúp anh, như vậy anh đương nhiên không thấy qua thiếp mời lần nào.”

“Nếu vốn không muốn để anh tham gia thì sao?” Cậu hỏi lại.

Chu Thiện Chi cũng trầm mặc theo, suy suy nghĩ nghĩ, rồi chỉ có thể hỏi cậu: “Anh rất muốn tham gia gặp mặt bạn học cũ sao?”

Phó Vân Thâm suy nghĩ sơ sơ khoảng năm giây, phán đoán rất nhanh, cậu lắc đầu.

Bởi vì sự thật là cậu căn bản không nhớ rõ bộ dáng hay khuôn mặt một người bạn học nào, ngay cả tên đầy đủ đều không nhớ hay thấy quen thuộc, lại càng không cần nói thêm là đầu hoài niệm ai, tâm tình cậu chẳng muốn hay cần gặp lại ai.

“Điều ấy không phải tốt lắm sao.” Sự tình được giải quyết, Chu Thiện Chi tiếp tục làm món sa lát rau giảm béo của nàng.

Không nghĩ tới Phó Vân Thâm sau khi ăn thêm hai miếng sushi xong lại nói với nàng một câu: “Em không thích sẽ không nên muốn đi.”

Miệng Chu Thiện Chi đang cắn một miếng dưa chuột, có chút phản ứng bất quá không nói gì.

“Em như vậy tốt lắm rồi, không cần giảm béo.” Cậu còn nói thêm.

Duy trì nguyên tư thế vẫn cắn miếng dưa chuột, về mặt xoắn ốc nhìn không được trùng mắt nhìn rồi lại trùng mắt nhìn.

Trong nội tâm tràn ngập cảm xúc thác loạn a!

Cái kiểu lời nói hoàn toàn vận vẹo sự thật này giống y như đúc với người nhà thân ái của nàng, nếu không xác định rõ người trước mắt là cậu, nàng thật sự nghĩ đến người nhà mù quáng cung chiều của nàng hợp tác với cậu cùng muốn tẩy não nàng.

“Tiểu Trư ăn.” Sau ngay một giây khi nàng ăn miếng dưa chuột đó xong vừa vận nuốt xuống, Phó Văn Thâm lấy một miếng sushi đưa vào miệng nàng vô ý thức đang há ra.

“A!” Không suy nghĩ cắn một miếng sushi, Chu Thiện Chi hét to một tiếng.

Lại phá hoại! Người này lại phá hoại công sức của nàng!

Vội vàng muốn phun ra nhưng về mặt người trước mắt chăm chú chờ mong, làm cho nàng cũng không thể không biết xấu hổ mà phun thức ăn trong miệng ra đâu, cảm giác giống như sức nhỏ mà đỡ cả tảng đá to, dường như cô sẽ phụ tâm ý của cậu. Cuối cùng cũng chỉ có thể không cam lòng mà nuốt xuống miếng sushi ăn nhầm đó thôi.

“Đây là phần chuẩn bị dành cho anh, em có sa lát rồi cho nên anh cứ ăn hết thì tốt hơn.” Nàng than thở khi trước mắt nàng là về mặt cậu chờ mong, hy vọng nàng ăn chỗ sushi còn lại.

Đối với Chu Thiện Chi mà nói thì căn bản cậu chính là kẻ địch lớn của chiến dịch giảm béo của nàng.

Cũng không hiểu được cậu muốn như thế nào mà mấy ngày nay toàn như vậy, nàng rõ ràng nói mình đang giảm béo, cậu luôn mặc kệ nàng mua đồ ăn gì cũng đều lấy danh nghĩa chia xẻ, hy vọng nàng cũng ném thử xem.

Nếu những người khác thì chẳng cần tính nhiều, nàng chỉ cần nói ra quyết tâm giảm béo một chút, kiên trì vài lần thì sẽ ổn cả.

Nhưng cậu cố tình, mà cậu cũng không phải những người khác, lại luôn ở bên vào thời điểm nàng thực hiện chế độ giảm béo, không phải chê trách hay gạt bỏ đồ ăn của nàng, cậu chỉ dùng biểu tình như tiểu vật cung vô tội nhìn nàng, biểu đạt bằng ánh mắt: Ăn hộ anh! Hãy ăn giúp anh thôi!

Văn Thâm là vàng thái dương chói sáng giữa trời, trên mặt hé ra về anh tuần thì từ cụ già chín mươi tuổi cho tới em bé ba tuổi cũng đều đổ gục hết, là Văn Thâm nha!

Đại soái ca như vậy đến đến trước mặt lộ ra biểu tình tiểu vật cung vô tội thì ai có thể kháng cự nổi?

Chu Thiện Chi cảm thấy buồn bực đối với chiêu này của cậu bởi vì nàng căn bản không thể chống đỡ cũng chẳng có đường sống.

Phạm quy! Điều này rõ ràng chính là phạm quy a!

“Anh, anh không cần hại em!” Nàng lảng tránh biểu tình vô tội của cậu, chọn chiêu thức đối kháng là nhắm mắt làm ngơ, buồn bực than thở thẳng với cậu: “Em đang chống đối với nhị tị Ngạc Ngạc, hiện tại lại thêm cả anh nữa thì hiệu quả giảm béo bằng không, em chỉ còn thời gian không đến một tháng thôi nha.”

“Em như bây giờ cũng rất tốt mà.” Cậu chỉ có câu này.

“Rõ ràng là không tốt, em tốn nhiều ngày như vậy vẫn còn siêu trọng thừa năm kg.” Nói đến đây Chu Thiện Chi nhìn không được ai oán ca thán.

Nàng đều cố gắng chỉ ăn rau xanh, chính mình ăn rau mà đều có cảm giác như hóa thành trâu, lúc bình thường không có việc gì thì không phải lác vồng sẽ đi bộ, nàng rất có nghị lực vận động thân thể, nhưng bởi vì thường thường phải ăn hộ nên kết quả biến thành nàng hai tuần chỉ giảm một kg.

Kém! Hiệu quả này thật sự quá kém!

“Mọi người không cần hại em!” Nàng bị ai kêu lên. “Em còn muốn giảm năm kg nữa mới đạt được cân nặng theo tiêu chuẩn nha!”

“Tiêu chuẩn? Ai định ra?” Phó Văn Thâm cảm thấy tò mò với vấn đề này.

“....” Chu Thiện Chi trả lời được thì mặt trời mọc đằng tây lặn đằng đông, ai biết tiêu chuẩn về thể trọng là ai đặt ra chứ.

Lúc nàng trả lời không được, Phó Văn Thâm còn nói một câu: “Em hiện tại khỏe mạnh là quan trọng hơn.”

Lời này làm cho Chu Thiện Cho nhìn cậu hồ nghi.

“Ngạc tì đã nói với anh cái gì?” Trực giác của nàng phản ứng lại.

Mỉm cười, Phó Văn Thâm cái gì đều không có nói, nhưng Chu Thiện Chi biết nhất định cậu chắc chắn là nghe nhị tì nhà nàng nói chút chuyện mới có thể chấp nhất như thế muốn nàng cùng ăn gì đó.

Xem ra.

Nàng nếu muốn hoàn thành kế hoạch lớn giảm béo thành công như ước nguyện của nàng thì phần vắn đề này không giải quyết là không được.

Ngày xưa ngày xưa có một tiểu cô nương từ thừa nhỏ cơ thể đã suy nhược nhiều bệnh, chắc vì kiếp trước làm điều bất lương.

Bởi vì mang thai tám tháng đã bất mãn xuất hiện trên đời, tiểu cô nương thể chất suy nhược bị tiêm và xuất nhập viện đều tầm thường giống như ăn cơm uống nước, hao tổn hết tâm lực của cả nhà thật vất vả mới nuôi được tiểu cô nương đến hơn sáu tuổi.

Năm tiểu cô nương sáu tuổi, ngày đó tiểu cô nương không hiểu sao đột nhiên sốt cao làm cho mẹ ôm bé lao ra cửa nhà, không nói nhiều liền chạy ra đón xe tắc xi đang dừng trên đường chờ đèn đỏ, cũng không quan tâm hành khách trên xe muốn đi đâu mà trước mặt lái xe cùng hành khách kinh ngạc mà phun luôn nước mũi nước mắt, yêu cầu lái xe đưa tiểu cô nương đang không ngừng sốt cao đến bệnh viện khám gấp trước.

Lòng trắc ẩn ai cũng đều có.

Người mẹ cũng đau khổ cố gắng vì con gái nhỏ bệnh nặng, lái xe cùng hành khách có thể là cảm thông đồng tình với người mẹ nóng lòng vì con nên đi đường vòng lại chuyển hướng đến bệnh viện.

Trên đường tinh thần mẩu thân của tiểu cô nương vì khẩn trương đến bệnh viện nên không thể ức chế nổi, kể ra lịch sử cùng nguyên nhân đủ loại bệnh trạng của con, tâm tình muốn thổ lộ cùng ai khác người làm mẹ gặp phải con gái nhỏ bị bệnh thì khổ đau bi thảm thế nào.

Mà hành khách kia nhìn cô bé sốt cao nhưng hai mẹ con cùng thờ dốc một nhọc, người đó thờ dài rồi nói một câu: “Sinh tử có mệnh (sống chết có số), cô hãy nghỉ thoáng một chút, cô bé này chỉ sự là nuôi không được đến lớn.”

Những lời này gây ra kết quả là làm cho mẹ cô bé khóc lớn trên xe, nghe nói khi xe đều đều đi đến bệnh viện, lái xe cùng hành khách còn khuyên bao lời cũng không ngăn được dòng nước mắt như thác nước chảy ra của người mẹ.

Cuối cùng cũng vì lời nói của hành khách kia dừng nước mắt người mẹ lại.

“Nhân định thắng thiên cũng nhất định không phải không có cơ hội, nhưng cô muốn tốt đầu tiên kiên cường một chút mới được.”

“Cơ hội? Là cơ hội kiểu gì?”

“Này.”

“Đại sư, mời người nhất định phải cứu con gái con, van cầu người, van cầu người.”

“Đứa trẻ này gầy như vậy, vừa thấy đã biết phúc bạc (ít), hay cô liền thử giúp cô bé giữ lại phúc đức.”

“Giữ lại bằng cách nào?”

“Nuôi dưỡng đứa trẻ béo một chút là được.”

Dưỡng béo một chút, dưỡng béo một chút, dưỡng béo một chút, lại dưỡng béo một chút.

Dưỡng béo một chút, dưỡng béo một chút, dưỡng béo một chút, dưỡng béo một chút.

Dưỡng béo một chút, dưỡng béo một chút, dưỡng béo một chút, dưỡng béo một chút.

Bốn chữ này luôn bởi vì ‘đại sư’ không biết từ đâu ra, luôn bởi vì một câu khó có thể tin được này, từ đấy về sau tiểu cô nương rốt cục liền không thể nào thoát khỏi vận mệnh nuôi dưỡng thành trư (heo).

Dĩ nhiên tiểu cô nương quá bi thảm kia không phải ai khác, chính là Chu Thiện Chi.

Vào tình huống này nàng đành bắt lực nên không chút cảm kích, bốn chữ này bị gia tăng bao nhiêu trên thân nàng, hơn nữa từ nay về sau luôn tồn tại trong sinh mệnh của nàng, không ngừng quay vòng lặp lại vô hạn.

Thật sự điều đó không khoa trương chút nào, khi trí nhớ nàng bắt đầu ghi nhận liền nào là tắm bồn nơi này, tắm bồn nơi khác, mặc kệ cái gì là nước hay khô, chỉ cần thuốc bồn hay thức ăn giàu dinh dưỡng liền nhất định sẽ bị đưa vào trong miệng nàng.

Lúc đầu thành quả thu được nghe nói không được tốt lắm.

Dù sao kiếp trước làm nhiều chuyện bất lương đã lâu (hoặc ngày trước ốm đau từ lâu); được liệu cao cấp cùng thực phẩm quý báu không biết vào bụng nàng bao nhiêu, nhưng qua một năm thì ngoài bệnh tiêu chảy bị nhiều hơn, kỳ thật cũng không thấy hiệu quả đặc biệt gì.

Nghe nói là từ đầu rồi mãi cho đến hơn hai năm rưỡi, tình hình mới bắt đầu chậm rãi thay đổi.

Suốt hơn một năm ăn đồ bổ, ngày càng ít tiêu chảy, nàng cũng chậm chậm bắt đầu có da có thịt.

Tiếp theo nàng cũng không có động một tí liền phát sốt, cứ chậm rãi như vậy, chậm rãi, theo tiêu cô nương gầy gò chỉ thấy da bọc xương cũng thay da đổi thịt, thoát khỏi căn bệnh từ bé, biến thành cô gái như nàng hôm nay từ đầu đến chân đều khỏe mạnh, một năm bị cảm mạo không quá ba lần.

Nhìn xem, nhìn nàng hiện tại xem!

Tuy rằng không có chiều cao tiêu chuẩn mô đen như hai vị tỉ tỉ, nhưng so với đồng đảo người dân thì chiều cao của nàng tuyệt đối nằm trong giá trị tiêu chuẩn bình thường, nàng còn tin tưởng điểm này.

Về phần cân nặng. Thật sự, thể này thật sự là đủ! Chính nàng nhớ lại cũng không thấy trong cuộc sống nàng quan tâm đặc biệt đến nó nhưng một năm trước cuối cùng chuyện chỉ số cân nặng theo tiêu chuẩn là bao nhiêu đã thành chuyện.

Trên thực tế theo ấn tượng ban đầu của nàng, nàng vẫn chính là mập mạp như vậy, luôn vượt qua vài kg so với tiêu chuẩn về cân nặng, hơn nữa một năm bệnh cảm mạo tuyệt đối không bị quá ba lần.

Trong trí nhớ của người nhà thì cô bé gầy dơ xương, gió thổi qua là gục mắc bệnh, với nàng mà nói đó quả thực như chuyện kiếp trước bởi vì trí nhớ nàng một chút đều không nhớ.

Nhưng cuộc sống kỳ diệu ngay tại nơi đây.

Nàng không nhớ rõ chính mình gầy gò, yếu ớt, bệnh tật thế nào, chỉ biết thời gian hoàn toàn khỏe mạnh, cảm thấy mình tất cả đều tốt.

Mà mọi người thân yêu nàng lại hoàn toàn trái ngược.

Đối với những người trong nhà còn lại mà nói, thời gian giống như trực tiếp dừng lại không đi tiếp, chính là thời gian nàng không có lưu lại chút trí nhớ nào.

Mẹ và hai chị vĩnh viễn chỉ nhớ rõ hình ảnh nàng sắp hấp hối khi còn nhỏ lúc ấy cùng kéo co (đấu tranh) với từ thần, không nhìn rõ nàng hiện tại khỏe mạnh cùng mạnh khỏe, vĩnh viễn không nhìn thấy trên người nàng dư thừa vết sẹo hay chỗ lỗi lổm nào làm cho nàng cảm thấy phiền não.

Lời ma quỷ nửa ‘dưỡng béo một chút’ đáng sợ kia đến nay vẫn in sâu trong lòng người nhà của nàng, mà nàng cũng vẫn chìm trong vòng luân hồi không dùng của ‘dưỡng béo một chút’ còn không có tránh được. Không được!

Không thể còn tệ hơn như vậy được!

Từng bước một phải ngăn lại nó, bắt đầu từ việc giảm béo.

Cũng nên nhân lúc người nàng còn bình thường chỉnh lại cách nhìn của mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Tiểu Trư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

“Kia, Thâm ca” Nàng bình tĩnh, quyết định đem sự tình nói ra. “Em hiện tại nói thật với anh đấy.”

“Anh đang nghe.” Đối mặt với sự thành thật của nàng, vẻ mặt Phó Vân Thâm đứng đắn cũng ý tứ hàm xúc không nói giỡn.

“Đúng vậy! Em lúc bé là bị sinh non.” Nàng nói, chính thức thừa nhận đoạn trí nhớ nàng không có trong đầu.

“Ân”

“Cũng quả thật đúng vậy, có lẽ bởi vì kiếp trước làm nhiều chuyện bất lương, nghe nói lúc em còn nhỏ thật sự cơ thể suy nhược nhiều bệnh, thậm chí có vài lần đến quý môn quan rồi vòng trở lại, đây là chuyện đồng thoại hồi xưa bị thổi phồng thành em khi bé gặp gió liền bệnh nặng.” Nàng còn nói thêm, nội dung nghe tới đều ấn tượng.

“Ân.” Lên tiếng giống như trước, nhưng lần này biểu tình meo meo giống mèo ngưng trọng hơn.

“Nhưng, làm ơn.” Nàng vô cùng, vô cùng thận trọng nói: “Hãy nhìn xem, nhìn bộ dáng em hiện tại xem!”

Vì chứng minh lời nói không giả dối, Chu Thiện Chi thậm chí xoay người một vòng để cho Phó Văn Thâm thấy rõ ràng hình thể nàng rất có da có thịt.

“Em hiện tại đã không phải như em trước đây.” Nàng thở dài, có khi thật sự đau đầu nhức óc với ý muốn bảo hộ quá độ của người nhà. “Em biết nhị tì Ngạc Ngạc đều đã nói với anh, hơn nữa còn nói thực nghiêm trọng hơn thế nữa, đúng không?”

“Không có.”

“Nhưng kỳ thật đó đã là chuyện quá khứ..... A?” Chu Thiện Chi đang muốn nói cậu không cần dễ tin lời gièm pha chọt sừng sốt, phản ứng lại câu nói của cậu là chỉ có thể vô thức hỏi: “Cái gì?”

“Không có.” Cậu một lần nữa nhắc lại, lúc này còn bổ sung đầy đủ câu: “Ngạc Ngạc không nói cho anh nghe chuyện em là trẻ sinh non.”

“.....”

Không tiếng động, Chu Thiện Chi trong nháy mắt mất đi khả năng ngôn ngữ nên không biết phải nói gì.

“Tì chưa nói?” Thật vất vả nàng cuối cùng thốt ra một câu.

“Àn, Ngạc Ngạc chỉ nói lo lắng cho em vì giảm béo mà tổn hại thân thể, muốn anh chú ý nhiều một chút.” Phó Văn Thâm thành thật trả lời.

“Thế, chỉ như vậy?” Nàng rớt cuộc vì sao đem chính mình khai ra hết?

Nhìn vẻ mặt nàng khiếp sợ ngốc nghếch, Phó Văn Thâm cảm giác sâu sắc sự thích thú, cảm thấy nàng ngại ngùng như vậy thật sự là đáng yêu vô cùng.

Tay cậu hình như được ý thức của chính mình mà phản ứng lại, liền làm một việc cậu vẫn rất muốn làm. Tay cậu nâng lên sờ sờ gò má mềm mềm phúng phính của nàng.

Chu Thiện Chi lẳng lặng nhìn cậu, biểu tình thể hiện chút hồ nghi, bởi vì không biết hiện tại cậu đang làm cái gì.

Đầu ngón tay khẽ vuốt rồi trượt xuống khóe miệng của nàng nhẹ nhàng một chút!

“Hạt com.” Cậu nói.

Đầu nàng nổi mẩn, mặt tròn tròn trắng mịn nháy mắt đỏ ửng cả lên, tay nàng theo bản năng lau miệng mình nhiều lần, rất sợ còn lưu lại cái gì không nên có trên mặt.

Cười khẽ, Phó Văn Thâm cảm thấy nàng thật đáng yêu, cực kỳ đáng yêu.

Một loạt cảm xúc khoái hoạt tràn đầy trong trái tim cậu, tràn đầy, mà tất cả đều bởi vì nàng.

“Còn có sao?” Chu Thiện Chi xấu hổ muốn chết, nếu có cái hang động nào thì nàng nhất định không chút do dự mà chui vào rồi nói sau.

“Đã không có.” Miệng nói xong, Phó Văn Thâm liền lấy một miếng sushi lại đưa cho nàng mới vừa ăn có một miếng.

Bởi vì rất xấu hổ, Chu Thiện Chi làm sao còn tâm tình để so đo chuyện giảm béo hay không giảm phì, tâm tình hoàn toàn chỉ là muốn giả chết, nên thực thuận theo mở miệng ăn sushi, không dám nhiều lời mà im lặng ăn.

Cuối cùng cảm thấy hình như có chút là lạ, nhưng rớt cuộc kỳ quái ở đâu nàng cũng nói không nên lời.

Dù sao trước tiên sống qua tình cảnh xấu hổ trước mắt này là được!

Nàng ăn, cam chịu cúi đầu ăn nhanh. Ăn.

Đêm dài yên tĩnh, ngôi sao ngọc nữ cao quý đoan trang dưới ánh đèn chói sáng đang tuôn ra tiếng cười cực duyên dáng vàng khó mua.

Vừa viết xong bản danh mục thu chi trong ngày, Chu Thiện Chi làm xong công việc của người quản lý tài chính trong nhà, nghe thấy tiếng cười từ phòng khách, thật sự không biết người kia làm việc đến 11 giờ rưỡi mới về đến nhà sao lại chưa đi tắm rửa trước rồi chuẩn bị nghỉ ngơi nhưng giờ vẫn còn sức lực cùng người khác nói chuyện tầm phào linh tinh lại còn không ngại mà cười lớn tiếng như vậy?

Nàng buồn bực đi đến phòng khách liền ngó thấy khuôn mặt nhị tì được trang điểm kỹ chưa tẩy trang, hé ra tư thế không hề đúng hình tượng mà đang ngồi phịch ở trên ghế sofa cười ha ha.

“Thâm ca, anh cũng không biết Tiểu Trư khi đó có bao nhiêu đáng yêu đâu, nàng ba tuổi rưỡi mới tập đi, cả người nho nhỏ, thân hình nho nhỏ đi theo sau mà cứ lắc lắc lắc lắc, giống như con vịt con, đáng yêu vô cùng. A! Tiểu Trư, đang nói đến em đấy!” Chu Ngạc Chi thấy muội muội muốn âu yếm,

cao hứng ngồi dậy để ôm em gái.

“Thâm ca, anh sao lại không lau khô tóc?” Chu Thiện Chi không phát hiện lòng nhiệt tình của nhị tì nhà mình, cau mày đi đến gần Phó Vân Thâm.

Chu Ngạc Chi không được ôm muội muội như ý nguyện, kinh ngạc nhìn hai tay đang giơ lên trong không trung, nhìn lại người ấy đang đi đến chỗ người khách kia ngồi, miệng cô còn đang nhắc đi nhắc lại sao muội muội.... Cuối cùng, chị thể mà tro mắt thấy em gái yêu cầm lấy khăn tắm đang vắt trên vai người khách liền chà tóc lau khô?

A?

Đây là tình huống gì?

“Em không phải đã nói gội đầu xong nhất định phải lau khô tóc mới không dễ bị cảm mạo sao?” Chu Thiện Chi tức giận thì thầm: “Giống như Ngạc Ngạc tì luôn nói không nghe, về sau không cẩn thận bị bệnh đau nửa đầu thì làm sao?”

“Chị là vì bảo vệ tóc, không muốn thương tổn tới tóc.....”

“Làm trò.” Chu Thiện Chi không khách khí trực tiếp chọc phá người xinh đẹp ấy nói dối chưa hết câu. “Nhà tạo mẫu tóc có nói qua nếu chỉ sấy tóc đến tám phần thì căn bản sẽ không làm thương tổn đến tóc, tỉ rõ ràng chính là lười lau khô, lười sấy tóc mà thôi.”

“Ôi, người ta thích em giúp tỉ lau khô thôi!” Chu Ngạc Chi bừa bãi làm nũng, động tác hay giọng điệu đều vui sướng.

“.....” Ngữ điệu nói tự nhiên như vậy làm cho Chu Thiện Chi thật không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Đứng rồi, đứng rồi.” Chu Ngạc Chi vỗ tay hoan nghênh, hình như nhớ tới gì đó mà vội vàng nói: “Hôm nay có một tin đồn.”

“Em cũng có nghe một tin đồn.” Nghĩ tin tức lưu truyền trong giới nghệ sĩ nhạt phèo cũng chẳng đáng tin, Chu Thiện Chi cảm thấy chuyện nàng nói có vẻ trọng yếu hơn. “Chính là cái người nói mẹ đem em làm như trư (heo) mà nuôi dưỡng cũng không phải đại sư gì cả, hẳn kỳ thực là người qua đường nhảm chán, cho nên xin mọi người không cần nuôi dưỡng em thành trư, không cần lại làm trở ngại kế hoạch giảm béo của em!”

“Em không nên nói lung tung.” Chu Ngạc Chi đưa ánh mắt phong tình hấp dẫn vạn người mà mỹ nữ đặc biệt thường dùng giờ tỏ ý xem thường lời nàng nhị tì cảnh cáo nàng. “Nếu không bởi vì đại sư, em hôm nay đâu thể nào lớn lên khỏe mạnh được.”

Đón nhận ánh mắt xem thường mà trả đũa. “Người ta rõ ràng là người qua đường, chỉ là nói lung tung, mèo mù vớ cá rán mà thôi, mọi người làm ơn không cần mê tín như vậy.”

“Phi phui! Phi phui cái mồm! Cái gì mèo mù vớ cá rán, Tiểu Trư tôn trọng đại sư một chút, nếu không có đại sư thì cái mạng nhỏ của em chỉ sợ đã đi không trở lại, làm người phải biết chừng mực mà tích phúc, cũng phải hiểu chuyện mà tạ ơn, biết không?”

“Ngạc Ngạc tì tì, hiện tại đã là năm nào rồi mà mọi người tình nguyện nghe một người qua đường nói lung tung, lại cũng không tin hai mắt của chính mình sao? Em rõ ràng khác với trước đây lắm rồi, làm ơn! Đại sư gì a! Không tên không họ, ngay cả đối phương là ai cũng không biết.....”

“Đó là bởi vì người ấy là cao nhân.” Chu Ngạc Chi quyết liệt nói, tin tưởng vững chắc lời của mẫu thân năm đó nói, cường điệu: “Làm ơn không cầu báo đáp, đây mới là tác phong của cao nhân cho nên người ấy mới không để lại danh tính mà bước đi khỏi đó.”

“Người ta chỉ là gặp may tùy tiện nói loạn mấy câu, làm sao là cao nhân a!” Chu Thiện Chi nghĩ càng nói càng như nước đổ đầu vịt.

“Em mới là nói loạn! Nói loạn!” Chu Ngạc Chi lộ ra biểu tình ‘ta không nghe, ta không nghe’ hơn nữa thậm trọng chỉ tay cảnh cáo: “Tiểu Trư không cần nói lung tung phi báng đại sư nha, bằng không..... Bằng không tỉ sẽ mách mẹ.”

“.....” Đối với phương thức đâm thọc kiểu ‘ta muốn mách thầy cô’, ‘ta muốn mách mẹ’ thì Chu Thiện Chi chẳng nói gì, nàng chỉ có thể ngậm miệng.

“Kia, đến lượt tỉ tắm rửa, Tiểu Trư đợi chút cũng giúp tỉ lau tóc a.” Chuyển chủ đề để nói, Chu Ngạc Chi kết luận rành mạch tuyên bố xong liền tự cười nhỏ, bộ dáng rất khoái hoạt, chân nhảy nhót mà nhảy từng bước về phòng mình.

“Lau tóc, Tiểu Trư lau tóc.....”

Chu Thiện Chi há hốc mồm, nhìn cảnh này, mà nàng hoài nghi cực độ về trình độ tâm trí của nhị tì nhà mình.

Nghe nói bệnh đã tích lâu ngày thì khó chữa dứt được, suy luận này đưa ra chứng tỏ nàng trên đời này đừng vọng tưởng sẽ thay đổi người nhà?

Chu Thiện Chi hoang mang, bất chợt nghe thấy tiếng cười khe khẽ.

Bỏ khăn mặt ra, người dưới khăn lộ ra tươi cười khoái trá.

“Thật thú vị.” Phó Vân Thâm nói với nàng.

Thú vị?

Làm sao thú vị ?

“Cảm tình của các em. Tốt lắm” Phó Vân Thâm nghiêng đầu, còn lựa chọn từ ngữ rồi bổ sung thêm: “Cảm giác tốt lắm.”

Đôi mắt tròn tròn nhìn kỹ lại cậu, đột nhiên nghĩ đến mấy bài báo trên tạp chí bán trên phố từng viết giới thiệu về cậu, nghe nói cậu là con trai duy nhất, khi còn nhỏ cha mẹ ngoài ý muốn mà ly hôn, cậu hình như được họ hàng bên ngoại nuôi nấng lớn lên.

Đoán rằng cậu đại khái không thể cảm nhận qua không khí gia đình thân mật hay thân tình ấm áp đi.

Nội tâm nàng bối vì tương tượng điều đó mà trở nên hết sức mềm mại ôn nhu, nàng sờ sờ đầu cậu, dù có nói là không nên làm như vậy nhưng nàng không kìm lòng được, cảm giác trong lòng tràn đầy thương tiếc làm cho nàng tự mình khó thể nào điều khiển được cánh tay nhẹ nhàng vuốt đầu tóc cậu vẫn còn ẩm ướt.

Đôi mắt cậu thâm thúy lại mê người mang đầy nỗi hoang mang, đầu ngoắc ngoắc nhìn thẳng mặt nàng, vẻ vô tội tựa như một chú cún, cảm xúc trong trẻo thuần khiết không mang theo tạp niệm, ánh mắt trong suốt gần như ngờ nghệch làm cho nàng không nhịn được nhẹ nhàng vuốt cậu rồi nở nụ cười ôn nhu.

“Nha, đúng rồi, tí nữa mới quên nói một chuyện!” Người kia mới vừa vào lại đã chạy ra đây.

Chu Thiện Chi không tiếp lời, hồ nghi nhìn lại nhị tỉ vừa chạy đến, không biết nàng đã quên chuyện gì.

“Tin đồn! Hôm nay mới ra lò, tin đồn còn nóng hổi lắm.” Chu Ngạc Chi nhắc nhở, giật dỗi liếc mắt với tiểu muội, thâm oán nói: “Tí lúc này không phải nói có tin đồn sao? Đều tại muội ngăn lời tỉ lại, hại tỉ thiếu chút nữa đã quên.”

“Nga, tin đồn gì?” Chu Thiện Chi biết nghe lời nên phải hỏi.

“Tí hôm nay nghe chuyên gia trang điểm nói a, Dịch ca cứ như bị trúng tà, trở nên thực tiều tụy nha.” Chu Ngạc Chi bị kích động nói ra miệng.

Phó Vân Thâm vẫn không nhắc tới hay có ý kiến gì nhưng Chu Thiện Chi chú ý biểu tình của cậu dù rất nhỏ thay đổi có chút điểm muốn lùi bước, dường như không muốn đụng chạm tới vấn đề này.

“Sao có thể tin khi nghe mấy loại tin đồn này?” Chu Thiện Chi phản ứng lại, nàng nghĩ không nên nói nhiều về vấn đề này.

“Chuyên gia trang điểm này cùng một người bạn gặp được Dịch ca nên nói lại.” Chu Ngạc Chi chia sẻ tin tức nghe được từ một ít người, nói: “Nghe nói Dịch ca không biết đi gặp ai nhưng thoát nhìn tinh thần không yên, bộ dáng cũng tiều tụy hơn, chuyên gia trang điểm nói chị rằng cho tới bây giờ chưa thấy Dịch ca như vậy, không lâu. Từ khi chúng ta hợp tác chụp ảnh cho MV người đó đã nhìn thấy qua Dịch ca nên biết, chị nghe nói bộ dáng mặt mày kém đi nhiều.”

Người làm nên việc kia cứ trầm mặc im lặng không nói lời nào, mà Chu Thiện Chi cũng không biết nên nói gì mới tốt.

“Kia, Thâm ca, tuy rằng em không biết Dịch ca làm chuyện gì chọc giận anh nhưng hiện tại anh nháo loạn mất tích, dường như làm cho Dịch ca thực lo lắng, anh thật sự không liên lạc với Dịch ca một chút sao?” Chu Ngạc Chi hỏi.

Bởi vì Chu Thiện Chi luôn gần gũi nên hiểu rõ biểu tình mê man suy nghĩ của cậu đang không biết làm sao, nàng không biết sao lại có ý muốn bảo hộ làm nàng mở lời. “Thâm ca có tính toán của anh ấy, chúng ta đừng động vào chuyện này, tỉ trước tiên đi tắm đi!”

“Àn, cũng đúng, dù sao đây cũng là chuyện của bọn họ.” Chu Ngạc Chi ngắt lại lời đó thấy có đạo lý nhưng không quên phản bác: “Nhưng mà tỉ chỉ là nói chút chuyện tỉ nghe được thôi, cũng không muốn thế nào cả, dù sao chỉ là như vậy thôi, tỉ đi tắm rửa.”

Cửa phòng đóng lại, trong phòng khách một lần nữa chỉ còn hai người.

Sau khi cả hai cùng trầm mặc, Phó Vân Thâm nghiêng người, cả thân thể mềm nhũn dựa vào người nàng.

“Thâm, Thâm, Thâm. Thâm ca?” Chu Thiện Chi không thể tránh tránh mà cà lăm (nói lắp) một chút.

Quả thật là hoảng sợ a!

Ngày cậu được ‘gửi nuôi’, nàng vẫn dựa vào tâm tính như nuôi dưỡng tiểu thú cưng, nàng bất tri bất giác đối với cậu luôn chính là trạng thái bị vây quanh mà không bỏ trí phòng vệ.

Kết quả thành ra trong giây lát này, khi thân thể cậu lớn như vậy ngồi gần sát, thời điểm cậu cứ rõ ràng ấm áp nóng như vậy đặt đầu gối lên bụng nàng, nàng mới giật mình thấy rằng cậu. Ân. Dường như. là một sinh vật đầy nam tính nha.

Sự nhận thức bất chợt này làm cho cả người nàng cứng ngắc, cảm thấy không được tự nhiên, nhưng chợt lúc cậu nhìn nàng đang cảm thấy muốn buộc chặt suy nghĩ khác thường lại bởi vì cậu thể hiện rõ ràng biểu tình mờ mịt khó hiểu mà nàng thả lỏng, thậm chí cảm thấy chính mình có chút ngạc nhiên.

Cậu chính là một người như vậy a!

Trên màn hình là vị thần tượng không có gì không làm được luôn anh dũng, thâm tình, chỉ cần một chút là thể hiện được luôn hình tượng nam nhân tốt đẹp không khó phân biệt được người đó với cậu bây giờ; kỳ thật trong cuộc sống thật hàng ngày, cá tính chân thật của cậu lại là người không biết nhân tình lý lẽ, rõ ràng sống trong tình huống trạng thái tự thu mình lại không có giao thiệp, mở lòng với người bên ngoài.

Điều này nàng đã sớm biết không phải sao?

Sau khi tâm tình nàng thoải mái lại nên đột nhiên cảm thấy không có việc gì, nhiều lắm là trong thoáng chốc tự thôi miên chính mình: Chính là động tới lòng thương chó cún, chính là một chú cún lớn xác, hơn nữa còn là một chú cún mà nội tâm không có lớn cùng tốc độ với thân thể.

Thôi miên mình xong, Chu Thiện Chi cầm cái khăn tắm lại vò vò lau khô đầu tóc cậu, vừa trả lời nghi vấn của cậu: “Không có việc gì.”

Cậu ngăn lại khăn dùng biểu tình không tin nhìn nàng, bởi vì cậu rõ ràng cảm giác thấy nàng cứng ngắc, xác định chắc chắn nàng vừa mới lập tức cứng ngắc cả người.

“Thật sự không có việc gì.” Cầm khăn lên lại chà xát vài cái làm tóc cậu hết ẩm ướt xong, nàng tự nhiên mở miệng nói chuyện, hỏi: “Nhưng thật ra anh thật sự không tính liên lạc với Dịch ca một chút sao?”

Lời này làm cho cậu trầm mặc.

“Hai người Rốt cuộc vì chuyện gì huyền não thành ra không thoải mái như vậy a?” Nàng thật cẩn thận hỏi, cũng không quên bổ sung: “Dĩ nhiên nếu anh không muốn nói cũng không sao.”

“Chẳng phải không hề thoải mái hay khoải trá.” Cậu nói.

“Phải không?” Chẳng phải nháo loạn đến mức rời nhà đi ra ngoài ở vì không thoải mái sao? Chu Thiện Chi cảm thấy hoài nghi sâu sắc.

“Anh chỉ là Chính là cần suy nghĩ một chút.” Cậu thấp giọng nói nhỏ, trong thanh âm nghe qua lộ vẻ mê man trống rỗng.

“Nghĩ về cái gì?”

“Không biết.”

“A?” Đáp án trực tiếp như vậy lại không hiểu được gì thêm, thực làm cho Chu Thiện Chi há hốc mồm.

“Tiểu Trư, anh không biết.” Cậu nhìn nàng, đôi mắt xinh đẹp lộ vẻ mê hoặc nhưng cũng nhìn ra được trong lòng cậu thực đang bàng hoàng.

“Bởi vì không biết cho nên muốn tìm một chút không gian riêng cho chính mình từ từ suy nghĩ, phải không?” Chu Thiện Chi sờ sờ tóc cậu mềm mềm ẩm ẩm, đột nhiên hiểu thêm chút biểu đạt của cậu đang muốn thể hiện gì đó.

Lời nói của nàng hoàn toàn nói trúng tim cậu làm cậu có chút chút an tâm, đó là một loại cảm xúc an lành khi được một người thấu hiểu tâm trạng cùng nỗi lòng của mình; đây cũng là điều xảy ra thường xuyên với nàng, cũng là cảm giác mà cậu luôn có khi ở bên nàng.

Không nói chuyện nhưng thân hình cao to lại gần sát thêm, dán sát vào bụng nàng. Đối với da thịt mềm mại kia, cánh tay dài tự nhiên vây quanh ôm người nàng, không bao giờ muốn buông tay.

Chu Thiện Chi cũng không nghĩ gì nhiều, đôi tay nàng cũng thực tự nhiên vây quanh cậu, mà trong đầu nàng đang tính toán rằng nàng nên làm như thế nào mới có thể giúp cậu.

“Tiểu Trư.” Cậu đột nhiên mở miệng, hỏi: “Em có biết chính em muốn làm cái gì không?”

“Là hỏi em có kế hoạch gì cho tương lai phải không?” Nàng hỏi lại.

Cậu kỳ thật không xác định rõ rốt cuộc muốn hỏi cái gì nhưng ngẫm lại cậu nghe một chút làm như tham khảo cũng không sai, vì thế cậu gật đầu.

“Em thật sự không nghĩ nhiều đâu nha.” Lòng mày nhíu hạ, Chu Thiện Chi kỳ thực là không nghĩ tới. “Trước kia vội vàng chọn đại một trường đại học, thật vất vả mới tốt nghiệp xong, cũng không cần thận nghĩ tới muốn làm gì, sau đó mẹ em bảo em làm cái gì thì em lại làm cái đó. Anh cũng biết công việc em hiện nay đang làm người hầu của Ngạc Ngạc tí ti chính là mẹ em an bài sắp đặt; trên danh nghĩa là trợ lý nhưng nhiệm vụ chính là mang đồ ăn nhập cư trái phép vào cho Ngạc Ngạc tí, che dấu sức ăn của tí, không cho người khác phát hiện bí mật của tí ấy.”

“Cứ như vậy vẫn định luôn che dấu thế mãi?” Cậu có chút không hiểu.

“Kỳ thật Em cảm thấy đây chính là mẹ lấy cớ để tìm việc cho em làm.” Trong lòng Chu Thiện Chi rõ ràng hiểu sự thật này, bình tĩnh nói: “So với hai tí của em, em thật quá mức bình thường, không có biện pháp nào tự thân phát triển sự nghiệp riêng như hai tí.”

“Em như hiện nay cũng tốt lắm.” Cậu ngừng đầu nhìn nàng, vẻ mặt thật lòng.

Cậu. Đây là đang an ủi sao?

Bởi vì ý niệm này trong đầu mà làm ngực nàng chợt thấy lo lắng, Chu Thiện Chi mỉm cười nói: “Không sao cả, em không ngại đâu, mỗi người đều có vị trí riêng mà việc mình nên làm cũng khác nhau, làm một người bình thường lại không có gì xấu.”

Cậu trầm mặc không nói thêm gì

Mỗi người mỗi khác, cũng sẽ có ý nghĩ bất đồng, cậu tôn trọng nhận định và suy nghĩ của nàng; dù sao cậu cũng không thích cùng người khác tranh cãi cho nên không đào sâu vào vấn đề này; cho dù cậu kỳ thật nghĩ sâu xa về điều này một lần nữa thì thấy nàng như vậy cũng rất tốt, thật sự tốt lắm rồi.

“Người nhà em cũng biết cá tính của em chính là như vậy, hơn nữa còn lo lắng em đi nơi khác làm việc gặp chuyện, cuối cùng hy vọng em có thể gần bên mọi người, cũng ở một nơi làm việc tốt, cho nên mới bảo em đi làm trong công ty của mẹ, sau đó an bài em đến công tác bên cạnh nhị ti.”

“Em thích như vậy sao?” Cậu hỏi.

“Không liên quan thích hay không thích, chỉ cần luôn có chuyện để làm thôi!” Nàng thật lòng cảm thấy không sao cả. “Còn nữa, nghĩ lại cũng nên có người để ý đến chuyện trong nhà mà?”

Tay nàng không tự ý thức cứ nghịch nghịch mấy sợi tóc của cậu, nói: “Kìa, anh hiện tại cũng biết, đại ti của em chính là biên kịch Chu Nghi Chi, mẹ em cùng Ngạc Ngạc ti lại không cần phải nói, tâm trí hay sức lực của ba người đa số đều đặt ở công việc thôi, em là người có nhiều thì giờ rảnh rỗi nên có thể phụ trách xử lý chuyện nhà, em cảm thấy như vậy cũng không sai, cuối cùng cũng phải có người chăm sóc mẹ và hai ti.”

Cậu nghe vậy quay đầu nghĩ, phát hiện quả thật thế cũng đúng.

Tuy rằng xem bên ngoài, mẫu thân cùng hai ti ti đều tự dựng một sự nghiệp to lớn, bên ngoài đều là kiểu mẫu của những phụ nữ công thành danh toại, nhưng người gánh vác chính việc nhà là cô.

Tựa như ánh trăng vậy, có lẽ không có ánh sáng chói mắt như vàng thái dương, nhưng lại có một thứ ánh sáng nhu hòa điềm tĩnh, cần thiết như hơi thở, làm cho những người bên nàng đều cảm thấy thả lỏng, yên tĩnh.

“Cứ như vậy?” Mặc dù có chút hiểu nhưng còn có chút không rõ. “Đây là chuyện em muốn làm? Chăm sóc người nhà là giấc mộng, ước mơ của em?”

“Giấc mộng?” Nàng nghiêng nghiêng đầu, nghĩ nghĩ, sửa chữa lại: “Chăm sóc người nhà là vì mọi người yêu em, em cũng yêu mọi người cho nên em rất thích làm điều gì đó cho mẹ và hai ti ti, em cảm thấy như bây giờ cũng không có gì không tốt nhưng nếu nói đến giấc mộng.”

Không biết đang nghĩ tới gì mà khuôn mặt thanh tú nhẹ nhàng mang theo nụ cười khê khàng, biểu lộ vài phần ngượng ngùng làm cho hai mắt Phó Văn Thâm không tự kìm hãm được nhìn chăm chăm nàng.

“Kỳ thật em có nghĩ tới, nếu người nhà của em chẳng phải cần em ở bên, em thực rất muốn làm cô nuôi dạy trẻ (giáo viên mầm non!).”

“Vậy sẽ có rất nhiều rất nhiều trẻ nhỏ.” Về mặt cậu cũng thật lòng khi nói lời này.

“Đúng vậy, em thực thích trẻ con.” Nàng cười khê thừa nhận.

“....” Cậu trầm mặc, dường như đang suy nghĩ đến hình ảnh nàng ở giữa hai bạn nhỏ.

“Nếu không thì kinh doanh nhà nghỉ nhỏ cũng được, tìm một nơi phong cảnh xinh đẹp làm một nông trường an nhàn trồng linh tinh, có lẽ nuôi một ít động vật, trồng một ít hoa cỏ, một cảnh vật làm cho cả thể xác và tinh thần mọi người đều thả lỏng. Bởi vì chủ yếu cho cả gia đình muốn ở, buôn bán với bên ngoài một chút ít, cho nên đại khái cùng tính chất với kiểu ở nhà dân vậy, chỉ cần phục vụ một ít khách đến ở.”

“Kiểu ở nhà dân?”

“Đúng vậy, sẽ không cần quá chính thức hay giống như khách sạn đâu, em nghĩ qua rằng sẽ chờ mẹ và hai ti ti về hưu thoát khỏi làng giải trí thì theo, có thể thử tìm địa điểm nào đó để thực hiện.” Nàng thật tâm thật lòng nghĩ tới nó.

“Nghe qua dường như rất được đó.” Cậu nhin không được mà phụ họa theo.

Trong đầu cậu hiện ra hình ảnh căn phòng nhỏ nhỏ xinh đẹp, phong cảnh xinh đẹp, có nàng. Hình ảnh kia làm cho cậu tâm ý viên mãn, nhin không được gần như mê muội nhìn nàng giờ khắc này, trong lòng chất chứa một cảm giác không một ngôn ngữ nào tả được.

Không khí lúc này ấm áp êm nhẹ, chợt một vật nặng nào đó rơi xuống đất tạo một tiếng động vang khắp phòng đánh vỡ bầu không khí tràn đầy an hòa.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Tiểu Trư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Rương hành lý chọt roi xuống đất, Chương Thanh Mĩ khiếp sợ nhìn hình ảnh trước mặt dường như đang gặp quỷ.

Bà chắc chắn không vào nhầm nhà, trong phòng mọi vật đều như cũ tất cả đều là cảnh bà quen thuộc ngoại trừ một người, trừ người thanh niên kia không nên tồn tại ở đây, cũng chính là người đàn ông xấu xa đang được tiểu nữ nhi đáng yêu của bà ôm vào trong ngực kia.

Ở trong nhà này đàn ông là loại sinh vật không nên tồn tại, huống chi là một người đàn ông xấu xa làm cho tiểu nữ nhi của bà ôm vào trong ngực.....
Cầm của Chương Thanh Mĩ suyết chút nữa rút xuống dưới đất luôn, tại vì thời điểm ‘người đàn ông xấu xa’ đang ôm ấp nằm trong lòng của tiểu nữ nhi kia nghe thấy tiếng động nên quay đầu nhìn.

Là Vân Thâm!

Ôm Tiểu Trư của bà không đề.....

Dĩ nhiên là Vân Thâm? Kia là Vân Thâm?!

“Mẹ?” Chu Thiện Chi giật mình nhìn đến mẫu thân đại nhân đang đứng lặng. “Mẹ làm sao có thể ở đây?”

“Mẹ vì sao không thể ở đây?” Chương Thanh Mĩ có cảm giác bị người thân che dấu chẳng hay biết làm trong lòng bà không khó hiểu từ đâu có một cổ tức giận, nói: “Nơi này là nhà của mẹ, mẹ thích đứng ở ngay tại đây, không được sao?”

“Không phải, ý của con là vào lúc này không phải mẹ hẳn đang ở trên du thuyền sao?” Chu Thiện Chi vì thế mới kinh ngạc.

“Mẹ cảm thấy ngồi thuyền thực nhàm chán, nửa đường khi thuyền cập bến liền bỏ đoàn du lịch trở về không được sao?” Chương Thanh Mĩ hỏi lại trong con tức giận rất mạnh mẽ.

“Mẹ cứ như vậy lên đi giờ đi nửa đường rồi đã trở lại thế này sao?” Chu Thiện Chi há hốc mồm.

“Như thế nào, không được sao?” Chương Thanh Mĩ càng nghĩ càng giận.

Chuyến du lịch lần này trên chiếc du thuyền trong truyền thuyết hoàn toàn không giống như bà tưởng tượng, mấy ngày đầu coi như còn mới mẻ, nhưng bà là người thường hay chạy ngược xuôi bên bờ với công việc giờ chỉ hoạt động trong một không gian cố định, rồi khi nhìn cảnh sắc bên ngoài thì ngoài biển ra vẫn là biển, cuộc sống như vậy sau vài ngày sau thật muốn làm bà buồn chết được.

Nếu không nắm bắt được cơ hội thừa dịp thuyền ngừng tại cảng để tiếp tế tiếp viện và cho lũ khách rời thuyền chụp ảnh mà lúc ấy chạy lấy người, bà cũng không dám tưởng tượng nếu tiếp tục ở lại thuyền bồng bềnh trên đại dương suốt mười lăm ngày nữa thì bà sẽ biến thành thế nào.

“Rất chán du ngoạn sao?” Chu Thiện Chi xem xét sắc mặt mẫu thân, phải hỏi cẩn thận, thật cẩn thận.

“Có cảm giác thực lãng phí thời gian, nhưng còn kém xa nỗi đau lòng của mẹ hiện tại.” Về mặt Chương Thanh Mĩ thật đúng là vô cùng đau đớn.

“A?”

“Mẹ tự nhận đầu óc coi mở, cho tới bây giờ cũng chưa phản đối chuyện các con yêu đương lần nào a!”

“Cái gì a mẹ?”

“Cho dù đối tượng là người cùng trong ngành giải trí làm cho mẹ không phải thực sự có thể chấp nhận, nhưng mẹ cũng sẽ thử đi.....” Chương Thanh Mĩ bị nữ nhi tự sắp xếp lừa dối bà nên có cảm giác thực bị thương, chỉ có thể buồn buồn nói: “Mẹ làm mẹ thực thất bại như vậy sao? Vì sao cái gì con cũng không nói với mẹ? Nếu hôm nay mẹ không thấy tận mắt, con còn muốn giấu giếm mẹ tới khi nào?”

Thật sự là muốn chết!

Chu Thiện Chi đến lúc này đã tỉnh táo chút mới thấy tư thế của nàng cùng Phó Vân Thâm quá mức ái muội, tay chân nàng luống cuống quá muốn đẩy Phó Vân Thâm ra nhưng cậu tựa như đang đối nghịch cùng nàng nên dù nói gì cũng không chịu buông tay ra.

“Thâm ca.....” Thấy vẻ mặt cậu bướng bỉnh làm Chu Thiện Chi cảm thấy thất bại, chuyển ánh mắt nhìn mẹ bắt đầu lớn tiếng kêu oan: “Mẹ! Mẹ hiểu làm rồi!”

Tại đây vận mệnh càng làm trái lại ý muốn của nàng, dường như ngại nàng không đủ việc, không đủ khôn ngoan nên tiếng chuông điện thoại như muốn đòi mạng nàng mà vang lên.....

“Mẹ tận mắt thấy, còn có thể hiểu làm sao?” Chương Thanh Mĩ hướng sự chú ý đến nữ nhi, không có tâm tình đi quan tâm tới điện thoại.

“Tuy rằng mẹ nhìn thấy như vậy nhưng kỳ thật chuyện không phải như vậy, chuyện này thực sự có nguyên nhân khác.” Tiếng chuông điện thoại âm ỹ kêu, Chu Thiện Chi muốn giải thích nhưng nói xong lời cuối cùng nàng cũng không biết chính mình đang nói cái gì.

Bởi vì không có người tiếp điện thoại, phần ghi âm điện thoại kỳ quái của Chu gia tự động bật.....

“Uy?”

“Uy? Tiểu Trư à, mình gọi tìm bạn.”

“Xin hỏi tìm ai?”

“Giờ mình có ngu ngốc như vậy sao? Chuyện như thế này sẽ không xảy ra lần thứ hai đâu.”

“Không có ở nhà.”

“Không cần lừa dối, mình biết bạn ở nhà, đây là phần ghi âm điện thoại của nhà bạn.”

“Tôi cũng không có ở nhà.”

“Không phải mình nói nhiều nhưng phần ghi âm điện thoại nhà bạn thật sự là rất ngu ngốc.”

“Trên cơ bản là không có ai ở nhà.”

“Tốt lắm, mau tiếp điện thoại, mình cũng bẽ bộn nhiều việc nha.”

“Cho nên đây là phần ghi âm của điện thoại, xin hãy đợi sau tiếng tít hãy.....”

“Thật hay giả, bạn thực không ở nhà nha? Được rồi, được rồi, nhanh chút nhanh chút vậy mình nhấn lại là được chứ gì.”

Người bên đầu dây điện thoại kia lầm bầm lâu bầu thật sự khoái hoạt, mỗi từ mỗi câu đều nghe rõ qua đường truyền phát ra loa ngoài, người đó vẫn đợi một tiếng tít kia, người đó không ngừng mồm lầm bầm lâu bầu bắt đầu ghi âm để tin nhắn cho nàng, “nhấn lại” -

“Tiểu Trư, là mình, bạn muốn mình hỏi thăm chuyện kia đã có kết quả rồi, người mà bạn 'thăm mẩn' kia a, cậu ấy chắc chắn tham gia họp mặt bạn đồng khóa, chỉ tiết thì lần khác nói chuyện sau, trước tiên cầu chúc bạn giảm béo thành công, bye!”

Thăm mẩn?

Giảm béo?

Hai chữ mấu chốt quan trọng này vừa nhanh vừa nặng đánh mạnh vào tâm tư tình cảm, làm cho có người muốn thất điên bát đảo.

Hóa ra nàng muốn giảm béo một nhọc như thế, hết thấy đơn giản là vì..... Nàng có người trong mộng?

“Hân Vĩ, em thích anh.” Cô gái e lệ trong ánh nắng cũng dừng cảm thỏ lộ xong.

“Uyển Đình?” Người bị cáo là một người thanh niên mặc áo trắng đầy vẻ nam tính, rõ ràng đang khiếp sợ.

“Em biết anh thích ti ti..... Vì sao? Vì sao là ti ấy?” Cô gái bắt lực khốc bi thương, lên án: “Rõ ràng là em quen biết anh trước, em vẫn luôn thích anh, tình yêu với anh cũng không hề ít hơn ti ti, vì sao người anh lựa chọn là ti.....”

“Anh.....” Nam nhân còn chưa hoàn hồn nổi vẫn trong nỗi khiếp sợ, không thể trả lời vấn đề này.

“Hân Vĩ, em yêu anh, thật sự thực yêu thực yêu anh, anh có thể cho em một cơ hội được không.....”

“Không được!” Nam nhân đó chối từ thẳng lời với cô gái, quả quyết nói: “Tuyệt đối không được, vì Uyển Đình, thực xin lỗi.”

“Vì sao?” Nước mắt cô gái chảy ròng ròng, vẻ mặt không hiểu. “Ti ti của em đã chết, em yêu anh chưa bao giờ ít hơn ti, vì sao anh không thể cho em một cơ hội.....”

Tất!

Chẳng qua là tiếp theo ấn một nút, hình ảnh phim tình cảm bi kịch làm cho người ta cảm thấy ghê cũng dừng ngưng lại như vậy, đối diện với màn hình tivi đã biến thành màu đen mà vẻ mặt của Phó Vân Tâm nếu nói là có chút đăm chiêu, thì không bằng nên chân thật nói là trống rỗng.

Dịch Thiệu Điển cực kỳ khẩn trương nhìn cậu, không biết cậu lúc này rốt cuộc làm sao vậy.

Kỳ thật Dịch Thiệu Điền không nghĩ tố chất thần kinh như vậy sẽ không có việc gì phải cần khăn trương, nhưng người trước mắt từng có ý biến mất không thấy tăm hơi, không nói gì đã nháo loạn mắt tích, hơn nữa lần nháo loạn đầu tiên này thời gian lại dài đến hơn nửa tháng.

Tuy rằng người cuối cùng đã trở về..... Phương thức xuất quỷ nhập thần giống trước!

Nói đến đây Dịch Thiệu Điền thực sự thấy bất lực.

Ngay khi hắn điên đầu phiền não sắp rụng hết cả tóc vì vị tiểu lão đệ bốc hơi khỏi nhân gian này, đại gia của hắn lại không báo động trước nên khi hắn mở cửa nhà ra thì giật mình, cậu lại làm như không thấy hắn rồi không buồn hé răng mà cứ như vậy thẳng tiến, thẳng tiến đi vào nhà, làm cho hắn thiếu chút nữa nghĩ hắn gặp quỷ.

Dù sao truyền thuyết trong dân gian có truyện về những người vì ngoài ý muốn hoặc do nhiều nguyên nhân khác nhau mà chết đầu đường xó chợ thì đêm thứ bảy linh hồn đó sẽ về nhà để kêu oan gì đó.

Loại truyện này nghe đồn có rất nhiều, chỉ cần đứng ở ngã tư đường cái mở to miệng hỏi thì chắc chắn trong mười thì có đến tám người có thể nói cho nghe truyện này, nào là ông của lớp trưởng, bà nội của bạn bè, chị họ của bạn học hay bất cứ người nào, ai ai ai cũng sẽ vanh vách thuyết giảng về mấy truyện như thế này, sao lại như vậy, tiếp theo sẽ như thế nào, rồi nên làm như thế nào.

Bởi vì truyền thuyết dân gian về loại này nhiều lắm, hơn nữa tiểu lão đệ này đã mất tích không rõ hành tung, không biết sống chết ra sao, ngay khi cậu tiến vào nhà lại có bộ dạng như cái xác chết không thêm nhìn ai cả.

Lúc đó không thể trách hắn liên nhất thời hiểu lầm, người đương nhiên run lạnh vài cái.

Dĩ nhiên vấn đề có thể làm cho Dịch Thiệu Điền đến bây giờ vẫn còn phải hao tổn tinh thần, lao tâm khổ tứ thì sẽ không chỉ mỗi việc cậu mất tích nay đã thần bí trở về.

Không nói cái gì, cậu trước kia chính là luôn luôn tốt tốt ổn ổn lắm!

Từ năm tháng hắn mang theo tiểu lão đệ với nghệ danh ‘Vân Thâm’ này xuất hiện đến nay đã quá mười hai năm nhưng vị siêu sao thiên vương trong mắt người ngoài này luôn ít lời thế! Mà cậu một lần cũng không có xem mấy thứ này! Làm xong việc thì cậu không hề tốn thời gian cùng tinh thần xem những tác phẩm của mình kể cả phim cậu đóng.

Nhưng tận mắt thấy hiện tại cậu xem cái gì đây?

Người luôn chẳng xem tác phẩm của chính mình này giờ đang chẳng những nhìn, mà ba ngày nay còn luôn nhìn, chọn chọn mấy bộ phim nhưng bộ nào cũng đều là tình cảm suốt ruột, tình yêu tình đương lãng lãng, sau đó một mình cậu xem phim mà mặt nhăn mày nhu.

Này.....

Đối với hành vi cổ quái của cậu, Dịch Thiệu Điền thật sự rất muốn hỏi một chút khi cậu nháo loạn mắt tích rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Dịch ca.” Người im lặng đã ba ngày nay bỗng nhiên mở miệng.

“Ái.” Về mặt thân thiện, hắn chạy vội chạy nhanh tới trước mặt cậu đợi lệnh.

“Hỏi anh nha.....”

“Được, cho cậu hỏi.”

“.....” Người kia trầm mặc, dù đã thể hiện có vấn đề muốn hỏi mà đôi mắt u buồn quý tộc thâm thúy hiện lên chút sắc màu lạnh rồi cậu thờ dài một hơi.

“Không sao đâu, cậu hỏi đi, có vấn đề gì cứ hỏi.” Dịch Thiệu Điền cơ hồ muốn khẩn cầu cậu hỏi ra miệng chuyện gì đi.

“Chúng ta.....” Phó Vân Thâm suy nghĩ một lát nên nói câu gì, cuối cùng mới mở miệng: “Nhận không ít kịch bản phim tình yêu.”

“Đúng vậy, loại này lừa đảo để kiếm tiền thôi!” Dịch Thiệu Điền không hề nghĩ ngợi liền trả lời.

“Mấy nhân vật này nếu không phải cùng yêu thương nhau, thì cũng chính là được người khác yêu làm cho thâm cảm mến lại người đó.”

“Đương nhiên.” Về mặt Dịch Thiệu Điền đặc ý. “Bởi vì cậu là nam nhân vật chính thôi, nhiều cảnh tình cảm mới thu hút người xem, cho nên cảnh cậu được thâm mến là không thể thiếu được, như vậy mới phát triển nhiều không gian tình yêu lãng mạn.”

“Như vậy chuyện em thâm mến người khác trước thì đâu?” Về mặt Phó Vân Thâm chân thật, hỏi.

“Cái gì?” Dịch Thiệu Điền không hiểu vấn đề của cậu.

“Cảnh em thâm mến người khác, em không có một chút ấn tượng nào.” Nhìn nhìn xem xem suốt ba ngày, Phó Vân Thâm vẫn suy nghĩ bức thiết giải thích về tâm tình thâm mến, cậu cảm giác sâu sắc được chút buồn khổ.

Chu Thiện Chi có người trong mộng, tin tức này làm cậu chấn động.

Cậu không rõ vì sao, chỉ biết việc này cứ như có dao đâm vào ngực cậu làm cho cậu không thấy khỏe, cậu cảm thấy tương lai xa xa phía trước càng mờ mịt.

Bởi vậy khi Chương Thanh Mi không phân tốt xấu đã đẩy cậu ra khỏi cửa, hét lên ra lệnh cậu rời khỏi Chu gia, cậu cũng không còn tâm tình thốt ra lời ly biệt gì mà cảm thấy mù mịt, cậu muốn tìm một chỗ, một không gian nào đó để tự hỏi chính mình.

Lập tức! Hóa tốc! Chính là về trước cửa nhà, muốn nhanh nhanh biết rõ ràng rốt cuộc cảm giác thâm mến là gì? Để nhanh tiến thêm một bước mà biết vì sao Tiểu Trư - nàng thâm mến, thích một người khác?

“Dịch ca, sao tất cả đều không có tình tiết em thâm mến những người khác?” Cậu thực rất buồn rầu bởi vì cậu bức thiết muốn tiến thêm một bước để hiểu tâm tình vụng trộm thích ai đó, muốn biết Tiểu Trư vì sao lại đi thích nam nhân khác.

“.....” Dịch Thiếu Điền hoang mang nhìn người trước mắt hần, tuy rằng người ấy dường như vừa hỏi cái gì đó, nhưng hần chỉ cảm thấy trong đầu đầy những dấu chấm hỏi bay qua bay lại.

Kết quả là người bình thường rất ít phát ra tiếng kia chẳng những hỏi vấn đề quái lạ, vấn đề khó hiểu vẫn theo nhau mà đến -

“Dịch ca, tâm tình thâm mến rốt cuộc như thế nào?”

“Sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?” Cũng không phải ảo giác, Dịch Thiếu Điền càng ngày càng không rõ tiểu lão đệ trước mắt rốt cuộc là muốn hỏi cái gì.

“Em muốn biết tâm tình thâm mến một người.”

“Tâm tình..... Thâm mến một người?” Giống như con vẹt lặp lại câu nói này, biểu tình Dịch Thiếu Điền có vẻ vụn vặt chút chút, tất cả đơn giản là một lời kỳ diệu lạ lùng này.

Cậu nghĩ làm người kia không hiểu, Phó Vân Thâm đổi phương thức hỏi: “Bằng không, có thể nói cho em biết muốn làm cách nào mới có thể khiến một người không thâm mến một người khác nữa?”

Dịch Thiếu Điền nhìn cậu, dùng hết sức lực nhìn cậu.....

“Dịch ca?”

Không có câu thứ hai, Dịch Thiếu Điền lấy ra điện thoại.

Tình huống trước mắt quá mức quỷ dị, hần không có biện pháp gì, thực sự không có cách nào.

Cho nên lúc này cần tìngười cứu trợ!

“Ngạc Ngạc, con đoán xem sau khi chúng ta trở về thì Tiểu Trư hết giận không?”

Bởi vì không dám đối mặt với sự thật, Chương Thanh Mi lấy danh nghĩa ‘mua thêm trang phục biểu diễn’ để theo đến Đông Kinh (Nhật Bản), tuy rằng người xưa có lý luận rằng trong ba mươi sáu kế, kế chuồn là thượng sách nhưng trong lòng bà vẫn canh cánh việc này không bỏ xuống được.

“Tuy rằng ngày đó Tiểu Trư chưa nói cái gì nhưng mẹ biết Tiểu Trư tức giận, rất tức giận, cực tức giận.” Ngồi trong phòng tiếp khách quý mà thờ dài, Chương Thanh Mi lần đầu tiên cảm nhận được tâm tình người mẹ khi thấy con đã lớn khôn, không khỏi lo buồn.

“Chỉ biết làm sao.” Chu Ngạc Chi thừa dịp nhà tạo hình đang đi chọn quần áo, chị ở phòng VIP chờ đợi nên lục túi hành lý bên người, vừa chọn đồ ăn vặt vừa nói đến chuyện không liên quan tới mình có chút theo kiểu nói mát nói mẽ. “Ai bảo mẹ ngày đó không có việc gì mà nổi xung điên cuồng lên, không phân tốt xấu nói Tiểu Trư trộm nam nhân, thế thật oan uổng, còn không lẽ nghĩa khi nhanh nhanh gấp gấp đem Thâm ca bỏ ra ngoài đường.”

“Mẹ đâu biết chuyện xảy ra trong thời gian mẹ không có nhà, các con cũng không có người nào nói cho mẹ biết, đâu nói trong nhà có thêm Vân Thâm ở cùng.” Chương Thanh Mi giờ cũng biết thực oan uổng, vội thanh minh: “Mẹ vừa vào cửa liền thấy hai đứa nó dán sát nhau nói chuyện, hình ảnh đó thoát nhìn chính là anh em em, mẹ đương nhiên hiểu lầm rồi.”

“Aiz da, đối tượng là Thâm ca nha!” Chu Ngạc Chi lấy ra túi bánh (hình) sò, thốt ra một câu: “Cho dù bọn họ thực sự có gì, chúng ta cũng không chịu thiệt.”

Một câu nói vô tâm làm cho Chương Thanh Mi sùng sốt, rất sùng sốt như bị xúc động mạnh.

“Huống chi bọn họ vốn không có gì.” Chu Ngạc Chi mở túi bánh sò nhưng không quên chức trách người chị làm sáng tỏ một phen chuyện của em gái. “Mẹ cũng không phải không biết Tiểu Trư kỳ thật thích chăm sóc người khác, mà thấy Thâm ca thì Tiểu Trư có cảm giác anh là một người cần chăm

sóc, cũng khó trách Tiểu Trư sẽ có vẻ chiếu cố anh ấy a!”

“Cũng đúng, nếu đối tượng là Vân Tâm, chúng ta coi như được lợi ăn theo không hết, ngoài việc mấy năm nay kiếm được khá nhiều tiền, nhân phẩm của anh ta hình như cũng không tồi.” Nghĩ về lời kia, Chương Thanh Mi lầm bầm nói.

“Hắn là không làm đâu?” Chu Ngạc Chi cười khanh khách rồi cắn một miếng bánh, đầy mồm đầy miệng vẫn phụ họa dù nói không rõ: “Từ khi anh ấy xuất hiện trước công chúng tới giờ, nhiều năm như vậy trước mắt đều không có nghe qua lời đồn không tốt về anh hay chẳng nghe thấy dù chỉ một chuyện tình cảm lằng nhằng nháo loạn, mọi người phong cho anh ấy là thần tượng vạn năm trong những nam nhân mà!”

“Không có nghe thấy yêu đương lằng nhằng. nếu chẳng may anh ta là gay (đồng tính nam) thì sao?” Chương Thanh Mi nhìn không được mà moi móc tạt xấu.

“Mẹ làm ơn.” Phun ra vụn bánh trong miệng, Chu Ngạc Chi hơi giận. “Cho dù là gay, cũng phải hơn mấy kẻ thay người yêu như thay áo không biết bao nhiêu cho xuê là được rồi?”

“Con đừng nói hươu nói vượn, gay chỉ yêu đàn ông, không thể cho Tiểu Trư hạnh phúc được, còn có chỗ nào tốt chứ? Nhưng mà.” Chợt nghĩ về người kia chưa bao giờ nghe thấy thăm mền ai, về mặt Chương Thanh Mi lộ chút ưu tư, nói thẳng: “Tiểu Trư. Tiểu Trư có phải không thích chúng ta hay không? Vì sao trước kia cũng chưa nghe Tiểu Trư nói qua chuyện này?”

Mặc dù cũng nghi ngờ giống thế, kể cả suy bụng ta ra bụng người thì nghi ngờ của Chu Ngạc Chi đã tiêu tan rất nhiều so với mẹ của chị, nói: “Cô gái nào mới lớn cũng luôn có chút bí mật không muốn cho người trong nhà biết mà mẹ.”

Lời tuy thế nhưng Chương Thanh Mi vẫn lo lắng lắm!

“Mẹ đừng lo.” Chu Ngạc Chi an ủi mẹ, nói thêm: “Con đã nhờ bạn hỏi giúp con chuyện này rồi.”

“Ài?”

“Hỏi A Quê a, bạn cùng học trung học với con, em họ (biểu muội) của bạn ấy cùng khóa với Tiểu Trư, nghe nói cũng có bạn bè học cùng trường trung học với Tiểu Trư, con cũng đã hỏi qua, nghe nói nhóm bạn bè đó hình như có người cùng một lớp với Tiểu Trư cho nên con nhờ A Qê giúp con hỏi em họ cùng bạn bè của nó thám thính chuyện này. A! Thiêng thật! Mới nhắc đến liền gọi ngay, chưa chi đã điện thoại đến đây.”

Tiếng chuông điện thoại vang không ngừng đã được vội vã dừng vì điện thoại được nhận, Chu Ngạc Chi kích động truy hỏi tìm hiểu kết quả.

Chương Thanh Mi ở một bên cố tĩnh tâm chờ đợi kết quả, tuy rằng nghe không hiểu mấy mối quan hệ của những người liên quan này nhưng với bà mà nói, trọng điểm chỉ rốt cuộc nằm ở một câu, dù sao có người có thể hỏi thì tốt rồi.

Chương Thanh Mi cũng lục trong túi của con gái mang theo lấy ra một gói bánh sò nữa, bà vừa ăn vừa chờ. Bà chờ.

Có loại dự cảm không tốt.

Cũng không phải linh cảm mà là nhìn con gái thứ hai nghe điện thoại nhưng biểu tình càng lúc càng nghiêm mặt lại, hại Chương Thanh Mi cũng khẩn trương hơn.

“Như thế nào?” Vừa thấy nữ nhi tắt điện thoại, Chương Thanh Mi vội vàng hỏi.

“Con mẹ nó!” Mỹ nhân đầy khí chất lại đang tuôn ra một câu thô tục.

Làm mẹ của chị bị dọa nhảy dựng lên, hỏi thẳng: “Rốt cuộc là làm sao?”

“Tiểu Trư bị người ta khi dễ!” Gọn gàng ngắn gọn, bảy chữ thể hiện xong vấn đề.

“Ài?” Câu đó làm người mẹ kia lập tức trở nên nghiêm túc, truy vấn: “Ai dám khi dễ, bắt nạt Tiểu Trư nhà chúng ta?”

“Một đôi.” Tay phải nắm chặt lại, nửa miếng bánh sò trong lòng bàn tay chị bị bóp thành vụn

“Cầu nam nữ!”

Chương Thanh Mi có kinh nghiệm và trình độ tiên bói lừng lẫy, rất nhanh hiểu ra vấn đề, cũng chuẩn bị tâm lý để phòng tình huống tồi tệ nhất.

“Nói đi, sao lại như thế?”

“Lúc Tiểu Trư học cấp ba, từng có dịp đi chơi với bạn học, bị kéo vào tham gia trò nói thật lòng hay chọn mạo hiểm.”

“Đó là trò gì?” Chương Thanh Mi không muốn ngắt lời nhưng bà thật sự không hiểu ý này cũng không hay biết mấy trò nghịch của bọn trẻ.

“Là một trò chơi thực ngu ngốc.” Chu Ngạc Chi nói hai, ba câu; tận dụng khả năng chuyển đạt lại ngắn gọn. “Trước đó chơi trò gì cũng được, xong rồi thì người thua sẽ chịu xử phạt theo chỉ định, xem là muốn nói thật lòng hay muốn chọn mạo hiểm, nếu chọn nói thật thì sẽ trả lời một câu hỏi được đặt ra,

nếu chọn mạo hiểm chính là làm một ít chuyện ngu ngốc.”

“ Bao nhiêu ngu ngốc?” Chương Thanh Mi hỏi.

“Không nhất định, tùy theo trình độ người nghĩ đề tài đần độn thế nào.”

“Có phải cái kiểu kêu gào với chủ quán không cái này thì cái nọ, cố ý làm đối thủ cạnh tranh thi đua về loại nào đó?” Chương Thanh Mi mơ hồ nhớ trò chơi này, nói: “Lúc trước mẹ có nghe một cô bé vừa học vừa làm trong công ty nói qua trò này, cái kiểu chính là cố ý mắng chủ quán đã lấy sai thứ đồ gì đó, hay chuyện chạy tới trước cửa phủ tổng thống hô to ‘xxx ta yêu người’, hoặc ngã giữa đám đông đang đi lại rồi giả chết.... Mấy việc như thế?”

“Đúng vậy, đại khái là như thế, nhưng mỗi lần mạo hiểm lại làm chuyện không giống nhau, muốn xem kết quả thì phải tùy theo mục đích người đặt ra mấy trò mạo hiểm như thế nào, tóm lại đều toàn là chuyện không ít thì nhiều làm cho người ta mất mặt.”

“Tiểu Trư sao có thể cùng người khác chơi trò nguy hiểm như vậy?” Mặc kệ là bắt làm chuyện gì, Chương Thanh Mi biết chuyện đó nhất định thật mất mặt, không rõ bọn trẻ lại có thể cười trên nỗi đau khổ của người khác, sao muốn nghĩ ra mấy chuyện để hại cho bạn bè mất mặt.

“Đó là nhóm bạn giả bộ chứ thực ta đang đặt bẫy.” Chu Ngạc Chi tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận, nói: “Bởi vì người bình thường chơi đùa thì khi nói xong việc phải làm sẽ cho người thua quyết định muốn chọn mạo hiểm hay là nói thật lòng; kết quả là mấy con bé lòi kéo Tiểu Trư đi chơi lại đặt ra quy tắc ‘người thắng có thể chỉ định người thua chọn loại nào’, cố ý lừa gạt Tiểu Trư nói thật lòng.”

“Vì sao?”

“Bởi vì trong nhóm này có con bé được bầu là hoa khôi xinh nhất khối mà nhân rồi không có việc gì làm rồi hoài nghi Tiểu Trư thích bạn trai của nó, cho nên kêu nhóm bạn thân quen cùng một lũ ra mặt, trong nhóm có một đứa bình thường cũng thỉnh thoảng nói chuyện với Tiểu Trư rủ bảo Tiểu Trư tham gia trò chơi này, cá tính của Tiểu Trư mẹ cũng không phải không biết.” Đôi khi Chu Ngạc Chi thực lòng lo cho cá tính tốt và quá thành thật của tiểu muội nhà mình. “Bị người khác nhiệt tình mời, từ chối không xong chỉ có thể đành đáp ứng, sau đó chờ nàng thua bọn nó một lần thì nàng nguy rồi.”

“Bọn nó chính Tiểu Trư như thế nào?” Chương Thanh Mi càng khẩn trương hơn.

“Lúc Tiểu Trư thua, người thắng kia làm theo kịch bản có trước muốn Tiểu Trư nói thật, câu hỏi chính là kêu nàng nói ra người trong lòng của nàng.”

“Đối tượng thăm mền kia liền sáng tỏ như vậy?” Híp mắt lại, mặt Chương Thanh Mi lộ vẻ không hồn giận.

“Đúng vậy, nhóm này thực gian, con bé hoa khôi đầu sỏ lại cố ý không ra mặt, muốn mấy đứa bạn lừa Tiểu Trư nói ra lời thật lòng, bắt nàng nói ra nội dung không cho nói lung tung sang chuyện khác, Tiểu Trư liền ngây ngốc thừa nhận, kết quả mới cách một ngày sau mà chuyện này đã lan truyền khắp cả khối lớp, rõ ràng Tiểu Trư đã nhấn mạnh rằng nàng chỉ thích cá tính của bạn nam kia, nhưng vô dụng; mấy con bé đem Tiểu Trư ra nói nhiều lời thực không chịu nổi, cứ như đã học thuộc lòng mà nói mấy lời khó nghe muốn kiểu gì cũng có.”

Đương nhiên Chu Ngạc Chi tức giận đến nỗi cả người muốn nổ tung mạch máu não, liên tở về sự tình cũng không chỉ như thế.

“Mẹ cũng không biết đâu, con bé hoa khôi đầu sỏ trùm sỏ kia lại đi hô hào mấy đứa bạn cùng lớp, khích bác làm cho cả lớp cười nhạo Tiểu Trư, nói nàng không biết tự lượng sức mình tưởng rằng người hầu có thể thành bà hoàng sao, sau đó ghét bỏ về ngoài của nàng, kêu nàng trở về nhìn vào gương thật kỹ đi, mấy lời trên chộc linh tinh cứ thốt ra như vậy theo Tiểu Trư cả một năm, đến tận khi nàng tốt nghiệp.”

“Đồ dê tiện!” Chương Thanh Mi nghe xong con gái thứ hai thuật lại chân tướng sự việc, bà trực tiếp thô bạo mở miệng mắng: “Hoa khôi thì có gì đặc biệt hơn người chứ, một đứa không giá trị cũng chỉ đáng vứt đi, dám đặt bẫy nữ nhi của bà, dám làm cho nữ nhi của bà ở trường học bị xa lánh như vậy?”

“Đúng vậy, con bé này thật sự xấu xa quá thể không thể chịu được.” Chu Ngạc Chi cũng sắp tức điên. “Mà bạn nam nàng thích lại như thế nào a? Tiểu Trư không muốn gì cả, nhiều lắm chỉ là lén thích, cảm thấy người này không tồi mà thôi, nếu người khác cũng không thể xem, con bé làm chi sao không đem bạn nam kia tha về nhà giữ cả đời a?”

Hai mẹ con đều nghĩ về bảo bối của nhà mình thiện lương như thế nhưng lại bị người ngoài khi dễ, bắt nạt mà nàng còn yên lặng, một mình chịu đựng, rồi cả một năm chịu áp lực bị nhục mạ kiểu này, hai người tức giận đến nỗi cùng hít sâu rồi phát ra tiếng hít thở nặng nhọc.

Cuối cùng—

“Không được!” Chương Thanh Mi phát biểu kết luận. “Việc này không thể cứ để như vậy cho xong được.!”

“Đúng vậy, con cũng nghĩ như vậy.”

Nhà tạo hình phụ trách đi lựa quần áo đang ôm một đồng quần áo cao như núi đi vào phòng đợi dành cho khách quý, khi đó đối diện với hai người đang đặng sát khí và biểu tình gần như dữ tợn này, cả người không nhịn được chân khựng lại một chút.

Cái kia.... Hiện tại là làm sao thế?

Là ngại cửa hàng này không hợp phong cách sao?

Nhà tạo hình ôm đồng quần áo vừa lựa chọn mắt công mắt sức mà mắt cũng sắp khóc, yên lặng, lại yên lặng rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Tiểu Trư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Đột nhiên có một ngày..... có một loại cảm giác đất trời đảo lộn hết cả.

Nguyên bản là nàng nhàm chán muốn chết; bởi vì vị thực khách sống nhờ đã bị đuổi đi, nhị ti cần nàng che giấu sức ăn như cái thùng không đáy lại mang theo mẹ mà trên danh nghĩa là giám đốc (bà chủ) công ty đi Nhật Bản chọn mua trang phục biểu diễn, nàng đột nhiên tự dưng không có việc để làm, hơn nữa đại ti còn đang trợ giúp bạn ở Hồng Công, còn nghĩ chắc khi nào sắp chết mới có thể trở về; nên trong nhà biến thành một mình nàng ở trong phòng trống trải, không biết nên làm cái gì mới tốt.

Trong nhà chỗ nào có thể rửa, có thể lau thì nàng đã làm quá một lần, chẳng những lau còn thậm chí ti mi bôi sáp hoặc đánh bóng; về phần chần dệm của cả nhà, nàng không chỉ giặt cho xong việc mà còn mất công mất sức khiêng lên sân thượng để mặt trời phơi đến nắng ráo thơm ngát rồi mới cất đi.

Vốn nhàm chán đến không biết còn có thể làm gì nhưng sau khi mẹ và chị từ Nhật Bản chọn mua trang phục biểu diễn trở về thì lại làm điên đảo mọi việc, nàng đột nhiên bị hai người xoay quanh hỏi han rồi đưa việc cho nàng, quả thực là muốn nàng mệt chết.

Trước hết bị thông báo đầu tiên là chương trình học.

Mẹ nàng cùng chị hai hoàn toàn không để ý đến lời phản đối cùng lời a á kêu đau của nàng, mạnh mẽ đưa nàng đi tập thể dục, khiến nàng mỗi ngày đều tốn ít nhất một tiếng rưỡi ở trung tâm thể dục mà kêu thảm thiết.

Tuy rằng nàng quả thật rất muốn giảm đi một ít, nhưng cuối cùng vẫn hy vọng mình khỏe mạnh tự nhiên, mục tiêu là dùng thức ăn cùng vận động nhẹ để giảm cân đến phạm vi tiêu chuẩn về thể trọng là tốt rồi.

Mục tiêu của nàng thực sự, thực nhỏ bé!

Giống như hoạt động tập thể dục này tuy giảm đi không ít sức lực giúp nàng nhưng trong quá trình tập luyện luôn đau đớn, nàng thật không dám lĩnh giáo nhưng hiện tại nàng lại bị bắt buộc phải chấp nhận.

Ngoài việc tập thể dục, nàng còn ‘bị’ tham gia chương trình giảm cân chuyên nghiệp có kèm chuyên gia dinh dưỡng giúp đỡ.

Những hoạt động đứng lên ngồi xuống, vận vận động động này kéo dài ba lần mỗi ngày, mỗi lần hai tiếng, ngày hôm qua nàng mới tham gia xong hai phần mà gân cốt toàn thân dường như bị bẻ vụn đau nhức, nàng hy vọng mình là một cái xác chết không nhúc nhích mới có thể không cảm nhận những đau nhức khó chịu kiểu này.

Phải biết rằng bình thường nàng là người không giỏi về vận động, tuy rằng có ý chí giảm béo thì phương thức thực hiện cũng gồm cả vận động, nhưng những vận động tập luyện của nàng khá giỏi chính là lắc vòng hoặc là tập xoay thắt lưng với vận vẹo linh tinh theo mấy tập thể hình đơn giản, trước tiên là vận động vừa phải, xoay xoay uốn éo chút, nàng thậm chí tiêu hao một ít năng lượng dư thừa là tốt rồi, thật sự không hơn.

Giống kiểu hô khẩu hiệu ‘Ngồi xuống – đứng lên! Ngồi xuống – đứng lên!’ vẫn vui vẻ liên tục thực hiện suốt hai tiếng thật sự là vượt qua sức lực của nàng, làm cho nàng khi đến buổi tập sau vẫn luôn luôn có cảm giác sống không bằng chết.

Hiện tại bụng nàng trống trơn mà nghĩ đến ngày mai còn phải tập đi tập lại liền có cảm giác ghê sợ, buồn nôn, cực muốn nôn.

Bởi vì mệt, thật sự là quá mệt mỏi!

Hướng chỉ tình trạng của nàng hiện tại luôn một hồi đau nhức cả người không có biến mất, lại phải ‘Ngồi xuống – đứng lên’ một lần nữa, sau đó tích lũy càng nhiều đau nhức, nàng làm sao có thể chịu nổi?

Đã thật sự mệt mỏi không thoải mái, nàng sao còn có muốn đi tập!

Chương trình học tập này bị cứng rắn nhét vào trong cuộc sống của nàng, ngoài tập thể dục còn chương trình học về dinh dưỡng, các kiểu trang điểm làm tóc ở salon mỹ viện nàng trước đó không hề nghĩ ngợi tới, giờ thấy chương trình học này quá kỳ lạ.

Trang điểm làm tóc..... Quên đi, nàng tuyệt đối không muốn nhớ lại buổi sáng hôm qua không thể tin được làm mất hơn một tiếng rưỡi. Về phần thẩm mỹ viện, nghĩ lại nàng tự hành hạ mình cũng đã trải qua xong, trước đây nàng không biết ngay cả tóc cũng có thể làm ra nhiều kiểu đầu đa dạng như vậy, lại càng không nói đến khuôn mặt là phần phụ nữ coi trọng nhất.

Đối với những việc này có chút hiểu biết hơn, mấy thứ dụng cụ trang điểm thoát nhìn phiền phức lại kỳ lạ mà nàng đã mệt đến nỗi không có tinh thần nghiên cứu chúng, chỉ có thể làm như cái xác chết để cho chuyên viên trang điểm muốn làm bừa bãi gì thì làm.

Tựa như bây giờ.

Khi nàng được mát sa mặt rồi đắp mặt nạ lạnh như băng, nàng nằm thẳng đơ trên giường trong thẩm mỹ viện, Chu Thiện Chi nhìn không được trong lòng thăm thò dài một hơi.

Nàng biết trong việc này nhất định có vấn đề, khẳng định là xảy ra chuyện gì rồi mới có thể làm cho lập trường cùng suy nghĩ của mẹ cùng chị hai chuyển biến lớn như vậy, trở nên duy trì tâm nguyện muốn người biến thành gậy của nàng.

Chính là. Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Dĩ nhiên không có khả năng là vì Phó Văn Thâm!

Chu Thiện Chi biết rất rõ ràng, tuy rằng tính tình mẹ nàng hay nôn nóng bây giờ quả thật có một chút hối hận, hối hận hôm đó không phân tốt xấu làm đủ loại hành vi không lo nghĩ gì, nhưng những việc liên tiếp muốn giúp nàng giảm béo cùng với chuyện đuổi Phó Văn Thâm đi thì thật sự rất khó có liên quan tới nhau.

Ít nhất là nàng suy nghĩ không ra mối quan hệ giữa những việc này. lại nghĩ không biết cậu đạo này có tốt không?

Nhớ tới người kia bề ngoài cao to, cũng là người đàn ông không giỏi biểu đạt ý nghĩ của mình mà tính tình lại giống trẻ con, tính tình của Chu Thiện Chi nhìn không được có chút hoảng hốt.

Nàng rất khó không chế được cũng chẳng thể ngăn cản được đầu óc lo lắng cho cậu, vì dù ngày đó mẹ nàng đang tức giận, mẹ chẳng những không phân tốt xấu mắng chửi người, còn thực sự chẳng lễ nghĩa mà trực tiếp bắt cậu ra khỏi nhà.

Tuy rằng nàng đầu tiên liền thử cứu vớt lại sai lầm này nhưng khi thật vất vả giải thích xong, làm cho mẹ nàng trước đó đột nhiên tức giận đến phát điên lúc ấy hiểu chân tướng sự việc rồi; nàng vừa mở cửa ra, nghĩ đến cậu không nhà để về mà lại không đứng trước cửa nữa, nàng không biết đến đâu để tìm kiếm cậu, đành chỉ có thể để mặc cậu biến mất như vậy.

Ngay đến khi đó nàng mới giật mình thấy nàng hiểu biết về cậu đúng là thiếu sót quá.

Đừng nói địa chỉ nhà cậu, ngay cả số điện thoại di động của cậu cũng không biết, nàng giấu không để ai biết cậu ở cùng một nhà cũng giấu rất tốt, thế nhưng ngay cả cách thức liên lạc cũng không biết, điều này làm cho nàng ảo não, càng làm tăng thêm nỗi lo lắng của nàng với cậu.

Nàng không thể không lo lắng a!

Cho dù người nhà đều an ủi nàng, nói cậu lớn như vậy mà cũng nhất định đã về nhà rồi, nhưng chính là nàng luôn luôn không yên lòng.

Cậu thực sự muốn trở về nhà, rồi khúc mắc cùng Dịch ca thì sao?

Nàng còn không biết nguyên nhân cậu trốn nhà đi, tuy rằng chính miệng cậu thốt ra không có, nhưng có thể cậu không muốn nói ra, kỳ thật cậu vẫn có khúc mắc nghiêm trọng nào đó.

Nếu rắc rối trong lòng cậu thật còn chưa giải quyết đã khiến cậu trở về, với cá tính cậu không giỏi biểu đạt ý nghĩ của mình, thật sự sẽ không gặp chuyện không may chứ?

Huống chi cậu cũng rất có khả năng không trở về, không phải sao?

Trong giới báo chí đã bắt đầu có mấy lời thì thầm đưa tin Văn Thâm mất tích, tuy rằng sự tình còn không chính thức nháo loạn làm to ra nhưng nếu chuyện này không đúng thì Dịch ca thân là người đại diện hẳn là ngay khi có tiếng động nhỏ liền thanh minh nhanh nhanh đi chứ.

Cố tình cứ để lời đồn đãi càng lan truyền ra, Dịch ca cũng không có một chút động tĩnh gì. Nàng sợ, chỉ sợ Phó Văn Thâm thật sự không trở về, thật sự mất tích.

Phó Văn Thâm, cái tên này, con người này bất tri bất giác đã nằm sâu trong lòng Chu Thiện Chi, chỉ là nàng chưa từng nghĩ nhiều, đến nay còn không có phát hiện ra mà thôi.

Tuy ở ngoài mặt nàng vẫn nghi ngại như thường, thuận theo sự sắp đặt của người nhà mà làm chuyện này chuyện nọ, nhưng trong tâm tư trí óc nàng thực lo lắng cậu có rơi xuống đâu không, lo lắng sẽ không có ai chiếu cố tới cậu, chẳng qua nàng cũng sợ sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của người nhà cho nên vẫn cố gắng không thử nhắc đến cậu.

Thâm ca, rốt cuộc anh đang ở đâu?

“Tiểu Trư!”

Đột nhiên có tiếng gọi làm cho Chu Thiện Chi dừng lại động tác đẩy cửa rất thông thả của nàng.

Vốn là phản ứng theo trực giác, nghe thấy tiếng gọi, nàng trong tình trạng thân thể cố gắng nhưng vẫn chậm chạp như đang làm động tác trong không gian vũ trụ mà quay đầu. Nhìn về phía đại sảnh tiếp khách, sau đó cả người nàng cứng đờ.

Người đang đứng ở chỗ kia đập vào mắt làm cho nàng giật mình, cực kỳ giật mình.

Nhưng mà cũng bởi vì là người kia nên nàng cuối cùng cũng hiểu được vì sao mới vừa nãy khi nàng đi từ ghế ra đến đây thấy bộ dáng nhân viên chỗ này do đâu lại cố gắng kìm nén âm thanh thét chói tai lại, khe khẽ nói nhỏ với vẻ mặt hưng phấn.

“Thâm, Thâm ca?” Nhìn cậu đứng dậy bước nhanh đến phía nàng, Chu Thiện Chi lúng ta lúng túng nói một tiếng, không rõ như thế nào mà ngẫu nhiên gặp nhau như vậy.

Nhắc đến ai thì đều không có linh như vậy đi, vừa mới trên giường mắt sa đầu óc nàng buồn chán nghĩ đông nghĩ tây, nghĩ cậu đang lưu lạc ở phương nào mà thôi, nào biết cái người hại nàng lo lắng suốt giờ xuất hiện cùng trong một thẩm mỹ viện. Ý nói cậu là nam thì làm sao có thể đến chỗ này?

“Tiểu Trư.” Thấy nàng, tuấn nhan lộ ra ý cười thân thiết suýt đến độ làm cho nhân viên chỗ này hoảng loạn tránh đi, cậu bước đi nhẹ nhàng đến bên nàng, nàng không nói nên lời.

“Nha!”

Kinh ngạc thốt lên tiếng, nàng một giây trước cũng tươi cười giờ trở nên vụn vụn, cùng lúc là vì không dự đoán được cậu không phân trần gì nhưng đột nhiên ôm lấy nàng, cùng lúc đó cũng bởi vì thân thể nàng phát ra đau nhức.

Trải qua đau đớn trong nháy mắt kia xong, tiếp theo mới là toàn diện xấu hổ.

Phản ứng của Chu Thiện Chi trong nháy mắt như vậy bất quá đến giờ ngoài cứng ngắc ra nàng không biết nên làm gì, mà bốn phía đều có ánh mắt nhìn thẳng nàng làm cho nàng quả muốn đổ mồ hôi lạnh.

Cái kiểu nhìn chăm chăm đầy phê phán, khinh thường, thậm chí mang theo thái độ khinh miệt này làm cho nàng cảm thấy có chút chút quen thuộc, cũng gọi lên một quãng thời gian nàng tận sức muốn quên đi, cái chuyện cũ đó với nàng mà nói cũng không phải thực khoái trá gì.

Bởi vì một mối, bởi vì đau nhức, cũng có thể bởi vì nhớ lại chuyện xưa nên tâm tình nàng không được thoải mái, Chu Thiện Chi không có tâm cũng chẳng còn sức lực theo đuổi đáp án, mà nàng giờ cảm thấy choáng váng, cả người nàng có cảm giác văng vắt đến nỗi chân mềm nhũn.

“Đừng, đừng như vậy.” Chu Thiện Chi hạ thấp giọng yêu cầu, theo bản năng muốn tránh thoát đôi tay cậu đang ôm vây quanh nàng.

Nàng biết những người xung quanh sẽ thấy thế nào rồi nói nàng, cho dù không có người thật sự nói ra nhưng có thể bắt gặp thì lời bình luận tuyệt không khác mấy câu “Đưa nạp nạp kia là ai a? Dựa vào cái gì mà làm Vân Thâm ôm nó?” như thế này là mấy.

“Em.” Phó Vân Thâm thả lỏng tay, lui một bước nhỏ ngắm nàng, vẻ mặt có chút hoang mang. “Hình như gầy đi?”

Chu Thiện Chi muốn mở miệng nói chút gì nhưng trước mắt nàng mọi vật đột nhiên mơ hồ không rõ, chột đen đặc lại, nháy mắt mang đi toàn bộ tri giác của nàng.

“Tiểu Trư!”

Tất cả cũng mơ mơ ảo ảo, nàng dường như nghe thấy tiếng cậu gọi nàng, tiếp theo nàng không nghe một tiếng động nào nữa bởi vì nàng chột mắt đi ý thức.

“Tiểu Trư. Ô ô. đưa con đáng thương của mẹ.” Thấy con gái nằm trên giường bệnh bởi vì lượng đường trong máu quá thấp mà hôn mê, Chương Thanh Mĩ nhận điện thoại báo tin liền vội vàng tới, ngày thường bà là nữ cường nhân đầy khí thế giờ nắm bàn tay mềm mềm trắng xanh của con gái mà khóc, nước mắt cứ tuôn ra điên cuồng, nói: “Đều tại mẹ không tốt, mẹ sai lầm rồi, không nên vì đua tranh mà quên không nghe theo lời của đại sư.”

“Thanh Mĩ tì, tì cũng đừng quá lo lắng, bác sĩ nói không sao đâu.”

“Đó là con gái của tôi, nếu nói không sao sẽ không sao à!” Chương Thanh Mĩ không khách khí rống lên.

Dịch Thiệu Điền im tiếng, nhất thời cũng không biết nên nói gì, còn có cảm giác lòng tốt của mình bị chà đạp.

Cũng khó trách hẳn lại nghĩ như vậy, bởi vì việc này làm theo ‘chỉ thị’ của quân sư. Nói chỉ thị thật sự là đã ôn hòa hơn gấp trăm lần cách nói kia, trên tình thế thực tế còn mạnh mẽ áp bức người hơn; năm đó hẳn ưng thuận, hứa hẹn bởi căn bản là hẳn không có lựa chọn nào khác nên chỉ có thể toàn lực phối hợp, giúp cho tình cảm lưu luyến của Vân Thâm tu thành chánh quả.

Có trời biết việc này hẳn tốn bao nhiêu sức lực!

Chỉ riêng việc không có dấu vết đi hỏi thăm hành tung của một tiểu trợ lý không mấy nổi tiếng, chuyện này liền làm cho đầu hần đau nhức, huống chi thời gian này hần còn phải tránh sự truy đuổi của đám phóng viên báo lá cải.

Tất cả, tất cả nhìn tưởng như không có gì, kỳ thật thực tổn sức lao động lắm nha!

Thật vất vả tìm được nữ nhân vật chính, dù tâm tình hần không cam lòng tình nguyện vẫn dẫn người tự xưng nóng vội khó kìm nén được nổi lòng đó đến thăm mỹ viện tìm người, nào biết mấy chuyện kịch tính hơn trên phim còn liên tục xảy ra, thoát nhìn người ấy tốt tốt khỏe khỏe khi cậu trình diễn màn kịch vui vẻ gặp lại, nhưng khi đó nói choáng váng liền choáng váng, té xỉu ngay như vậy?

Trường hợp này muốn kêu Vân Thâm tự bế người ấy rồi xử lý việc này thì không bằng kêu dạy trư học bay lên trời còn có vẻ mau hơn.

Cho nên khi hần đã bị xem nhẹ đẩy sang một bên trong tình cảnh gặp lại đầy kinh hi như trên phim ảnh này, lúc đó đương nhiên hần phải ra mặt không chế toàn cục, trước tiên ổn định lại Vân Thâm đang bối rối, tiếp theo liền gọi xe cứu thương rồi chờ đợi.

Hần chuẩn bị hết thấy, bây giờ còn bị Chương Thanh Mi chặn lời, lúc này lòng tốt của hần dâng lên muốn an ủi đối phương vài câu mà người kia cũng không thèm, hần đâu có trêu chọc ai a?

Dịch Thiệu Điển bức tức đầy bụng: Đem đứa con gái đang tốt tốt lành lành đưa đi trung tâm thể dục và mỹ viện, chưa nghĩ gì đã nháo loạn trong bệnh viện cũng đều là Chương Thanh Mi.

Thân là mẹ mà biết con gái đột nhiên được đưa đến bệnh viện; Dĩ nhiên trong lòng bối rối vội vàng nên ai cũng có thể hiểu được, cả người lo lắng bất an như lửa đốt chính là không có nơi phát tiết, việc Dịch Thiệu Điển phát ra tiếng có thể nói là không đúng lúc a!

Bà đang muốn nói gì đó lại bởi vì người ngồi ở đầu giường bệnh kia mà im tiếng.

Người nọ không phải ai khác, chính là người lần trước mà bà đuổi ra khỏi cửa – Vân Thâm.

Chương Thanh Mi tiến thêm một bước nhìn cậu cầm bàn tay kia của con gái mình, xem kỹ ánh mắt cùng vẻ mặt chăm chú của cậu. Bà dần bình tĩnh lại, sau đó một ý tưởng tuyệt diệu nảy ra trong đầu bà, rồi bà hỏi một câu –

“Kia, Vân Thâm, Tiểu Trư nhà chúng tôi có phải thực đáng yêu hay không?”

Vấn đề kỳ quái này làm sao có thể hỏi được, nhưng Phó Vân Thâm cũng không cần nghĩ đáp án, cậu liền gật đầu.

“Tôi cũng thấy vậy.” Khi nhìn thấy cậu gật đầu, Chương Thanh Mi giống như lão vương hậu, càng khoa trương thêm “Tôi cảm thấy Tiểu Trư nhà chúng tôi tính tình lương thiện, lại hiểu lòng người, luôn nhu thuận nghe lời, bộ dạng tròn tròn dễ thương, phúc phúc hậu hậu, bộ dáng kia thật sự đáng yêu vô cùng.”

Khi nghe từng ý bà nói, Phó Vân Thâm liền nhớ lại, trong đầu hiện lên bộ dáng nhẹ nhàng cười ngọt ngào đầy thanh lệ, nên tuấn nhan mang theo chút lãnh đạm cũng nhu hòa vài phần.

“Cậu nói xem, nếu có người khi dễ Tiểu Trư, chúng ta có phải nên có biện pháp giúp nàng đánh trả?”

“Ai? Ai khi dễ Tiểu Trư?” Cặp mắt đẹp chợt phát ra tia tà mị bởi vì tin tức vừa biết được.

Chương Thanh Mi thỏa mãn khi thấy biểu hiện của cậu, nói thẳng vào chuyện cần bàn. “Kia, Thanh Mi ti có chuyện muốn thương lượng cùng cậu, thực ra lúc đầu không muốn tìm cậu bởi vì điều kiện của cậu không phù hợp để chọn làm con rể của tôi.”

“Con rể?” Chữ này thật ly kỳ xuất hiện làm cho Dịch Thiệu Điển suýt nữa hộc máu.

“Vì sao không phù hợp?” Đương sự trước mắt lại chỉ so đo đoạn này.

“Cậu đương nhiên không phù hợp.” Chương Thanh Mi cũng không khách khí với cậu, nói thẳng: “Tuy rằng sự nghiệp diễn viên của cậu quả thật rất thành công, nhưng chính vì điểm này, mặc kệ cậu thích Tiểu Trư như thế nào, tôi cũng không thể đem cậu ra chọn làm con rể.”

Phó Vân Thâm có cảm giác bị đã kích, thấy nặng nề đến không cam tâm: “Vì sao?”

“Vì sao?” Đối với vấn đề này của cậu Chương Thanh Mi cảm thấy thú vị, hỏi lại cậu: “Chẳng lẽ cậu cho là tôi là mẹ của Tiểu Trư lại để con gái thành kẻ địch của mấy ngàn, mấy vạn cô gái, để cho nàng đối địch với đông đảo người hâm mộ của cậu hay sao?”

“....” Ngoài ý muốn, Phó Vân Thâm chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

“Kia, cậu phải biết rằng, cho dù tôi biết thành tựu của cậu đạt được bao nhiêu, nhưng ưu tiên đầu tiên của tôi là nhất định phải bảo hộ con gái của tôi, hy vọng nàng có thể hạnh phúc, nhưng thực không đúng dịp, thành tựu của cậu lại đối lập với hạnh phúc của nàng.” Chương Thanh Mi buông tay đang nắm tay con gái, hỏi cậu: “Cậu nói xem, sao tôi không phản đối cậu cho được?”

“Tôi có thể rời khỏi ngành giải trí.” Phó Vân Thâm không chút nghĩ ngợi liền thốt ra.

“A Thâm cậu nói hươu nói vượn gì thế?” Dịch Thiệu Điền đưa ra phản đối đầu tiên.

“Thiệu Điền!” Đỗ Tử Khiêm ra tiếng ngăn lại, trước anh vốn vẫn đứng ở một góc không mở miệng.

Căn cứ vào ý muốn bảo hộ người nhà, người em họ tự kỉ này mặc kệ có thể hay không thể theo đuổi ai, cho dù hiện giờ cậu đã hơn ba mươi tuổi, nhưng từ lâu nay cũng sớm không giống như người tr thành.

Cho nên từ trước tới nay, anh đảm nhiệm vị trí nhân vật người bảo vệ ẩn danh, luôn bị Dịch Thiệu Điền coi là người cứu trợ, việc vừa xảy ra anh đã bị triệu (gọi) đến, bao gồm lần cậu em họ trốn đi lại tự động về nhà, sau đó đột nhiên đặt một ít câu hỏi quái lạ, lúc ấy điều Dịch Thiệu Điền nghĩ đến đầu tiên chính là call (gọi) anh nhờ cứu trợ.

Sau sự kiện ấy cậu lại xuất hiện những hành vi dị thường, anh dĩ nhiên lo lắng.

Nhưng vấn đề lo lắng đó sau khi anh biết được cậu em rất ít khi lên tiếng lại đang động tâm như người thường, anh kinh hi cũng hạ quyết tâm, mặc kệ chuyện như thế nào đều phải thành toàn, vun vén phần tình cảm lưu luyến của cậu mà vốn tưởng rằng không có khả năng phát sinh nhưng giờ thật sự đã phát sinh.

“Chớ quên lời hứa hẹn của mày năm đó.” Đỗ Tử Khiêm nhắc nhở bạn học cũ.

“Ok, ok, ta biết, lúc trước chúng ta đã đưa ra giao ước, muốn hoàn toàn tôn trọng ý nguyện của A Thâm, không miễn cưỡng cậu làm chuyện cậu không thích.” Dịch Thiệu Điền tự nhận mình có để ý. “Nhưng hiện tại vài công việc vẫn chưa hoàn thành, chưa chi đã liên thông báo chuyện giải nghệ có phải quá sớm hay không?”

“Bất luận sớm hay muộn cũng không cần xét nguyên nhân là gì, chỉ cần A Thâm không muốn tiếp tục sự nghiệp diễn viên của cậu, mày đã hứa sẽ tôn trọng cậu ấy.” Đỗ Tử Khiêm bình tĩnh nhắc lại trọng điểm của giao ước năm đó.

“Em sẽ không để Tiểu Trư chịu ủy khuất” Phó Văn Thâm chỉ kiên trì về điểm này, về phần nguyên nhân đó cậu mới mặc kệ.

Chương Thanh Mĩ thấy biểu hiện của cậu tỏ ra rất có thành ý nên bà cảm thấy cực vừa lòng, cũng không quản hai người kia muốn tranh luận cái gì, có chút vị nể nói với Phó Văn Thâm: “Cậu bé này, tôi thực thích cậu rồi, đến đây đi, chúng ta đi ra ngoài kia nói chuyện, thương lượng xem muốn báo thù giúp Tiểu Trư như thế nào.”

“Tiểu Trư....” Phó Văn Thâm do dự, cũng không muốn rời đi khi nàng chưa tỉnh lại.

“Không sao đâu, để Dịch ca của các cậu trông một lát, chúng ta đi ra ngoài thương lượng một chút, tránh để khi Tiểu Trư tỉnh lại nghe được kế hoạch của chúng ta.” So với vừa rồi, Chương Thanh Mĩ đã thân thiết hơn, biểu hiện bộ dáng tự nhiên như cậu là người trong nhà.

Phó Văn Thâm vẫn còn do dự, nhưng cậu cũng quan tâm muốn biết nàng bị ai khi dễ nên cậu đành lựa chọn.

“Giúp em chiếu cố Tiểu Trư.” Cậu nhờ cậy, hai mắt nhìn nàng đầy lưu luyến rồi mới theo Chương Thanh Mĩ đi ra ngoài.

“A Thâm....” Dịch Thiệu Điền lo lắng muốn đuổi theo cậu.

Muốn hẳn làm sao có thể yên tâm được đây?

Dù sao người hiện tại kéo cậu đi là đối thủ cạnh tranh cao nhất với người đại diện, người giang hồ (người trong ngành) đều xưng tụng nhân vật Thanh Mĩ tí này, ai biết người kia có lập gian kế gì hay không, muốn lấy Văn Thâm từ bên hần?

“Nếu lo lắng, hãy theo sau coi thử, nơi này có tao lo.” Đỗ Tử Khiêm dễ dàng nhìn thấu tâm tư của hần.

“Nhưng là....” Điều tốt kị trong giao ước năm đó làm cho Dịch Thiệu Điền chần chờ.

“Đi đi.” Đỗ Tử Khiêm bình tĩnh nói: “Chỉ là dự thỉnh (nghe), có lẽ có thể hỗ trợ vài điểm cần chú ý, cũng không xem như gây trở ngại quyết định của cậu ấy.”

“Đúng vậy, ta chỉ giúp cậu ấy chú ý tới vài điểm, hơn nữa có lẽ có thể hỗ trợ giúp đỡ chút.” Về mặt Dịch Thiệu Điền tỏ ra vui sướng.

Không nói hai lời, hần trực tiếp đuổi theo.

Theo lẽ thường mà nói người của Chu gia được người nhà phụng trong lòng bàn tay từ bé nay không hề báo động trước đã té xỉu ở ngoài, sau khi đưa đi cấp cứu, trong phòng bệnh đáng lý nên diễn cảnh thân tình sụt mướt như phim mới đúng là người Chu gia.

Nhưng không có!

Cho dù đại ti không ở Đài Loan nhưng không lẽ nào lại thiếu cảnh mẫu thân kêu gào hay nhị ti ô ô khóc lóc cùng lên tiếng gọi ‘Tiểu Trư, Tiểu Trư’ chứ.

Tất cả điều này nếu muốn giải thích thì –

Bởi vì Phó Vân Thâm không có báo cho người nhà nàng cho nên người của Chu gia kia khi tỉnh lại không thấy cảnh tình thân như diễn kịch.

Trên cơ bản thật sự là nghĩ như thế, nàng cũng có thể lý giải được điều này, nhưng....

Vì sao ngay cả bóng dáng của Phó Vân Thâm cũng không thấy?

Chu Thiện Chi rất khó giải thích tình trạng trước mắt.

Trong ấn tượng cuối cùng của nàng trước khi hôn mê, nàng hẳn đang nói dở chuyện với cậu thì ngắt đi, cho nên trên lý luận chắc là cậu đưa nàng đến bệnh viện, dù sao với sự hiểu biết về cậu, cậu không thể nào tuyệt tình đến độ mặc kệ nàng té xỉu ở đại sảnh của thẩm mỹ viện một thân một mình sau đó cậu chạy lấy người đâu.

Nhưng tình huống trước mắt thì không có dù chỉ một người thân hay ngay cả Phó Vân Thâm đáng lý là đưa nàng đến đây khám bệnh, những người này không ai ở trong phòng giờ này cả, người duy nhất mà nàng thấy là một người đàn ông xa lạ khá nhã nhặn nhưng không giống bác sĩ.

“Xin chào, anh là Đỗ Từ Khiêm, là anh họ của Phó Vân Thâm.” Đỗ Từ Khiêm thấy vẻ mặt nàng khi mới tỉnh lại mang chút hoang mang, anh rất nhanh tự giới thiệu mình.

Là anh họ của Thâm ca?

“Thiếu Điển mới báo cho mẹ của em đến đây, bọn họ hình như có chuyện gì muốn nói với nhau cho nên chỉ có mình anh ở trong này trông chừng.” Đỗ Từ Khiêm ôn hòa thuyết minh sự việc rất có trật tự: “Anh nghĩ họ nói chuyện lâu chết, hẳn là mau kết thúc được rồi.”

“Nha..... Cảm ơn.” Chu Thiện Chi không biết nói gì, chỉ có thể nói lời cảm tạ.

“Em biết không?” Đỗ Từ Khiêm như đang hứng chí bàn tán chuyện phiếm, nói: “A Thâm mới trước đây kỳ thật có một lần được khám định là bị bệnh tự kỷ”

“Thật không?” Không rõ dụng ý khi anh nói điều này, Chu Thiện Chi chỉ có thể ứng đối theo kiểu bảo thủ.

“Cho tới nay cậu ấy chính là như vậy, tính tình cậu với mọi việc đều không lạnh không nóng, cho dù cậu sắm vai rất đạt vào nhân vật mà Thiếu Điển đưa cho cậu, cậu luôn xứng với danh hiệu thiên vương siêu sao thần tượng của mình, nhưng con người chân thật của cậu chính là thiếu một chút nhiệt độ.” Đỗ Từ Khiêm thực tình nắm bắt chuẩn xác vấn đề của cậu em họ này.

Chu Thiện Chi không thể tiếp lời anh.

Kỳ thật nàng còn đang choáng choáng váng váng một chút, hướng chỉ nàng tuyệt không hiểu được người trước mắt tự xưng là anh họ của Phó Vân Thâm này cuối cùng là muốn biểu đạt cái gì?

Cho nên nàng chỉ có thể mỉm cười mà chống đỡ cuộc nói chuyện.

“Đây là lần đầu tiên anh thấy cậu ấy lên tiếng vì chính mình, biểu đạt ý nguyện cùng ý tưởng của cá nhân cậu.” Đỗ Từ Khiêm nói xong một câu.

Tuy rằng anh cũng không hiểu được vì sao lại là cô gái trước mắt này nhưng tiểu biểu đệ nhà mình đã nguyện ý bước ra khỏi thế giới của riêng cậu, anh cũng kiên quyết muốn cậu hoàn thành tâm nguyện, hơn nữa tuyệt đối dốc toàn lực thực hiện vô điều kiện điều ấy.

“Tuy rằng anh không biết tương lai giữa cậu ấy và em kết quả sẽ tốt hay là bị phá hư, dù kết quả cuối cùng có làm A Thâm bị thương hay không, nhưng cuộc sống chính là như vậy, những cảm xúc yêu ghét khổ đau cũng đều nên trải qua, thế mới xem như thật sự đang sống.” Đỗ Từ Khiêm nghiêm túc nói: “Cho nên dù không rõ nguyên nhân, anh đều sẽ giúp đỡ cậu ấy.”

Giúp đỡ cái gì a?

Đầu óc Chu thiện Chi choáng váng, thật sự không biết hiện tại lâm vào tình huống nào.

Còn nữa, ai có thể tới nói cho nàng rằng nàng rốt cuộc vì sao hay bằng cách nào đang ở bệnh viện được hay không a?

“Tất cả liền nhờ cậu em, anh đem A Thâm giao lại cho em”

Nha?!

Chu Thiện Chi gạt mình nhìn người đàn ông tên Đỗ Từ Khiêm này khi anh đột nhiên thốt ra những lời đó.

Nàng thật sự hoài nghi nghiêm trọng nàng có phải bỏ qua hay quên mất điều gì hay chẳng, bằng không sao nàng đều nghe không hiểu anh đang nói cái gì?

Anh là gì mà đem người giao cho nàng?

Vì sao muốn giao cho nàng?

Hiện tại.... Rốt cuộc là tình cảnh vừa rồi là thế nào a?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Tiểu Trư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Đất trời sau một đêm lại đột nhiên đảo lộn.

Tuy rằng vì muốn đẹp người đẹp dáng nên vẫn đến thẩm mỹ viện như trước nhưng ít ra mấy khóa tập luyện ‘Ngồi xuống – đứng lên! Ngồi xuống – đứng lên!’ nàng không tham gia nữa.

Cho nên nàng không cần chịu đau đến chết khiếp cũng không mệt mỏi đến chết khiếp, cả ngày hầu như đều bị cung phụng, nuôi dưỡng, chăm sóc ở nhà như thần trư....

Vâng, thần trư.

Kỳ thật nàng cũng thực không nghĩ sẽ nói mình như vậy, nhưng bằng chứng là cuộc sống của nàng giờ ăn no rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn cho no, nghỉ xong rồi tiếp tục ăn, còn bị cưỡng chế tổng vào họng bao nhiêu thuốc bổ; Chu Thiện Chi cũng thấy thời khóa biểu ấy mà xét thì ngoài sự đả ngộ với thần trư ra khó còn gì có thể so sánh ngang nhau.

Đương nhiên nàng cũng có thể lý giải được vì sao mình được tắm bổ như thần trư, thoáng nghĩ cũng biết vì mấy ngày trước do lượng đường trong máu nàng quá thấp dẫn đến hôn mê nên dọa hết mọi người.

Mà xét thêm, chính nàng cũng bị dọa chút ít, hơn nữa trải qua sự kiện té xỉu lần này làm cho nàng bắt đầu hoài nghi chính mình -

Chẳng lẽ người năm đó mẹ nàng gặp được thật sự là đại sư gì đó sao?

Bằng không vì sao trên đời có hàng ngàn hàng vạn người giảm béo, hơn nữa phương pháp có khi kịch liệt hơn nàng vì bao nhiêu người không suy nghĩ muốn nhanh nhanh chóng chóng, họ cũng không có việc gì mà nàng chẳng qua là ăn sa lát rau sau đó tham gia hai khóa tập ‘Ngồi xuống – đứng lên! Ngồi xuống – đứng lên!’ rồi bị kéo đi học linh tinh thôi, vì sao có thể thiếu dinh dưỡng đến độ hạ đường huyết rồi hôn mê luôn?

Thiếu dinh dưỡng, khi nghe bác sĩ chuẩn đoán đưa ra nguyên nhân này mà nhất thời hai mắt nàng khờ dại và nói không ra lời.

Vì sao? Chuyện này rốt cuộc là vì sao đây?

Nàng thì nàng cũng không ăn bậy ăn bạ này nọ mấy thứ được xưng là sản phẩm có tác dụng giảm béo, mặc kệ là đồ ăn hay là thuốc giảm béo tinh luyện kiểu quý gì gì đó nàng một mực không chạm vào, thật sự cũng chỉ là ăn sa lát rau nhiều một ít mà thôi.

Huống chi dù cho bài tập như trong địa ngục ‘Ngồi xuống – đứng lên! Ngồi xuống – đứng lên!’ đầy mệt nhọc tuy có cảm giác dường như làm tốc độ gầy đi của nàng nhanh hơn một ít, nhưng bất quá cân nặng của nàng vừa mới đạt ngưỡng tiêu chuẩn về thể trọng mà thôi.

Vì sao đã gần đạt được hạn định lại xảy ra chuyện ‘thiếu dinh dưỡng’ cùng ‘vận động vất vả quá độ’ mà gây nên kết quả dị thường là lượng đường trong máu thấp đến thế?

Điều này có thể.... quá khoa trương hay không a?

“Tiểu Trư, uống canh.”

Cánh cửa bị gõ trọng trung hai cái, Phó Vân Thâm bưng một bát canh bổ dưỡng vừa được đun nóng vào phòng.

Chu Thiện Chi nhìn cậu, bổ sung một ít chuyện khoa trương, trong đó kỳ thật chân chính khoa trương nhất hẳn là ‘cái cọc’ trước mắt này.

Lý trí cho nàng biết, nhị tị vừa mới phát hành đĩa nên hiện tại đang chạy khắp nơi tuyên truyền quảng cáo mà mẹ nàng cũng có một đồng việc của công ty, vì vậy hai người không có cách nào ở nhà chăm sóc nàng.

Nhưng nàng thật tâm không cảm thấy chính mình cần ai chiếu cố hay chăm sóc, dù sao chỉ là hạ đường huyết thôi nên dù bác sĩ nói là thiếu dinh dưỡng thêm ảnh hưởng do vận động quá độ, nhưng bệnh này chỉ cần tắm bổ một chút là ổn rồi!

Lượng đường trong máu thấp thì bổ sung đường, thiếu dinh dưỡng thì nàng liền ăn nhiều chất một chút để đem lượng dinh dưỡng trở lại, vận động quá độ thì càng đơn giản hơn, kể cả ngủ no rồi cũng vẫn giống cái xác mà bất động, nghỉ ngơi nhiều, cuối cùng cũng có thể hồi phục thể lực, ngay cả sự đau nhức như bị tra tấn cũng nhanh hết, thật tốt!

Điều duy nhất không được hoàn mỹ là thể trọng nàng thật vất vả mới tụt được xuống mức tiêu chuẩn cũng không còn như thế, hơn nữa con số rất nhanh bị kéo lên, số cân nặng ấy nàng vất vả chết khiếp được mới giảm tí, nhưng khi khỏe lại cũng nhanh chóng tăng 3 kg.

Điều này..... Thực làm cho nàng không khỏi hoài nghi người qua đường vô danh năm đó chẳng lẽ thật sự là đại sư của môn phái nào đó sao?

Mặc kệ người khác thế nào, ít nhất hiện tại có thể chắc chắn là cả người nàng đang chậm rãi khôi phục lại bộ dáng cũ, kể cả bề ngoài, cân nặng hay là sức khỏe đều trở lại.

Cho nên nàng thực sự không rõ ý định của Phó Vân Thâm khi tới đây ‘làm ơn’ giúp chăm sóc nàng?

Huống chi vì sao lại là Phó Vân Thâm?

“Uống canh đi.” Phó Vân Thâm thấy nàng bất động nên cậu bưng bình thức giục nàng.

“Em vẫn còn no nha!” Về mặt nàng đau khổ, oán giận bởi vì nửa giờ trước nàng mới bị mời ăn hết một quả táo to nhập khẩu từ Nhật Bản.

“Em ngoan nào, cô nói canh này rất bổ dưỡng cho nên em hãy uống một chút, được không?” Phó Vân Thâm thực tự nhiên dùng giọng điệu dỗ trẻ nhỏ nói với nàng.

Chu Thiện Chi cảm thấy quái, thật sự rất quái lạ a!

Bởi vì giọng điệu kia bình thường..... Phải nói là lúc trước, đều là nàng nói với cậu, huống hồ mẹ nàng không chịu mà luôn bắt mọi người gọi bà là Thanh Mĩ tử, mẹ cho phép riêng cậu có thể gọi là cô, đây là đạo lý gì?

Còn nữa, cậu cũng quá ham thích ‘chăm sóc’ nàng đi?

Ngoài việc đưa canh, đưa cơm, đưa thuốc cùng ‘thực phẩm giúp khỏe mạnh, bổ sung thể lực cho nàng dùng’, còn có mẹ và chị hai thay đổi đều chăm chăm nhìn nàng ăn cơm và nghỉ ngơi.

Ngoài ra khi cậu không có việc gì làm, cậu cũng thường xuyên ở bên nàng, ngoài trò chuyện từ thiên nam địa bắc đến chuyện phiếm tùy hứng, cậu luôn tự giác dùng ánh mắt chăm chú nhìn nàng làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, giống như nàng là nàng công chúa xinh đẹp còn như trân bảo trên thế gian này, nàng thường cảm thấy chẳng thích hợp.

“Kỳ thật anh không cần chăm sóc riêng em, em căn bản không có việc gì, cả người cũng không còn đau nhức, là mẹ với chị em quá khẩn trương, lo lắng quá mới có thể bảo em tĩnh dưỡng ở nhà, sau khi nghỉ ngơi vài ngày thì hiện tại căn bản không sao cả.” Nàng thật không có thói quen chịu sự đối đãi như công chúa.

“Em không thích anh ở cùng sao?” Nhìn nàng, vẻ mặt Phó Vân Thâm bi thương.

“Cũng không phải.” Nàng vội la lên, nàng rất sợ tổn thương lòng cậu.

“Thế thì là thích rồi.” Phó Vân Thâm hơi nhấn mạnh từ quan trọng, mỉm cười nói: “Anh cũng thực thích chăm Tiểu Trư.”

Chu Thiện Chi nói không ra lời, nhìn miệng cậu cười đơn thuần, nàng đỏ bừng mặt.

Là tư tưởng của nàng rất tà dâm sao?

Nếu không sao nàng cảm thấy lời này nghe qua chẳng những kỳ quái, còn có vẻ vô cùng ái muội?

“Cái kia.....” Cố thanh thanh lại cổ họng, nàng thử dừng để mình nghỉ ngơi nhiều, giải thích: “Ý của em là em không muốn chậm trễ lịch trình của các anh, anh gần đây hay tới nhà em, Dịch ca bên đó rất khó xử lý công chuyện đi? Anh ấy vẫn chưa sắp xếp lại công việc sao?”

Cậu lắc đầu, trực tiếp phủ nhận không cần chờ.

“Các anh trong lúc này..... Không thành vấn đề rồi sao?” Nàng vẫn rất hoài nghi, đặc biệt lúc gần đây nhất Dịch Thiệu Điển tới đón cậu mà biểu tình nhìn nàng đều quái quái, làm cho nàng không thể không sinh nghi a!

“Không có việc gì, thật sự! Anh cùng Dịch ca tốt lắm, không có vấn đề gì.” Thấy nàng bất động, Phó Vân Thâm vừa nói vừa cầm lấy thìa múc canh cho nàng uống vì nàng bệnh nặng không có mấy sức lực.

“Em, em tự mình làm là được rồi.” Chu Thiện Chi vô cùng xấu hổ, muốn cướp lấy cái thìa.

Nhưng không như mong muốn.....

“Tiểu Trư không thích anh bón sao?” Phó Vân Thâm ưu sầu nhìn nàng, cặp mắt như đèn luôn phát sáng kia như chứa một nguồn điện vô hạn, khi càng ưu tư sâu sắc thì tia nhìn càng lóe sáng nhiều hơn.

Nàng thất thần một chút nhưng cũng miễn cưỡng kéo lại sức chú ý, sau đó khinh bỉ chính mình không phòng bị gì đã bị vẻ đẹp mỹ nam mê hoặc.

“Không phải ý như vậy đâu.” Nàng không dám lại nhìn thẳng cậu, nàng chỉ có thể dùng sức trừng mắt nhìn bát canh trong tay cậu.

“Nhưng anh muốn bón cho em a!” Giọng điệu cậu nói thực tự nhiên.

“Như vậy rất kỳ quái.” Nàng muốn nói với cậu rằng đây không phải hành vi bình thường, nhưng khi tầm mắt nàng không cẩn thận nhìn đến cậu, ánh mắt cậu đầy hy vọng, những phản đối của nàng đều tiêu biến.

Quên đi, quên đi, làm theo ý cậu thì đều tốt lắm.

Bình thường cá tính Chu Thiện Chi luôn hiền hòa, cũng luôn cam chịu, nàng lại cảm thấy cái gì cũng đều ớn cả.

Phó Vân Thâm thấy nàng không phản đối, coi như nàng đáp ứng, chấp nhận; cậu thật cao hứng bắt đầu tiến hành bón canh cho nàng.

Đã nhiều ngày nay cậu thấy hai má nàng chậm rãi khôi phục khí sắc hồng nhuận, trong lòng cậu cảm thấy thật thành công, làm cậu đắc ý.

“Đúng rồi, ngày mai em sẽ tham dự buổi gặp mặt của hội bạn cùng khóa nha.” Nàng nuốt xuống một ngụm canh, rồi nàng tự dung nói ra.

“Thật không?” Thoạt nhìn cậu không chút để ý, chỉ chăm chú đưa thìa canh đến miệng nàng.

“Àn, nói trước với anh một tiếng, ngày mai anh đỡ phải tới đây rồi về tay không một chuyến.”

“Anh đã biết.”

Cậu bình tĩnh nói xong, nàng coi như cậu thật sự đã biết, nhưng. Sự tình thật đơn giản như vậy?

“Này này này! Kia không phải là Tiểu Chu sao?”

Khi đó có giọng nhỏ thực khoa trương, gần như bén nhọn ân cần thăm hỏi để tung tin. Chu Thiện Chi vừa mới nghe xong điện thoại, nàng âm thầm hít thở sâu ba lượt mới hạ chút áp lực trong lòng, quay đầu xúc động bước đi.

Đáng giận! Đáng giận! Đáng giận!

Sao lại xui xẻo như vậy? Nàng làm sao có thể xui xẻo như vậy a?

Kế hoạch ấn định rồi, vì rửa nhục, vì làm sáng tỏ sự hiểu nhầm năm đó, nên nàng muốn giảm teo gầy bớt để ăn mặc một thân váy áo đẹp để tham dự buổi gặp mặt bạn học cũ này, muốn làm cho mọi người nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Nhưng kết quả cho dù giảm béo không thành công, nhưng sau đó chiến hữu đồng minh của nàng là người bạn duy nhất còn giữ liên lạc với nàng sau khi tốt nghiệp – Tiểu Liễu vẫn luôn biết chuyện kia là hiểu lầm đã ủng hộ nàng, mấy hôm trước cũng đã hẹn nàng cùng đến. Thế nhưng! Ngay khi nàng đợi năm phút đồng hồ ở đây thì bạn của nàng mới gọi điện thoại nói bất ngờ có việc gấp không đến được!

Nếu sớm biết rằng bạn sẽ gọi điện thoại báo tin lỡ hẹn, nàng nên trực tiếp quay đầu bước đi về mới là. Không! Không đúng! Nàng cần bản là không nên tốn thời gian chờ Tiểu Liễu, ngay từ đầu không đợi bạn đến mà trực tiếp chạy lấy người, như vậy sẽ không gặp phải tình huống này.

“Hi.” Chu Thiện Chi buồn bực vì chính mình phản ứng chậm nửa nhịp, nhưng đã bị người khác trực tiếp bắt gặp, nàng dù không tình nguyện cũng chỉ có thể trước tiên cố kiên trì chào hỏi.

“Thực khéo, không nghĩ bạn học cũ đầu tiên hôm nay gặp chính là người.” Không phụ cái danh hiệu hoa khôi mỹ miều, riêng đáng người hấp dẫn được bao phủ bởi một bộ lễ phục khá cầu kỳ, mặc kệ theo cái nhìn của người nào thì thoạt nhìn Quách Minh Phương đều điểm lệ động lòng người.

Chỉ tiếc rằng bề ngoài xinh đẹp nhưng tâm địa cũng không có đẹp được như thế.

“Ha ha, Minh Hữu nhớ rõ Tiểu TRU không?” Riêng cái chữ ‘TRU’ kia được nhấn mạnh, thái độ toàn bộ đều giả dối hướng đến bạn trai hỏi: “Anh hẳn là nhớ rõ đi?”

“Hi.” Lưu Minh Hữu trước tiên hướng đến Chu Thiện Chi chào hỏi, rồi nói theo lời bạn gái: “Là Tiểu Chu đúng không? Anh đương nhiên nhớ rõ, coi như một người năm đó thăm mền anh thôi, thật không dễ dàng, nhiều năm như vậy, cậu cũng chưa có thay đổi gì, thoạt nhìn không khác bộ dáng lúc học trung học đâu.”

Là chỉ nàng vẫn béo như thế chứ gì?

Chu Thiện Chi chẳng phải khờ dại đến nỗi không nghe ra lời hai người nói có ý gì, nàng đang nghĩ tới tí nữa nên lấy có gì mới tốt để thoát thân về trước mà thôi, không nghĩ tới vận khí chẳng lành.

“Đi? Các bạn còn ở bên ngoài làm cái gì?” Nhân vật to lớn chủ sự đi ra tìm người, vừa lúc thấy ba người bọn họ, vội vàng tiếp đón: “Mau vào đi, mọi người đều đang đợi các bạn đây. Đúng rồi, Tiểu Liễu đâu? Lúc trước nghe cô ấy nói sẽ đến cùng Tiểu Chu không phải sao?”

Chu Thiện Chi bị điểm danh, cũng chỉ có thể thành thật trả lời câu hỏi: “Cô ấy vừa gọi điện thoại cho mình, nói đột xuất phải ở công ty tăng ca nên không có cách nào đến đây.”

“Thật là, thế nhưng đột xuất cho leo cây, cũng quá không có suy nghĩ, lần sau phạt cô ấy nộp hai ngàn tệ đóng vào quỹ hội.”

Đối mặt với người bên cạnh mồm cứ lảm bảm, Chu Thiện Chi ở ngoài mặt đành cười khổ nhưng kỳ thật trong lòng ai oán chính mình phá hư vận may.

Không cần người khác nói, nội tâm nàng thực rõ ràng tình huống trước mắt này, nàng nhất định không thoát thân sớm được.

“Các bạn thấy rõ ràng đó một đôi Minh Phụng cùng Minh Hửu, còn có Tiểu Trư, bọn họ đến rồi đây.” Người vừa đón tiếp bọn họ đi vừa ngồi xuống liền tuyên bố như thế với cả đồng người.

“Oa đến rồi! Có làm không đây, quan hệ tam giác (tay ba) của các bạn ấy đến bây giờ đang vẫn còn a!” Vừa thấy ba người bọn họ đồng thời ngồi vào bàn, có kẻ trong đám người thốt ra câu như thế.

“....” Nhẫn! Nàng nên nhẫn nại. Chu Thiện Chi tự nhắc chính mình.

“Làm ơn, không nên gọi là quan hệ tam giác, ta xem Tiểu Chu nhất định là cố ý đi?” Có kẻ cười quái dị.

“....” Những người này tâm trí giống như máy đưa con nít học nhà trẻ, không cần theo chân bọn họ so đo. Nàng tiếp tục cổ vũ chính mình.

“Thật không nghĩ tới nhiều năm như vậy, Tiểu Chu còn không có buông tha cho Minh Hửu.” Một tên khác cũng cười ha ha.

“....” Không có nghe, làm bộ không có nghe thấy.

“Ăn mặc đẹp như vậy. Oa ô! Là hàng hiệu nha!” Một nữ nhân ăn mặc hợp thời trang, phát hiện một thân kia là hàng hiệu đắt cắt cổ thì mắt sắc lên, rất kinh ngạc nhưng không quên giễu cợt. “Nhưng mà lại không có dáng người đẹp như Minh Phụng, kể cả tốn mấy chục vạn tệ cũng đều vô dụng!”

Một cụm từ ‘mấy chục vạn’ kia phát ra rước lấy một trận kinh hô không nhỏ, lập tức một trận chi chi trỏ trỏ cùng giễu cợt, không ngừng cười nàng vì họ thấy nàng lúc này thật sự là hạ thấp mình rồi linh tinh, vãn vãn.

“....” Chu Thiện Chi ảo não nói không nên lời.

Đáng giận! Hóa ra trang phục và đồ trang sức này là hàng hiệu!

Nàng nên nghĩ sớm biết rằng bộ váy này là hàng hiệu với mức giá đáng sợ chứ, tuyệt không nên tin lời dối gạt của nhị tì, mặc kệ tí khi đưa nàng đồng đồ này.

Tuy rằng chính nàng cũng hiểu được bộ đồ này đẹp lắm, nhìn đơn giản nhưng thướt tha, mà trang sức lại tinh xảo tuyệt diệu làm cho nàng có vẻ trắng nõn mịn màng, cũng không thấy phần mập mạp, nhưng mọi người trước mắt chỉ lấy chữ ‘hàng hiệu’ này mà mở miệng bịa đặt ngược lại hiệu quả nguyên bản nàng chân chính muốn có.

Phải biết rằng lúc trước nàng lập kế hoạch cùng Tiểu Liễu ước định tốt đẹp, chỉ muốn nàng xinh đẹp một ít để tham dự, nhưng mục đích chính là muốn chứng minh nàng cũng không phải như mọi người tưởng tượng linh tinh gì gì mà Tiểu Trư béo mập muốn ăn thịt thiên nga.

Nàng cũng có cuộc sống riêng của nàng, cũng có thể có chút điểm xinh đẹp, cũng không phải như bọn họ vẫn hiểu lầm nàng thành kiểu cóc ghè xấu xí vọng tưởng ăn thịt thiên nga.

Huống chi, thiên nga mà theo nhận định của bọn họ, không cần thiết là đồ ăn của nàng a!

Chỉ có thể nói năm đó nàng thật sự cực kỳ ngu ngốc, bị bắt nói thật lòng còn chưa tính, bọn họ cứng rắn muốn nàng nói dối tượng ưa thích, khi đó nàng còn ngốc đến nỗi chọn bừa Lưu Minh Hửu mà nói ra.

Nhưng thật sự chỉ có trời mới biết nàng chọn đại Lưu Minh Hửu không phải bởi vì nàng công nhận người kia đẹp trai, cũng không phải bởi vì là lớp trưởng học giỏi nhiều môn, thật sự là lập tức không nghĩ nhiều mà nàng nói luôn; hơn nữa chính nàng nghĩ lầm, hiểu lầm rằng chọn một bạn nam nổi tiếng trong hội nam sinh thì tốt hơn, có thể đỡ phải ồn ào tới người liên can, sẽ bị ghép đôi đưa vào gánh xiếc quái dị.

Cho nên nàng nói dối, lúc ấy không khí chờ mong quá, nàng chọn con bài Lưu Minh Hửu tưởng là an toàn để đảm đương làm đáp án.

Sự thật chứng minh rằng nàng sai lầm rồi!

Cũng không có vẻ bảo hiểm, cũng không có làm cho người ta cảm thấy ánh mắt nàng thật cao; trái ngược lại; việc lấy bạn trai của hoa khôi làm đáp án là

sai lầm nàng đã phạm phải trong cuộc đời này, cũng là sai lầm nghiêm trọng nhất cho đến nay.

Trong khoảng thời gian suốt một năm ấy nàng trở thành đối tượng để mọi người vui đùa tìm niềm vui, bởi vì sự tình cũng đã qua đi vài năm rồi cho nên nàng coi như quên, cũng không muốn nhớ lại chuyện cũ nữa.

Nhưng hiện tại trong cuộc sống của nàng, bất chợt nàng thật sự cố gắng tưởng có thể xoay chuyển ấn tượng của mọi người về sai lầm năm đó, nàng lại không nghĩ rằng sự việc ngược lại hoàn toàn, toàn bộ vận may hình như tụt xuống cực điểm!

Đầu tiên là Tiểu Liễu luôn ủng hộ nàng lại lỡ hẹn không tới chẳng thể tăng thêm can đảm cho nàng, nàng còn chưa nghĩ ra nên làm gì thì đã bị bắt gặp, tiếp theo bị mọi người trách móc xia xói rồi trực tiếp vận dụng ý muốn ban đầu của nàng, chỉ mĩa nàng ganh đua cao thấp với Quách Minh Phương mới nên xuống số tiền lớn mua váy áo hàng hiệu. Điều này chắc thật chỉ có thiên tài thì hiểu được nàng căn bản không nghĩ tới sẽ so bì với ai a!

Nàng thật sự chỉ là đơn thuần muốn chứng minh mình; rằng nàng có điều kiện riêng của chính mình, nàng có cuộc sống riêng của chính mình, con đường chính mình nên đi; nàng một chút cũng không muốn liên lụy hay có quan hệ gì với đời tình nhân nổi danh này mà cũng chẳng có tình thân cận hay chen vào giữa họ; toàn bộ đều đi ngược lại kế hoạch ban đầu của nàng.

Hiện tại. Nên làm thế nào?

Cổ họng không buồn thốt tiếng nào rồi xoay người lánh nạn trốn đi sao?

Chu Thiện Chi bị vận mệnh làm cho kẹt giữa kẽ hở cuộc đời, đôi mắt nàng nhìn xuống đất, nàng lâm vào tình trạng tìm không thấy một cách chạy trốn nào không tổn thương tình cảm, nàng giờ chỉ có thể im lặng nghe vài người trước học cùng lớp không tốt kia tiếp tục cười nhạo.

“Ha ha ha, nhìn Minh Phương xem, người ta có khuôn mặt đáng là mặt, đáng người đáng là đáng người, nghe nói gần đây một công ty đào tạo người mẫu mở đen khai quạt được và muốn ký hợp đồng đào tạo để sau ra trình diễn đó, nó lấy cái gì để so cùng người ta a?”

“.....” Làm ơn, nàng vẫn luôn không muốn so kè a!

“Uy uy, các bạn đừng nói nữa, rồi ngồi đợi chút đồ ăn sẽ được đưa lên,” Một người bạn vốn có nề nếp ra mặt ngăn lại mấy lời lẽ vui đùa châm chọc ầm ĩ.

“Chỉ là,” Quách Minh Phương che miệng cười không ngừng nói: “Tuy rằng tiêu TRU’ cái gì cũng chưa biến đổi, nhưng mọi người đều là người trưởng thành rồi, đừng lấy chuyện trước kia giễu cợt nàng.”

“Minh Phương, bạn chính là người rộng lượng như vậy.”

“Muốn thân hình hay đáng người đều có, lại biết tiến biết lui, khó trách Minh Hữu si tình một lòng đối với bạn như vậy.”

“Thật có lỗi, anh đến chậm.” Có một người thốt ra một câu chen giữa làn sóng trò chuyện ầm ĩ mồm năm miệng mười.

Giống như Moses* băng qua Biển Đỏ, bởi vì người ấy đột nhiên đi giữa những hàng ghế thông thoáng mà tất cả những thanh âm ong ong ồn ào đều biến mất.

Mặc kệ kể về tình hình gần đây, nhớ lại chuyện cũ cũng bao người quay xung quanh hoa khôi để nói chuyện với nhau, giờ trong phòng khá rộng đủ để chứa chỗ ngồi cho ba mươi người mà từng nhóm nhỏ tụm năm tụm ba nói chuyện, mấy tốp người đang hăng hái chọt như bị một trận bão hút hết không khí đi qua, họ đột nhiên im lặng như vậy.

Vân, Vân Thâm? Kia là Vân Thâm? Đại ninh tinh Vân Thâm?

Ai? Là cùng theo đến với ai?

Ánh mắt mỗi người đều lóe sáng đầy hưng phấn và tò mò chuyện nóng hổi, ngoác ngoác đầu nhìn thẳng vào vị thiên vương siêu sao tất cả đều biết này.

Ngay lúc Phó Vân Thâm vừa mới bước từ cửa vào đã bị mọi người nhìn chăm chú, mà cậu vẫn ung dung đi đến phía cái bàn có ba người đang ngồi kia.

Mỗi người đương nhiên nhìn về cái vị hoa khôi đang nghe nói bắt đầu bước vào làng giải trí, âm thầm cảm thấy ngạc nhiên, không nghĩ tới vị hoa khôi này có thể lợi hại tới trình độ này, chẳng những tay ôm giữ bạn trai chặt chẽ, sự nghiệp mới bắt đầu, còn có thể được Vân Thâm thiên vương siêu sao ưu ái vì nàng mà đích thân tới buổi gặp mặt bạn học cũ?

“Thâm, Thâm, Thâm. Thâm ca?” Rõ ràng vừa mới ký hợp đồng, Quách Minh Phương căn bản chưa có cơ hội biểu diễn nào cả, thời điểm khi thấy Vân Thâm đi hướng mình thì cũng ngốc đờ người.

“Chờ lâu rồi phải không?” Phó Vân Thâm bị mọi người nhìn chăm chăm vẫn bình tĩnh, thâm tình ôn nhu hỏi.

Đương lúc câu nói kia được thốt ra với một người, một đồng người trong phòng tràn đầy chờ mong chợt trùng to hai mắt và nhìn đến đối tượng được mỹ nam vô cùng suất (anh tuấn) hỏi, không ngờ lại là bạn cùng lớp trong dĩ vãng vẫn không nổi trội – Chu Thiện Chi?!

Lại nhìn kỹ.....

Ái trời ơi!

Hai người bọn họ trên người đúng là mặc đầy đủ trang phục đôi như tình nhân?!

“Anh.....” Chu Thiện Chi thấy cậu, cũng hoang mang không kém so với lũ bạn học.

“Thật có lỗi, buổi sáng anh có chút việc cho nên ra khỏi nhà hơi muộn chút.” Miệng cậu nói xong, thân hình cao ngất thực tự nhiên gần sát nàng, cúi đầu không giải thích gì thêm mà khẽ hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn mê người kia, động tác cử chỉ liền mạch lưu loát, vậy mà tự nhiên biểu lộ ra cậu cùng nàng quen thu” có quan hệ ‘thân mật’.

Lúc này trông mắt mọi người đều nhanh chóng rơi xuống đất, trong đó bao gồm cả đương sự Chu Thiện Chi.

Nàng căn bản là bị dọa ngây người, khuôn mặt ửng hồng đỏ tựa như có thể luộc chín cả tôm vậy, hoàn toàn không hiểu và muốn làm rõ hiện tại đã xảy ra chuyện gì.

Thật sự nàng cần gấp ai đó đến nói cho nàng biết hiện tại rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

*Moses: Là lãnh tụ tôn giáo, người công bố luật pháp, nhà tiên tri, nhà chỉ huy quân sự và sử gia. Ông cũng được xem là người chép kinh Torah. Về sau ông được Thiên Chúa kêu gọi trở về Ai Cập với sứ mạng giải phóng dân tộc mình khỏi ách nô lệ, dẫn dắt họ băng qua Hồng Hải(Biển Đỏ), tiến vào hoang mạc.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Tiểu Trư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Vân Thâm này được xưng tụng danh hiệu thiên vương của giới diễn viên không phải hư không hay sáo rỗng.

Ở trong nhà cậu có trưng bao nhiêu giải thưởng quang vinh chứ không phải dùng tiền mua cái danh ảnh đế (ông vua màn bạc).

Nhiều năm kinh nghiệm diễn xuất nên chỉ cần đạo diễn nói một câu thì nhân vật nào cũng không làm khó được cậu, huống chi là tự thân cậu tự nguyện?

Trước mắt cậu đúng mức sắm vai một người đàn ông si tình nhất trên toàn thế giới, làm nhân vật mà người ta ái mộ, đối với cậu thì điều này đơn giản giống như hít thở vậy.

“Tất cả để anh.”

Ngay khi nụ hôn đầu tiên trao nhau, ngay sau đó cậu nhỏ giọng nói với nàng rồi coi xem nàng nghe được xong, cậu cũng tin tưởng nàng không vạch trần cậu, tiếp theo liền bắt đầu vở diễn của cậu.

Hai gò má của Chu Thiện Chi hồng hồng phấn phấn, nàng chỉ có thể đại ra, hơi ngây dại mặc cho cậu dẫn, mặc cậu thi triển mị lực của cậu, giống như có pháp thuật tà ma, nàng cảm giác cũng chẳng làm gì nhiều nhưng đã rất nhanh trở thành đối tượng cực kỳ hâm mộ của tất cả nữ giới, đối tượng mà mấy bạn nam kính trọng vài phần.

Đột nhiên nàng..... Cảm giác có điểm thực không đúng.

Nhìn cậu cùng với người khác chuyện trò vui vẻ, ứng đối hoàn mỹ biết tiến biết lui, mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều lộ vẻ cao quý khoáng đạt..... Kỳ quái, cảm giác kia thật sự siêu cấp vô địch kỳ quái, quái đến mức làm cho nàng cảm thấy xa lạ.

Tại sao có thể như vậy chứ?

Người trước mắt thoạt nhìn rõ ràng quen thuộc như vậy, nhưng cố tình trong sự quen thuộc nàng lại cảm thấy đây không phải cậu, cũng không phải Phó Vân Thâm mà nàng quen biết.....

“Tiểu Chu, Tiểu Chu, bạn như thế nào quen biết Thâm ca a?” Mị lực của ‘Vân Thâm’ không ai có thể địch nổi, mấy cô bạn hưng phấn hỏi thẳng.

“Thì.....” Ánh mắt xin giúp đỡ của nàng theo trực giác nhìn về phía người bên cạnh nàng.

Hoàn toàn không do dự, đôi mắt tràn đầy thâm tình nhìn thẳng nàng, đôi môi mang theo nụ cười tao nhã nhẹ nhàng đầy ân tình, đáp lời: “Là lúc trước khi

tham gia MV cùng tí ti của nàng nên quen nhau.”

Lúc trước...MV?

“Kia không phải cùng diễn với Diêu Dao sao?” Có người thấy quái lên tiếng kêu, việc biểu diễn theo như lời nói của cậu không phải chỉ MV mà Vân Thâm tham gia cùng vị ngọc nữ nổi tiếng sao?

Câu hỏi đột nhiên này càng làm mọi người chăm chú hơn, tất cả ánh mắt đều như cổ vũ chờ đón câu trả lời, Chu Thiện Chi chỉ có thể kiên trì xấu hổ, thừa nhận: “Đúng vậy, Diêu Dao là chị hai của mình.”

Đáp án này không thể nghi ngờ là trái bom thứ hai trong buổi gặp mặt ngày hôm nay, tiếng kinh ô qua đi, tất cả cơ hồ đều không tin.

Cùng lúc đó bọn họ khó tưởng tượng ra người bạn học cũ họ cười cợt và chẳng hấp dẫn này khó ngờ được lại là em gái của ngôi sao ngọc nữ Diêu Dao, về phương diện khác thì bọn họ càng khó lý giải.

“Vi sao lại là nàng?” Lưu Minh Hữu hỏi điều mà mọi người đều thấy khó hiểu.

Phó Vân Thâm chỉ sợ không có ai hỏi vấn đề này, nhưng không nghĩ tới người đặt câu hỏi lại vừa vặn chính là kẻ theo lời nghe đồn là đối tượng Tiểu Trư ‘thầm mến’.

Cậu xác định đúng là người này, tuy rằng Chu Ngạc Chi chỉ có thể tìm được bức ảnh cũ cá lộp của Tiểu Trư chụp lúc tốt nghiệp trong sổ lưu niệm, nhưng bất quá mới cách vài năm nên cho dù có chút thay đổi thì trên cơ bản là thần thái khá thay đổi còn bộ dáng không có thay đổi quá lớn, cũng không ảnh hưởng tới khả năng nhận diện người khác của cậu.

Từ khi vừa mới tiến vào đây cậu liền âm thầm chú ý qua, không dấu vết nên chẳng mấy ai nhận thấy cậu sớm đã đánh giá qua vài người, cân nhắc độ nặng nhẹ của đối thủ này.

“Vi sao không thể là nàng?” Khuôn mặt Phó Vân Thâm ngay thẳng đón nhận cái nhìn của đối tượng ‘thầm mến’ kia, ung dung hỏi lại.

“Không cần so người khác, chị của nàng là Diêu Dao nha!” Lưu Minh Hữu cường điệu.

Nguyên bản là đã hạ quyết tâm làm nhân vật nam chính sáng giá trong hội bạn học cũ, sao biết được có thể bị ngôi sao thần tượng sáng chói nổi tiếng lại đến cạnh tranh cướp đi tất cả, con tức tối trong lòng Lưu Minh Hữu càng tăng. Giọng điệu dĩ nhiên không thể nào tốt được, cũng chỉ kém chưa nói một câu: “Con mắt anh mù sao?”

“Là Diêu Dao thì như thế nào?” Phó Vân Thâm lộ ra vẻ mặt như vừa nãy, còn có chút đắc thắng vì cậu thấy tất cả đều đang hoang mang.

Không chỉ như thế, khoảng vài giây sau khi theo sát về mặt hoang mang kia; tuần nhan thay đổi có chút hơi thái quá, tí biến đổi giả dối của cậu, cậu biểu diễn mọi vẻ chuẩn xác thể hiện kỹ thuật diễn đến độ có thể coi là bài dạy đàn em về cảnh đột nhiên hơi giật mình; giống như cậu chưa từng nghĩ tới vấn đề này, như thật sự lúc này mới phát hiện đối phương đang nói cái gì.

“Ý là chỉ vấn đề bề ngoài, diện mạo, dáng người này sao?” Cậu thậm chí còn hỏi lại, làm bộ như xác nhận lại vấn đề, kỳ thực là quý kẻ làm cho mọi người sáng tỏ thấy sự nông cạn và hơi hợt của đối phương.

Việc Phó Vân Thâm vừa hỏi lại tạo cơ hội để không khí trở nên có chút quý dị và lạ thường.

Lưu Minh Hữu tuy rằng hỏi điều mà trong lòng mỗi người đều suy nghĩ đến, nhưng xét theo phong tục lễ giáo đời thường mà nói, câu như vậy mà nói ra miệng được thì kẻ đó chẳng qua thuộc kiểu trông mặt mà bắt hình dong này, ngoài vẻ thấy lễ, cũng hiển hiện rõ ràng phần nhiều chẳng mấy chừng mực thực sự được giấu kín, lập tức liền đem nhân cách con người đó kéo xuống thật thấp kém.

Phó Vân Thâm không thích cái tên Lưu Minh Hữu này, nhưng bởi vì cậu hiện tại là ‘Vân Thâm’ tôn quý, cực phong độ cho nên chỉ có thể tại đây nói chuyện kiểu áp đảo, muốn để tự đối phương nói ra mấy lời kia.

Cho nên cậu lộ ra nội tâm chín chắn, cười nhẹ một cái làm cho giới nữ ở đây mở to mắt ngấm nhìn, cậu nói thẳng: “Nếu muốn dùng vẻ ngoài chọn người, lựa người xinh đẹp nhất, dáng người tốt nhất làm lão bà; tôi từ khi vào nghề đến nay đã mười hai năm, mỹ nữ kiểu gì mà chưa thấy qua, nếu thế cũng không đợi chờ cho tới lúc này mới muốn đưa ra quyết định.”

“Nha?!” Lời nói vừa thốt ra lại rước lấy một phen kêu la sợ hãi, đặc biệt phát ra hầu hết từ nhóm bạn nữ đang ngồi gần nhau.

“Đương nhiên, điều này còn muốn chờ Tiểu Trư đáp ứng, nàng còn chưa có gật đầu đâu!” Phó Vân Thâm cười khê, chuẩn xác nắm giữ không khí hiện trường cùng đề tài bàn tán về phía cậu muốn.

“Bạn vì sao chưa đáp ứng?” Vấn đề được nhất trí quăng đến nữ nhân vật chính luôn im lặng kia.

“Ách.... Đây.....” Chu Thiện Chi há hốc mồm.

Tuy rằng trên danh nghĩa nàng là đương sự, nhưng kỳ thật nàng không khác mấy người đi xem diễn, nàng hoàn toàn không biết người đàn ông ‘chân thành thâm tình’ bên cạnh nàng rốt cuộc vốn sẽ diễn ra thế nào, nàng biết trả lời sao đây?

“Đừng tạo áp lực với nàng.” Phó Vân Thâm lại cười khể nhìn chăm chú nàng, cậu lại ra mặt giải quyết vấn đề này gọn gẽ. “Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là ngại cảm thấy quá nhanh, dù sao thời gian hai chúng tôi quen thân còn chưa đủ lâu, tuy rằng tôi lần đầu tiên gặp liền cảm thấy thích nàng, nhưng nàng dù sao còn trẻ nên sẽ luôn cảm thấy khó xác định chắc chắn.”

“Tiểu Trư, bạn ngốc thật, là Thâm ca nha?”

“Đúng vậy, là Thâm ca nha, còn không xác định cái gì chứ?”

Ngươi một lời ta một câu, đối mặt với các bạn nữ cùng nhau chỉ trích, Chu Thiện Chi ngây ngô cười, chỉ có thể ngây ngô cười.

“Vi muốn có thêm thời gian ở chung một chút để nàng càng hiểu tôi hơn một ít, vốn chúng tôi dự định hôm nay sẽ xuất phát đi Hawaii chơi đùa.” Phó Vân Thâm còn nói: “Chỉ là Tiểu Trư nghĩ về buổi họp mặt bạn học cũ, nàng có nói lúc còn đi học nàng từng một lần nói dối, nàng cảm thấy bản khoản nếu không đến giải thích, cho nên mới tạm hoãn lại chuyến đi.”

Vì lúc còn đi học một lần nói dối nên tạm hoãn chuyến đi Hawaii, sau đó đến đây giải thích?

Đây không phải ngu ngốc sao?!

Mọi người thật sự thấy điều đó là khờ dại, lập tức lại tò mò không nhịn được, rốt cuộc là nói dối cái gì a?

“Nghe nàng nói nàng từng bị bắt tham gia trò đùa chơi nói thật lòng hay chọn mạo hiểm cùng với bạn học cũ, kết quả nàng thua lần đó, câu hỏi phải thật lòng trả lời là muốn nàng nêu ra đối tượng thâm mến, nhưng nàng khi đó thật sự không có đối tượng nào để nói, nhưng lại sợ người khác hiểu lầm không tốt về nàng cho nên đành phải tùy tiện chọn bừa tìm một cá nhân cho đủ số.”

Vừa nghe cậu nói xong, khuôn mặt đang có tươi cười của Chu Thiện Chi có vẻ hơi chút cứng ngắc.

Nàng không dự đoán được cậu ngay cả chuyện này đều biết mà nói ra?

“Kỳ thật cũng không có gì, có phải hay không?” Đáp lại biểu tình của nàng không được tự nhiên, Phó Vân Thâm dùng biểu tình dung túng, sủng ái còn mang theo chút bất đắc dĩ nhìn nàng, cười nói: “Nhưng nàng à, chính là điểm ấy về nàng rất đáng yêu, bởi vì bình thường không nói dối, khó được một lần nên cho dù chỉ là việc nhỏ thì nàng bao lâu nay vẫn cảm thấy vướng vất trong lòng.”

Cậu ghé sát gần nắm chặt bàn tay của nàng, mười ngón tay của hai người đan vào nhau, biểu lộ của Phó Vân Thâm hoàn toàn chính là bộ dáng mà một người đàn ông đang yêu sâu đậm cuồng nhiệt nên có. “Tôi cũng sớm nói qua với nàng rằng chuyện đã lâu như vậy thì ai sẽ còn để ý nàng không chân chính nói thật lòng hay không, cho dù khi đó nói dối chẳng lẽ có ai sẽ để trong lòng mãi? Cuối cùng sẽ không phải người bị nói đến kia nhiều năm như vậy vẫn còn để ý bị nàng nói thâm mến đi, kia không phải thực buồn cười quá sao?”

Không ai dám tiếp lời bởi vì ngay tại đây không lâu quả thật có vài người nhàm chán còn lấy mấy lời này để giễu cợt.

Phó Vân Thâm làm bộ như không phát hiện không khí đột nhiên trầm mặc cũng quý dị kia, cậu duy trì thái độ ngay mặt sáng sủa như ánh mặt trời, thân thiết nói với nàng: “Kia hiện tại nhiều người có mặt ở đây chắc gần đủ mà cũng khá thích hợp, Tiểu Trư lúc đó theo ai đùa vậy? cũng nên giải thích chút gì thêm không, muốn nói gì cứ nói, chúng ta chút nữa còn lên máy bay đấy!”

“.....”

Cho dù qua rất nhiều năm sau, rất nhiều năm, nghĩ lại ngày gặp mặt bạn học cũ đó Chu Thiện Chi vẫn cảm thấy kỳ quái không thể tin được.

Kia rõ ràng là bạn học cũ của nàng, nhưng bởi vì cậu tham dự không hiểu sao làm cho không khí không còn là bạn cũ gặp mặt mà là không khí của buổi ‘gặp mặt thần tượng Vân Thâm’ do cậu làm chủ đạo tiến hành.

Sau đó càng kỳ quái không thể tin được rằng hiểu lầm năm đó hại chết nàng hết đường chối cãi, khi mới ngồi vào bàn nàng buồn chẳng thể phát ra thanh âm gì cứ chịu bị khinh bỉ bởi sự kiện thâm mến kia, nhưng thực tự nhiên nó được làm sáng tỏ như vậy; đôi kia rõ ràng bị lời cậu nói chèn ép đến độ mặt cũng biến sắc thành xanh xao trắng bệch không chừng muốn mở miệng mà khó trả lời câu hỏi của cậu; lúc đó trước mặt mọi người nàng chính chính thức thức trong sạch –

Nàng, Chu Thiện Chi này cũng không nhàm chán đến nỗi sẽ phí tâm chém giết một vị thần tượng vạn người mê, bạch mã hoàng tử tự cho là đúng và không tiết lộ gì ra mặt.

Cái rắc rối lúc trẻ ranh nàng tự rước vào làm nàng buồn mệt mà sự phát triển kỳ quái của nó chỉ có thể dùng bốn chữ mặc danh kỳ diệu (không thể tin được) mới đúng, mà nó liền văn phạm phong khinh (nhẹ nhàng) hóa giải như vậy.

Nhưng đối với Chu Thiện Chi mà nói đây coi như là một kết quả tốt, một kết quả đẹp.....

Từ khi ngồi vào chiếc xe xa hoa đắt tiền này đến khi đi trên đường ngựa xe xuôi ngược lâu rồi mà trong xe vẫn cứ trầm mặc muốn bức chết người.

Chu Thiện Chi biết nàng nợ cậu một lần này, không biết nàng có cơ hội báo đáp cậu hay không, nhưng ít nhất nàng nên lên tiếng cảm ơn cậu vì tất cả những việc hôm nay cậu làm.

Trong lý trí tưởng là tưởng như thế nhưng miệng nàng chính là cố tình không mở thốt ra lời nào được.

Bởi vì chuyện này thật sự rất kỳ quái, tuy rằng vừa rồi Phó Vân Thâm suất như Đồ Long Vương nhưng vì nàng mà vương tử Đồ Long phải ra khỏi thành chiến đấu; nàng không có khả năng, thật sự không có cách nào đem người đàn ông trong buổi gặp mặt kia tao nhã, mê người nội, tâm sâu sắc, trưởng thành, có EQ thượng đẳng (cao ngất) và được giáo dục cực tốt ấy với Phó Vân Thâm có tính trẻ con luôn làm cho người ta không yên lòng mà nàng quen thuộc cùng liên kết lại là một người.

Cũng bởi vì trong lúc này không có cách nào chinh phục hai người là một ngay được khiến nàng không biết nên dùng cách gì nói chuyện với cậu.

“Tiểu Trư, em đang tức giận sao?” Phó Vân Thâm mở miệng đánh vỡ sự trầm mặc suốt trên đường này.

“A?” Nàng ngẩn ngơ, bởi vì vấn đề cậu hỏi, cũng bởi vì chính cậu.

“Em đang tức giận sao?” Phó Vân Thâm trầm giọng hỏi lần nữa.

“Không, không có a!” Nàng phủ nhận, còn có điểm nàng không hiểu. “Vì sao lại nghĩ em đang tức giận?”

“Bởi vì em không nói lời nào.” Tuấn nhan mang chút ưu tư, giống như cậu thực cho rằng nàng trầm mặc là vì buồn bực.

Phó Vân Thâm không có thông dong trấn định, cũng không bình bình tĩnh tĩnh trước mắt nàng bây giờ thật là người nàng quen thuộc, làm cho trong lòng Chu Thiện Chi cảm thấy an tâm, có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

“Anh làm hỏng việc rồi phải không?” Cũng không rõ ràng nhưng cậu có vẻ uể oải. . .

“Không đâu.” Nhanh chóng phủ nhận, Chu Thiện Chi cũng thuận tiện nói lời cảm tạ: “Hôm nay thực cảm ơn anh, thực sự đó.”

Lời cảm ơn của nàng làm cho đôi mắt cậu sáng lên, nhanh chóng tìm một chỗ ven đường dừng xe lại.

“Cho nên anh không làm hỏng việc, cũng không tính sai, em không thích người kia, đúng không?” Cậu hỏi, giọng điệu ngữ khí có chút vội vàng khác thường.

“Chuyện kia vốn chỉ là hiểu lầm, kỳ thật là.” Đột nhiên im tiếng, sau đó nàng nhẹ thở dài, nói: “Quên đi, đều đã qua rồi, hiện tại quay đầu lại giải thích chuyện kia cũng không ý nghĩa nữa, dù sao chỉ là một hiểu lầm.”

“Cho nên em không thăm mền bất luận kẻ nào?” Vấn đề này mới là chuyện Phó Vân Thâm muốn hỏi.

“Hắn là không có đi!” Trong ấn tượng của nàng lúc này chưa phát sinh quá sự việc ấy.

Đột nhiên phát hiện không thích hợp, cậu hỏi cái này để làm gì?

Chu Thiện Chi đang muốn hỏi cậu vì sao hỏi câu đó, cậu đang ngồi ở ghế lái đã muốn mở miệng trước: “Tiểu trư, anh sẽ đối xử rất tốt với em.”

Nàng lẳng lặng nhìn cậu, không rõ ý cậu nói.

“Tốt hơn bất kỳ kẻ nào có thể.” Cậu cường điệu đôi chút, sau đó trực tiếp đi vào chủ đề trọng điểm: “Cho nên. Em gả cho anh được không?”

Không phản ứng.

Người ngồi trên ghế bên đột nhiên không nhúc nhích gì giống như pho tượng.

“Tiểu Trư?”

Pho tượng người đã cử động, hai tay véo hai má phúng phính của chính mình, vẻ mặt ngoài hoang mang vẫn là hoang mang, nàng hỏi: “Thâm ca, anh hiện tại là nói giỡn với em sao?”

“Anh đã nghĩ sẽ nhờ Dịch ca an bài, anh muốn toàn diện rời khỏi nghiệp diễn viên.” Biểu hiện của cậu cũng thể hiện cậu thật lòng.

“Nha? Vì sao?” Nàng thất thanh kêu lên, không rõ sự tình như thế nào từng bước phát triển đến thế này.

“Bởi vì cô đã nói sự nghiệp của anh không có cách nào tạo hạnh phúc cho em, anh không có tư cách theo đuổi em.”

“Mẹ em nói?” Chu Thiện Chi cảm thấy choáng váng đầu óc, lo lắng cậu bị mẹ nàng nói gì đó kỳ quái để tẩy não cậu, nàng chỉ có thể vội la lên: “Cuộc sống của anh được nắm giữ trong chính tay anh, làm sao có thể nghe mẹ em nói hươu nói vượn, nói rời khỏi liền rời khỏi? Còn nữa! Theo đuổi gì? Em sao lại không biết?”

“Thời điểm cùng em bồi dưỡng lại thân thể.” Cậu tự nhiên trả lời, xong rồi cậu mới bắt đầu cảm thấy hoài nghi. “Em không cảm nhận được sao?”

Cậu, cậu, cậu. Cậu là thật lòng sao?

Lúc nang dưỡng bệnh cậu giúp chăm sóc, đưa cơm, đưa canh, đưa thuốc này nọ, là cậu đang theo đuổi sao?

Chu Thiện Chi ngạc nhiên nhưng nàng phát giác vẻ mặt cậu là thật lòng.

Có đúng là cậu nói thật chứ?

“Ân.” Khi cậu lên tiếng, nàng mới phát hiện nàng không cần thận thốt câu hỏi và trả lời về vấn đề này ra khỏi miệng.

“Trời ạ.” Nàng không thể ức chế được kinh hô, lại đỏ bừng cả khuôn mặt.

Thâm, Thâm, Thâm, Thâm. Thâm ca thể nhưng đang theo đuổi nàng?

Tuy rằng phương thức làm cho người ta khó thể tưởng tượng cùng tin tưởng, nhưng nàng biết cậu không nói dối, cậu thật tâm theo đuổi nàng?!

Cả người Chu Thiện Chi chưa kịp thời phản ứng lại, nàng cảm thấy mơ màng, không biết nên xử lý cảm xúc quá mức phức tạp trước mắt này như thế nào.

“Chậm đã! không lẽ anh đã xin phép với mẹ em trước, nói anh muốn rời khỏi nghiệp diễn cho nên mẹ em chấp nhận cho anh ‘theo đuổi’ em?” Nàng đột nhiên nghĩ vậy, bởi vì nàng đã sớm hoài nghi, vì sao trận này mẹ nàng ngang nhiên cho cậu đến nhà nàng, cứ để bọn họ cô nam quả nữ tùy tiện ở chung cùng một chỗ nhiều ngày như vậy?

Nếu đáp án của cậu là khẳng định, tất cả còn có thể hiểu và giải thích được.

“Kỳ thật cô nói có đạo lý.” Phó Vân Thâm quay mặt đi mới trả lời nàng, cậu chỉ nói: “Cô không muốn em vô cớ bị người người oán hận, anh cũng không hy vọng em bởi vì fans (những người hâm mộ) đối địch mà không vui.”

“Chậm! Chậm đã? Anh có thể nghĩ quá xa rồi hay không?” Chu Thiện Chi không thể không kinh ngạc mở to hai mắt.

Cậu lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt đơn thuần cùng chân thành, điều này thuyết minh và càng chứng tỏ cậu thật lòng.

“Vì sao? Vì sao là em?” Đừng nói là người khác, chính nàng cũng không hiểu được a!

Đối với nàng không thể tiêu hóa được tin tức giật gân thế này, cậu trầm mặc một lát.

“Em biết không.” Cậu đột nhiên mở miệng, bởi vì là nàng nên cậu nói ra lời từ tận trong đáy lòng mình. “Lúc trước anh cảm thấy hoang mang, tuy rằng anh vẫn tin tưởng lời Dịch ca, anh có thể tạo khoái hoạt hạnh phúc cho fans, đó là mục đích tồn tại của anh, nhưng anh lại càng ngày càng không rõ.”

Cậu không tự giác cầm chặt tay lái, vị thần tượng của ngàn vạn cô gái lộ ra khuôn mặt anh tuấn có vẻ lúng túng, bối rối, nói nhỏ: “Chính anh thì đâu?”

Nổi lòng bối rối cùng hoang mang này Chu Thiện Chi cũng biết và hiểu.

Lúc ban đầu, cũng chính là khi nàng vừa đưa cậu về nhà từng nghe cậu nhắc tới, nhưng nàng khi đó còn tưởng rằng đây chỉ là cậu nhất thời chán nản với công việc.

“Đây là khúc mắc giữa anh và Dịch ca? Anh không chắc chắn vào lời nói của Dịch ca cho nên muốn một mình suy nghĩ để hiểu rõ hơn?” Nàng ôn nhu hỏi, dường như khá hiểu được nguyên do việc cậu lúc ấy không về nhà cậu.

Cậu không mở miệng nhưng cậu lại gật gật đầu.

“Vậy anh hiện tại đã nghĩ rõ ràng rồi?” Nàng vẫn luôn quan tâm cậu, liền nhảy cảm như bẩm sinh có khả năng như vậy, nên nàng không hề gặp khó khăn nắm bắt lấy trọng điểm vấn đề.

Câu hỏi của nàng làm cho cậu chần chờ một chút, nhưng cuối cùng cậu vẫn gật đầu.

Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của nàng, cậu mở miệng: “Biểu ca của anh nói nếu công việc này đã không còn lực hấp dẫn với anh, so với việc kéo dài thêm sự nghiệp thì không bằng thoái ẩn rút lui trong lúc đang ở đỉnh cao phong độ.”

“Biểu ca của anh? Vậy còn anh? Cảm giác của chính anh thì đâu?” Nàng nhũn mảy, bởi vì không nghe thấy suy nghĩ của chính cậu, lo lắng hơn cho tương lai cậu. “Còn nữa, anh đã nghĩ tới sau khi thoái ẩn muốn làm gì chưa?”

“Anh muốn ở cùng một chỗ với em.” Cậu mỉm cười nhìn nàng.

Nàng há hốc mồm, còn cậu luôn nhìn nàng với ánh mắt thâm tình chăm chú, cảnh này giống như trong phim thần tượng, Chu Thiện Chi cố gắng ổn định lại trái tim nàng giờ đang đập cực nhanh, nàng căn bản là không có biện pháp đáp lời.

“Tiểu Trư, anh muốn ở bên em.” Cậu lần này còn giải thích thêm: “Anh thích ở bên em, điều đó làm cho anh cảm thấy thực vui vẻ, anh thích cảm giác an

tâm ấy, anh muốn nhìn em cười, nhìn em vui vẻ, anh nghĩ muốn vĩnh viễn, vĩnh viễn ở bên cạnh em, đây mới là chuyện anh muốn làm.”

Hiện, hiện tại là diễn phim thần tượng sao?

Chu Thiện Chi không hề có khả năng chống đỡ được với lời thổ lộ mà cậu lấy tiêu chuẩn từ phim thần tượng này.

“Anh đã nghĩ và cũng muốn nhờ biểu ca giúp anh tìm một nơi không cần biết ở đất nước nào, chỉ cần là vùng có khí hậu thoải mái, phong cảnh xinh đẹp thì sẽ mua một nông trang, em thích trẻ con, chúng ta có thể sinh rất nhiều rất nhiều con, mọi người cùng sống trong nông trại, sau đó chúng ta cùng nhau kinh doanh nhà nghỉ nhỏ kiểu dân dã.”

“Anh.....” Chu Thiện Chi nói không thành lời, nàng dù thế nào cũng không nghĩ tới cậu luôn nhớ rõ lời nàng nói trước kia.

“Tiểu Trư, gả cho anh được không?” Cậu hỏi lại một lần nữa.

Nàng thực cảm động, thật sự, nhưng cuối cùng..... vẫn là lắc đầu.

Tuần nhan đương tràn đầy ánh sáng hy vọng rồi chợt ảm đạm tăm tối.

“Bởi vì em muốn hẹn hò yêu đương trước.” Nàng nói: “Em muốn có thể có cảm giác yêu đương một chút.”

Cậu hoang mang nhìn nàng, đó là Phó Vân Thâm tính tình trẻ con nàng vẫn quen thuộc..... Nếu, nếu lời nói y đúc vừa rồi được thốt ra bởi hình tượng Vân Thâm như trong buổi gặp mặt bạn học cũ mới này luôn giống một vị Đồ Long vương không gì không làm được, có lẽ nàng sẽ cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà kinh ngạc) nhưng cũng sẽ không quá mơ mộng.

Nhưng trước mắt nàng không phải thần tượng Vân Thâm mà là Phó Vân Thâm, một người có bề ngoài cao lớn trưởng thành lại thuần hậu như trẻ nhỏ, là người đàn ông luôn khiến nàng cuối cùng cũng không thể bỏ mặc được.

Cho dù những lời thổ lộ rất giống lời thoại trong phim thần tượng nhưng nàng biết cậu thật sự muốn thế mới nói như vậy, hơn nữa nàng vốn cũng chẳng yên tâm nhiều về cậu, bất luận là xuất phát từ tính tình, bản năng thích chăm sóc người hay còn gì khác thì nàng chính là không bỏ mặc được cậu a!

Như vậy thử xem xem thì dường như cũng không có gì không ổn.

“Anh hẳn là cũng không có kinh nghiệm đi?” Nàng mỉm cười, còn có chút chờ mong phần tình cảm yêu thương lưu luyến này bắt đầu.

Cậu nghĩ nghĩ rồi gật đầu, chứng thực suy luận của nàng.

Vị thần tượng vạn người mê trong mắt mọi người không gì không làm được này ở trước mặt nàng lại là người đàn ông đơn thuần như trẻ con, những mâu thuẫn của cậu có gì đó làm cho nàng mê muội và không hết quan tâm lo lắng cho cậu.

Muốn cười nhưng lại có chút rom róm khóc, bởi vì bản tính kia làm cho người ta muốn quan tâm chăm sóc thật tốt người có tính tình như trẻ con kia.

Bởi vì muốn bảo vệ cậu, giống như người anh họ của anh vậy, muốn cậu có thể trải qua trăm ngàn tư vị, cảm xúc trong cuộc sống, càng bởi vì nàng không muốn cậu sau này hối hận.....

“Gần giống như lời anh nói với những bạn học cũ của em đó, là quá nhanh.” Nàng ôn nhu nói: “Cho nên chúng ta hãy hẹn hò yêu đương trước đi!”

Cậu nghĩ nghĩ, có chút hoang mang hỏi nàng: “Việc ấy xem như lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết để hẹn hò?”

Nàng cũng nghĩ nghĩ, cuối cùng nàng gật đầu. “Àn, xem như vậy.”

“Hào (Tốt, được).” Cậu nói không chút do dự.

Cứ như vậy mặc dù có điểm mặc danh kỳ diệu, không thể tin được nhưng hai người thật sự đạt thành việc qua lại quen biết hẹn hò – Lấy hôn nhân làm điều kiện tiên quyết để kết giao, bọn họ muốn tìm hiểu nhau và hết mình yêu thương nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Xuân Của Tiểu Trư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.